

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL LABERGE

YOUR SECRET TO KEEP

THE PLAY
CALLER
SERIES
BOOK 3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YOUR SECRET TO KEEP

RACHEL LABERGE

Telif hakkı © 2025 Rachel LaBerge Tüm
hakları saklıdır.

Ciltli kitap ISBN: 979-8-9891308-5-6

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz,
dağıtılamaz veya iletilemez, ancak kitap incelemesinde kısa alıntılar yapan eleştirmenler bu
kuralın dışındadır.

Düzenleme: Kendra, Curious Minds Editing.

Kapak tasarımı: Love Lee Creative.

Also by
Rachel LaBerge

THE PLAY CALLER SERİSİ

Oynamak için kararını
ver. kuralları çiğne.
sırrını sakla

ZÜMRÜT KANOPI LODGE

Bir Lodge Olayı
Kar Yağdığında

ŞİİR

beni terk edenlere bir aşk mektubu

İçindekiler

Yazarın mektubu Önsöz

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

15. Bölüm 15

16. Bölüm 16

17. Bölüm 17

18. Bölüm 18

19. Bölüm 19

20. Bölüm 20

- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)
- [43. Bölüm 43](#)
- [44. Bölüm 44](#)
- [45. Bölüm 45](#)
- [46. Bölüm 46](#)
- [47. Bölüm 47](#)
- [48. Bölüm 48](#)

49. Bölüm 49

50. Bölüm 50

51. Bölüm 51

52. Bölüm 52

53. Bölüm 53

54. Bölüm 54

55. Epilog

Teşekkür

ÇALMA LİSTESİ

2 KİŞİLİK ODA | oe JSDFi boone

BeNe•I *İclid

Yıldızları Yeniden Yazı En Büyük Şovmen Film Müziği

I Know Pfacos (Taylor's Vrsion) | TıJylıı şvyift

Bobby Sox | Green Day

Küçük Hareketler |

aleachers Latq Night Tolkinē

I *«ry'2tyles Kalbimin Kralı |

Taylor Swift Birlikte Daha İyi

Together | Jack Johnson To Lo•el

SukiWaterhDu

That's Where I Am | Maggle Rogers

knead On Fize } Griff, '2icjrid

The Joker and Tha Queen | to Sheeran & Taylor Swift

Then Because She Goes| The 1975

Devam Et O Zaman, Sevgi Dediğim Gibi | SaidTI1e Skv. The Maine

LeBron | A Day fu Rurr uiliUer

Tüm otoimmün ve kronik hastalığı olan arkadaşlarım için, sadece bir günden diğerine geçmeye çalışanlar için. Sizi görüyorum. Doris Burke, Michelle Tafoya, Erin Andrews, Lisa Salters ve Pam Oliver'a, sporda kadınlara da yer olduğunu gösterdikleri için. Konuşmamı kesip bana "LeBron fahişesi" olduğumu söyleyen adama: Bu kitap SANA göre değil. Sana iyi dileklerimi sunmuyorum.

Yazarın mektubu

İçerik uyarısından hoşlanmıyorsanız, sayfayı çevirme şansınız var. Bu sizin için değil. Acele edin... bir sonraki sayfaya geçin... Devam edin!

Son şans!

YOUR SECRET TO KEEP, sporla ilgili yaralanmalar, anksiyete, panik ataklar, depresyon, otoimmün ve kronik hastalık semptomları ve ebeveynin ölümünden bahsedilmesi gibi okuyucuları rahatsız edebilecek konular içerebilir. Kitaplarımda her zaman şeffaf ve özgün olmayı hedefliyorum. YOUR SECRET TO KEEP, hem zihinsel sağlık hem de otoimmün bozukluklar konusunda kendi yaşadığım deneyimleri içeriyor.

YOUR SECRET TO KEEP açık bir dil ve cinsel içerik barındırır ve 18 yaşından büyük okuyucular için yazılmıştır.

Kendinize iyi bakın... Xoxo -

Rach

Karakter çizimleri: Juni Given, @junidraws_

Önsöz

Brooks

MART

Bir sır öğrenmek ister misin? Basketbol sahası kadar hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevmeyeceğimi düşünüyorum. O benim ilk gerçek aşkım; beni asla hayal kırıklığına uğratmadı ya da mahvetmedi. Acı verici yenilgilerden

—yarı saha atışları ve kalbi ikiye bölen şanslı sıçramalar—saha beni yine kabul etti. Bana meydan okudu. Oynamam için. Çalışmam için. Kendimi ona adamam için.

Tek ihtiyacım olan basketbol.

Belki de paparazziler, çok yakın zamanda ayrıldığım kız arkadaşımın şimdiden başka bir NBA oyuncusuyla birlikte olduğunu hatırlatıyorlardır? Stadyuma girerken o saçmalıkları bağırmalarını seviyorum. Ya da belki de galibiyet serisinin heyecanıdır? Her halükarda, önemi yok. Bu gece, gerçek bu.

Jaguars on maç üst üste kazandı ve on birinci galibiyet de sadece bir çeyrek uzaklıkta gibi görünüyor. NBA'de Mart ayı geldi, yani ya işinizi halledin ya da playoffları koltuğunuzdan izleyin. Normal sezonun bitmesine sadece bir ay kaldı ve ben buradayım, lanet takımımın sezonu burada bitirmeyeceğinden emin olmak için.

Düdük çaldı ve dördüncü çeyreğe girdik. Point guardımın topu atacağını bildiğim yere biraz boşluk açtım

—top ellerime çarptığı anda sırtıyım. Topu sağa attığım anda sola bakıyorum ve savunmacımı bir anlığına şaşırtıyorum —topu parmaklarımdan çıkarmak için yeterli bir süre. Jalen, koçun planladığı gibi topu yakalıyor

planladığı gibi topu yakalıyor. Bir kez top sürerek köşeye yaklaşıyor ve üç sayılık atış yapıyor.

Bana bakar ve sahaya geri koşarken göz kırpar, top hala havada asılıdır. Kendini beğenmiş piç. Daha sonra bununla dalga geçeceğim. Ama top ağdan geçince, kalabalık coşar, o kadar yüksek sesle ki sahada titreşimleri hissedebiliyorum — gülümsemeden edemiyorum.

Jalen göğsünü yumrukluyor, bu anın tadını çıkarıyor ama savunmada ritmini bozmuyor. Topa vuruyor, onu uzaklaştırıyor ve gecenin üçüncü top çalmasını gerçekleştiriyor. Gözlerim sahada, basket potasına ulaşmak için olabildiğince hızlı koşuyorum. Tam zamanında dönüp pası yakalıyorum, bir kez topu sürerek smaç yapıyorum.

Enerji, uzanıp yakalayabileceğiniz bir şey gibi havada dolaşıyor. Her yerde. Kortun üzerinde asılı duruyor, sonra oyuncuların arasında dolaşıyor — herkes bunu hissedebiliyor. Neredeyse tadını alabiliyorum. Kalbim hızla atıyor ama ayaklarım hafif, sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum, takım arkadaşlarım ise bana high five yapıyor ve göğüslerimizi çarpıştırıyor.

İşte bu. Bundan daha iyisi olamaz.

Rakip takım oyunu kontrol altına almaya çalışıyor ama başaramıyor. Dördüncü çeyrekte on üç sayı öndeyiz. Arayı kapatmaya yaklaşıyorlar ama top bizim elimizde ve kaçıramayız.

Onlar topu sahaya getirmeye çalışırken ben geriye doğru koşuyorum. Önümdeki oyuncu çaresizce oyun gelişmesini bekliyor, topu benden geçip sahanın sağ tarafına ulaştırması gerekiyor. Son saniye kararı ama ben boğazına sarılmak istiyorum. Rakip oyuncu topu sahanın ortasından geçmeye çalışırken, son saniyede dönüp öne adım atarak topa vuruyorum.

Bu şekilde topu çalmanın zor olduğunu biliyorum, ama denemeden olmaz. Bir an için zaman durmuş gibi hissediyorum. Parmak ucum topa dokunup onu uzaklaştırdığında, başımı eğip koşmaya başlıyorum.

Pop.

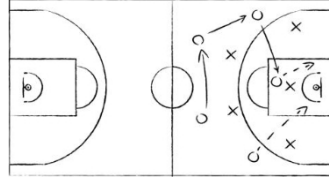
Sessizlik beni bir yumruk gibi vurur. Kalabalığın tezahüratları ve takım arkadaşlarımın bağırışları ortadan kaybolmuştur. Vücudumda yankılanan patlama sesinden başka hiçbir şey duymuyorum

. Koşmak yerine, beceriksizce düşüp sırt üstü yuvarlanıyorum ve dizimi tutuyorum.

Temas yok. Patlama. Karıncalanma.

Kalbim basketbol sahasında paramparça oluyor. Antrenör bana doğru koşarken ben ikiye bölünüyorum. Koç eğilip elini omzuma koyduğunda, gözleri gözlerime kilitleniyor ve zaten bildiğim şeyi doğrulamak için teste gerek kalmıyor.

ACL'mi yırttım.

Üç hafta sonra

Oda karanlık. Çok karanlık. Ya da belki de tam kıvamında? Netflix'te izlediğim dizi bir saat önce bitti ve televizyonum otomatik olarak kapandı. Karanlığın en iyi yanı, metal dış telimden yansımaması. Her şeyin rekor bir hızla parçalandığını hatırlatıyor.

Uçakla seyahat etmem yasak, bu da takımımın benden binlerce kilometre uzakta bir maçta oynayacağı anlamına geliyor. Zaten gitmezdim de. Ameliyattan birkaç gün sonra, dikişlerim henüz yeni ve morluklarım hala mor renkteyken, stadyuma gittim. Kortun yanına koltuk değnekleriyle yaklaştığımda, vücudum daha fazla yaklaşmama izin vermedi. Sanki mıknatısın aynı tarafındaymışız gibi, itme gücü beni olabildiğince uzağa gitmeye zorladı.

Koçun ofisine doğru yürürken, itişmeyle olan mücadelemi kaybettim. Yürüyüşümü durdurup, elim göğsümde, orada olmayan havayı aradım — bir sonraki saniyeye ulaşabilmek için lanet olası küçük bir nefes için yalvardım. Sanki evren benimle oynuyordu, çaresizce bulmaya çalıştığım oksijenin bir kısmını bana verip, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermeye çalışıyordu. Sanki elimin altındaydı, ama daha fazla uzanamıyordum. Lanet olası acımasız bir oyun.

Yardımcı koçlardan biri olmasaydı, sahaya düşecek ve muhtemelen dizime veya başka bir vücut parçama daha fazla zarar verecektim

başka bir vücut parçama daha fazla zarar verirdim. Bunun yerine, koçum benim zorlandığımı gördü ve oturmam için yardım etti. Benimle konuşmaya çalıştı, ama onu duyamıyordum. O kader gününde hayatımı değiştiren o patlama sesinin yankıları dışında hiçbir şey duyamıyordum. Ses, vücudumda yayıldı ve her lanet hücrede varlığını hissettirdi.

Koçun ofisine hiç gitmedim. O gece, yaralanma tedavisi konusunda uzman bir fizyoterapist ve benim berbat görüldüğümü anlayacak kadar yumuşak bir sesle benim evime geldi.

O zaman koça bakamıyordum. Şimdi kendime bakamadığım gibi.

İnsanlar hala çiçek, yiyecek ve sürpriz paketler gönderiyor. Arayıp mesaj atıyorlar. Ligdeki takım arkadaşlarım ve dostlarım beni kontrol ediyor, bunun son olmadığını, daha da iyi bir şekilde geri dönebileceğimi söylüyorlar. Bazıları kapımı çalıyor ama ben cevap vermiyorum. Ne derlerse desinler, ne yaparlarsa yapsınlar, beni ben yapan tek şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum.

Tek sahip olduğum şey basketboldu.

Bölüm 1

Brooks

EKİM

"Umarım yastığın sonsuza kadar sıcak ve nemli kalır, çünkü bu içki o kadar berbat." Fıstık ezmeli viskinin tadı dilimde kalırken kusmamaya çalışıyorum.

Fıstık ezmesi ve reçelli sandviçle eşdeğer olması gereken bu içki, neredeyse iğrenç denilebilecek kadar kötü. Ağzımdaki şurup gibi tatlı tadı gidermek için suyu bir dikişte içiyorum.

"O kadar da kötü değil!" Clay itiraz ediyor, içkiden bir yudum alıyor, ağzında çalkalıyor ve benim dehşetle izlediğim gibi, yutuyor.

Boş su bardağımı öne doğru iterek, ona yeniden doldurması için yer açıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu gece bana denediği şeylerin arasında en başarısız olanı bu. Clay, uzun zamandır arkadaşım ve şehir merkezindeki neredeyse fazla hipster bir bar olan Oasis'te barmenlik yapıyor. Genellikle bana koyduğu içkiler çok lezzetlidir.

Ama bu gece değil.

"Fıstık ezmeli viski şu anda çok popüler," diye ısrar ediyor ve el hareketleriyle sözlerini vurguluyor.

Popüler olsun ya da olmasın, iğrenç bir şey. Fıstık ezmeli alkollü içecekler istemiyorum.

Perşembe gecesinin enerjisi, herkesin elinde olan hafta sonu, insanları akşam yemeği ve içki için buraya çekiyor. Beyzbol şapkası takmış, barın kenarında, misafirler için yapılmış gibi görünmeyen bir taburede oturuyorum.

Amaç da bu. Görünmek istemiyorum.

Bu gece, barmenin arkadaşı Brooks Pittman olmak istiyorum, ACL sakatlığından kurtulan NBA oyuncusu Brooks Pittman değil.

İyi günlerimde bile, bu tür bir sakatlıktan sonra NBA'de kaç oyuncunun geri dönmediğini düşünmekten kendimi alamıyorum... Aslında değil. En kötüsü, bunu yedi ayda başarmış olmam, ki bu ACL iyileşmesi için rekor bir süre — çoğu sporcu dokuz ila on iki ay arasında iyileşir. Teknik olarak iyileşmiş durumdayım. Takım doktorlarım ve fizyoterapistlerime göre, sahada tam güç, hareket kabiliyeti, hareket aralığı ve patlayıcılığa sahip olmam gerekiyor. Onları dinliyorum, ama onlara inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

"Bu kadar dramatik olma," diyor Clay. "Bundan çok daha kötü içecekler yaptım." Kokteylin geri kalanını bar lavabosuna döküyor.

Hala tadı ağzımdan çıkmaya çalışırken bir yudum daha su içiyorum ve "Hiç sanmıyorum" diye cevap veriyorum.

Bir tıklama sesi, zihnimi berbat içkiden uzaklaştırıp, birkaç bar taburesi ötedeki bir kadına yöneltiyor. Saçları, güneş ışınları gibi omuzlarına dökülüyor ve siyah deri ceketiyle oldukça kontrast oluşturuyor. Yüksek elmacık kemikleri ve soluk pembe dudaklarıyla çok güzel, ama gözlerimi kocaman yapan bacakları. Altın rengi ve pürüzsüz cildi, gözlerimi elbisesinin bittiği yerden yüksek topuklu ayakkabılarına kadar çekiyor. Gözlerimi alamıyorum; topuklu ayakkabılarla boyu neredeyse 1,80 metre, topuksuzsa 1,75 metre civarında olmalı. Orman yeşili elbise vücuduna yapıyor, kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve uyluklarının ortasında bitiyor, o otururken kasları geriliyor.

Dönüp gözlerime bakıyor ve nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra da sanki gevşek buklelerini düzeltir gibi saçlarını elleriyle düzeltiyor. Sonraki birkaç dakika boyunca, kapıya bakmakla boynunu sağa sola uzatmak arasında gidip geliyor. Belli ki birini bekliyor.

Clay, kızın rahatlamasını bekledikten sonra yanına yaklaşp ne içmek istediğini sorar.

"Beni şaşırtabilir misin? Çok tatlı olmasın, ama onun dışında her şey olur," diye cevaplar ve ellerini sallayarak.

Clay bir bardak alır ve "Fıstık ezmesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar.

O cevap veremeden, ben araya giriyorum. "Hayır. Hayır de. Bana güven."

Yüzü eğlenerek yumuşar ve kanımın yüzüme hücum ettiğini hissedebilirim. Başkalarının işine karışan biri değilim, ama Clay'in menüye eklemeye çalıştığı kokteyli kimsenin tatmasına gerek yok.

"Çok tatlı olmasın ve fıstık ezmesi olmasın." Clay bana "Karışma" diye bağırarak bir bakış atarken, onun sesi hafif.

Birkaç dakika sonra, gizemli kadın önünde bir içki var — bardağa bakılırsa köpüklü bir şarap — ve bir adam yanına oturuyor. Tom Ford takım elbise giyiyor, stilistimin maç öncesi kıyafet seçeneği olarak bana gönderdiği takım elbise, ve süet mokasen ayakkabılar. Saçının saatte 72 km'ye varan rüzgarlara dayanacak şekilde hazırlandığını fark edince gözlerimi deviriyorum — jeli aşırı fazla. Bakmamaya çalışıyorum, ama gözümün ucuyla kadının ayağa kalkıp adamı selamladığında adamın yüzünün hoş olmayan bir şekilde buruştuğunu görüyorum. Bu adamın sorunu ne, bilmiyorum. Kadın çok çekici.

O, buzlu ve biraz su ilave edilmiş bir viski sipariş eder ve Clay'in sinir krizi geçirmek üzere olduğunu hissedebilirim. Bu özel viski şişesi yaklaşık 4000 dolar ve kurallara uymak zorundadır. Viskiye buzun üzerine döker, su eklerken yüzünü buruşturur ve servis ederken "Bu senin cenazen" gibi bir şey söyler.

Cebimde telefonum titrer.

Jalen

Sahanın geri dönmen için çok heyecanlıyım, bu

bizim yılımız

Bunu hissedebiliyorum.

Alnımda ter damlaları belirirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sezon bir hafta önce başladı, ama ben iki gün sonra ilk maçıma çıkacağım. Sahaya geri dönmeyi veya bir maça çıkmayı düşündüğümde

, aklıma gelen tek şey lanet olası ön çapraz bağımı yırttığım gece. Kabuslarım, duyduğum ve hissettiğim o patlama sesinin montajları. Beni karanlık bir depresyon çukuruna atan o patlama sesi... Uzak durmaya çalıştığım bir çukur.

Anıları yad ederken midem bulanıyor. Düşüncelerimi başka yöne çevirmeye çalışıyorum ama nafile. Şu andan, mor ve gri Jaguar formamla sahaya geri döneceğim ana kadar geçen saatleri düşünüyorum. Sevdiğim şeyden nasıl bu kadar korkabilirim? Kaybetmekten yıkıldığım şeyden?

Dürüst olmak gerekirse, bu sakatlık kaçınılmazdı sanki. Her şey çok uzun süre çok iyi gitmişti. Takımım her gece rakip takımları ezip geçiyordu, ama daha da önemlisi, çok eğleniyorduk. Bazen oyun neredeyse çok kolay geliyordu. Belki de evren beni bu şekilde yerime oturtmak istedi?

İçkilerin kaygımı gidermeye yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama Clay'in başka planları vardı — korkunç planlar.

"Az önce ne dedin?" Gizemli kadının sesi dikkatimi çekiyor. Dönüp baktığımda, yanındaki adama bakıyor ama başını eğmiş durumda.

"Eminim sen iyi birisin, ama resimlerdeki gibi görünmüyorsun. Ve topuklu ayakkabılar biraz fazla değil mi sence? Onlar olmadan da yeterince uzunsun." Sesi, etrafındakilerin tepki vermesini sağlayacak kadar yüksek.

Vay canına.

Kadın alaycı bir şekilde gülümser ve içkisine bakar, sonra dudaklarını sıkıştırır.

"Eğer flört profillerinden bahsetmek istiyorsan, bence biyografinde küçük penis enerjini bırakmışsın, *Randall*." Sesi, adındaki her harfi alaycı ve keskin bir şekilde telaffuz ediyor.

Clay yavaşça ısıklık çalar ve barın yakınındaki yüksek bir masadan kahkaha yükselir. Kulak misafiri olduğumuzdan değil, dinlememek imkansız.

"Benim penisim hakkında bilgi sahibi olmak istemez misin?" diye bağıırır adam, bar taburesinden kalkarak, açıkça onu kızdırmaya çalışır.

"Eminim çok kısa bir hikayedir." Vurgulamak için elini kullanır, başparmağı ile işaret parmağı arasında sadece bir santimlik bir mesafe bırakır. "Bu

Yıl sonu okuma hedefime bile sayılmaz." Clay'e dönerek, etrafındaki kahkahaları duyunca gülümser.

Sessizce gülüyorum çünkü bu çok komikti. Kız sinirlenmiş gibi görünüyor ama pek umursamıyor. Adam bara üç adet 100 dolarlık banknot koyuyor, eli masaya yüksek sesle vuruyor. "Okumayı bildiğine şaşırdım," diyor ve sonra "aptal sürtük" gibi bir şey söylüyor.

Birkaç adımda tabureden kalkıp onun önüne geçiyorum. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ifadesinden kim olduğumu bildiğini anlıyorum.

Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Defol git buradan." "Sen Brooks'sun..."

"Senin saçmalıklarından bıktım mı? Evet. Git." Sesimi düz, yalın ve net tutuyorum.

Adam hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kapıya doğru yönelir. Bazı konuklar, o bardan çıkarken alkışlar ve tezahüratlar yapar. Clay'in "Ne halt ediyorsun sen?" diyen bakışını yakalarım, ama onu merak içinde bırakmayı tercih ederim.

"Lia, masan hazır," diyor hostes, randevunun diğer yarısının az önce gülünç bir şekilde dışarı atıldığını fark etmeden.

"Aslında, artık masaya ihtiyacım yok." Lia'nın sesi hayal kırıklığına uğramış, alçak ve mideme yumruk yemiş gibi. Ceketinin dirseğine dokunup, o yeri tekrar tekrar ovuşturuyor.

Doğal olarak, ben de saçma bir şey yapıyorum. Kollarımı yanındaki bara dayayıp "Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyorum.

Bölüm 2

Lia

Brooks Pittman bana rahatça bir içki önerisinde bulunduğunda, gerçekten uyanık olduğumdan emin olmak için kolumun içini çimdikledim mi? Evet. En sevdiğim NBA oyuncularından biri benim oturduğum barda oturuyor gibi görüldüğünde, hayal gördüğümü mü düşündüm? Evet, o da.

Brooks Pittman cevabımı bekliyor. Onunla akşam yemeği yemek ister miyim? Kesinlikle. Yüzde yüz evet. Dudaklarımı sıkıştırarak, karar vermek ve kendimi tamamen rezil etmemek için kendime biraz zaman tanıyorum.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyorum, bu sözleri daha önce söylemişim gibi konuşmaya çalışarak.

"Evet. Hadi." Elini uzattı.

Yavaşça gözlerimi kırpıyorum, hareket etmekten korkuyorum çünkü bu gerçek gibi gelmiyor. Kendimi uyandırıp gerçek dünyaya, gördüğüm rüyadan çıkarmaktan korkuyorum.

Elimi nazikçe eline koyuyorum ve o elimi sıkıyor, bu da nefesimi kesiyor. Ellerimize ve Brooks'a bakıyorum, o da sırtıyor. Belki de o kadar çok korkunç randevu deneyimi yaşadım ki, böyle bir şeyin olması için yeterli karmayı biriktirdim? Harika bir şey.

Garson bizi masamıza götürür ve ben bunun normal bir şey gibi davranmaya çalışırım, hayalini kurduğum bir fantezi değilmiş gibi. Shelbie'ye mesaj atmayı düşündüğümde bir sarsıntı geçiririm. O Brooks Pittman'ın kim olduğunu bilmez, sporla pek ilgilenmez, ama benim

geri döndüğümü duyduğunda çılgılık atacak, sonra da gerçek bir en iyi arkadaş gibi NBA oyuncusuyla rahatça randevuya çıkacaktır.

Akşam yemeğinde ikimizin fotoğrafını çekmeye çalışmalı mıyım? Dürüst olmak gerekirse, bu hikayeyi anlatsam kimse bana inanır mı bilmiyorum. Bir bardağın masaya konma sesi beni sadece Brooks ve benim olduğumuz masaya geri getiriyor. Hostes ne zaman ayrıldı ki?

Brooks, sıcak karamel rengi gözlerini benimkilere diktiğinde, gergin gülüşümü mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyorum.

"Ben Brooks," diye el sallıyor ve ben hala bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum. Ama sonra devam ediyor. "Bu senin planladığın randevu olmasa da, muhtemelen o heriften daha iyi olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim."

Gülümseyerek ve gülerek, artık standart savunma mekanizmam olarak değil, Brooks Pittman'a bakarak, "Kim olduğunu biliyorum" diye cevap veriyorum. Buzlu suya minnettar olarak uzun bir yudum alıyorum.

"Öyle mi?" Yüzünde şüphe beliriyor, kaşlarını kaldırması ve yan gözle bakması bunu açıkça gösteriyor.

Bu durumda ne tür bir kadın olacağımı seçmem gerekiyor: onun profesyonel bir sporcu olduğunu bilen kadın mı, yoksa Lia Stone: ömür boyu Jags hayranı ve spor tutkunu mu?

Yavaşça nefes alıp, kendim olmaya ve bunu yapmaya karar verdim. "Brooks Pittman, Jersey Jaguars'ın şutör guardı. Alabama Üniversitesi'nde üniversite basketbolu oynadın ve son senende takımını turnuvaya katılmaya zorladın ve bunu başardın." Arkanıza yaslanıp rahatlayın — her kelime Brooks'un çenesini biraz daha düşürüyor. "Tide'ı Elite Eight'e kadar taşıdınız ve son saniyede yarı sahadan atılan bir şutla kaybettiniz. Çok üzücü. Jags'a gelince, genellikle iki numarada oynuyorsunuz, ama bence takım üç numarada oynadığınızda daha iyi bir sayı farkı elde ediyor."

"Aman Tanrım," diyor, inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

Genelde basketbol pozisyonlarının oyuncu setleri ve rotasyonları için sayılara nasıl dönüştüğünü bildiğimi göstermeyi sevmem, ama sanırım içkim biraz başımı döndürdü. Kalbim çok hızlı atıyor, kulaklarımda çınlıyor. Az önce yaptığım küçük konuşmayı düşünerek bir yudum daha su içiyorum. "Nasıl oldu?"

"Oldukça iyiydi. Sanırım seni seviyorum," diye övüyor ve gülüyor — gerçekten gülüyor. Dolu ve parlak sesi, benim de enerjisine bir gülümsemeyle karşılık vermemi sağlıyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve "Sadece bir hayranım" diye cevap veriyorum. Onun aşk sözleri, bundan sonra da beynimde dolanıp durmayacakmış gibi davranıyorum. Brooks Pittman'ın beni sevdiğini söylediğini hatırlıyor musun?

Brooks menüyü açar ve düşünceli bir şekilde, "Şey, adını sadece hostes sayesinde biliyorum, yani sanırım biraz yetişmem gereken şeyler var," der.

Ona bir çıkış yolu sunuyorum. "Zaten planların varsa ya da başka bir şeyin varsa kalmak zorunda değilsin. Bir randevudan hayal kırıklığına uğramam ilk kez olmayacak."

"İnan bana, bu, barmenin kış menüsü için denediği iğrenç içkileri içmekten çok daha iyi bir plan. Ve bana üçte daha iyi olduğumu söyleyip sonra beni ortada bırakamazsın."

Brooks lacivert bir gömlek giyiyor — onu Jaguars'ın renkleri dışında bir şey giyerken görmek biraz tuhaf, ama sporcular takımlarının renklerini giyerek dolaşmazlar. Kasları kumaşa baskı yapıyor, bunları televizyonda görmüştüm ama hiç şahsen görmemiştim — hiç böyle görmemiştim. Ters takılmış şapkasının altındaki saçları koyu renk ve o, erkeklerin pazartesi günü hayran olduğu erkeklerin tanımı.

"Başlangıç olarak ıstakozlu wontonlar hakkında ne düşünüyorsun?" Görünüşe göre bunu yapıyoruz.

Brooks Pittman ile randevum var.

Bölüm 3

Brooks

RESTAURANT, gece temizliği yapan personel dışında BOŞ. Geç olduğunu biliyordum, ama *bu kadar* geç olduğunu bilmiyordum. Kahkahalarımız, tabakların istiflenmesi, sandalyelerin çekilmesi ve çalışanların mesaisini bitirmesi sesleri arasındaki boşlukları dolduruyor.

Lia'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. O gerçek dışı. Onun şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemediğini söylemek klişe olabilir, ama bu lanet olası gerçek. Basketbol savunma taktikleri ve belirli hücum oyunları hakkında konuşuyorduk; o, takım arkadaşlarımdan muhtemelen hiç merak etmediği sorular sordu. Akıllı, kendine güvenen ve çok çekici.

Beni paylaşmaya teşvik etmesi şaşırtıcı. Ben bir tür münzevi değilim, ama içimde bir tuğla duvar ördüm, güçlendirdim ve bazen yeniden yapılandırdım. Son zamanlarda, bu tuğla duvarı aşan çok az insan var... bir gecelik bile olsa. Ona en derin, en karanlık sırlarımı anlatmak istediğimi söylemiyorum, ama tuğla duvar her zamankinden daha esnek geliyor.

Gözleri, bahar güneşindeki taze çam ağaçları gibi şiddetli bir yeşil tonunda. Sarışın saçlı ve yeşil gözlü biriyle tanıştığımı hatırlamıyorum. Nedense, bu özellik, onun hakkında şu ana kadar öğrendiklerimle mükemmel bir uyum içinde.

Ve gülüşü. İçtenlikle gülüyor, biraz yüksek sesli ama en iyi şekilde. Ağzını kapatmıyor ya da gülüşünü bastırmaya çalışmıyor. Randevunun birinci saatinde bana numarasını verdi, bu iyi bir işaret değilse, neyin iyi bir işaret olduğunu bilmiyorum.

Lia bacaklarını yeniden çaprazlar ve topuklu ayakkabılarından biri gözüme çarpar. Siyah.

Bantlı.

"Birinin sana bunları giydiğin için kendini kötü hissettirmeye çalıştığına inanamıyorum. Çok güzel görünüyorsun," diyorum.

Övgüye gülümserken yanakları kızarır ve bu benim içimi ısıtır.

Telefonunun yan tarafındaki düğmeye basan Lia'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Gece yarısı geçti. Gitmeliyim. Yarın sabah yoga dersi var. Aslında, teknik olarak *bu* sabah." Çantasını alır ve kucağına koyar.

"Bir dakika, sen fırında çalışmıyor muydun?" diye sorarım, ayrıntıları doğru anladığımdan emin olmak için.

Lia ayağa kalkar ve cevaplar: "Evet. Birkaç farklı işte çalışıyorum. Şu anda ana gelir kaynağımın arasında bir şey gibi."

Dışarı çıkarken elimi tutar. Personel bize iyi geceler diler ve ben düzenli bir müşteri olmasaydım, kendimi kötü hissederdim. Vale, geriye kalan tek araba olduğu için arabamı ön tarafa çekmiştir bile.

"Seni bırakayım mı?"

"Evim sadece on dakikalık yürüme mesafesinde. Sorun yok," diyor ve başını evinin olduğu yöne doğru eğiyor.

Bu saatte onu yürüyerek gitmesine izin vermem mümkün değil — o topuklu ayakkabılarla ve tek başına. Kendini koruyabileceğinden eminim ama onu arabayla götürmek hiç sorun değil. Üstelik, bunu gerçekten çok istiyorum.

"Bundan şüphem yok, ama yürümene gerek yok. Senin için boş bir yolcu koltuğum var." Arabanın kapısını açıp içeri girmesini işaret ediyorum.

Lia dudaklarını ince bir çizgi halinde birleştirir. Arabamdan evinin olduğu yöne bakar, sonra tekrar bana bakar. Sanki hayır demek için bir neden arıyormuş gibidir.

"Lütfen arabaya bin, Lia," diye ısrar ediyorum, yolcu kapısını açık tutarak.

"Eğer emin isen." Yolcu koltuğuna oturur ve ben kapıyı kapatırım.

Yol sadece birkaç dakika sürüyor, ama Lia rakip bir NBA takımı hakkında konuşmaya başlıyor. Bana oyuncular hakkında bilgi vermeye çalışıyor — onlar onun düşündüğü kadar kötü mü? Ona gülmekten karnıma ağırlar giriyor.

dürüstlük ve sınırdan acımasızlık. Bayıldım. Lia bu gece için mükemmel bir sürpriz. Sanırım bunun farkında değil, ama benim çaresizce ihtiyacım olan dikkat dağınıklığıydı.

"Buradayım," diyor Lia ve önündeki apartmanı işaret ediyor.

Arabayı kenara çekip dışarı çıkıyorum.

"Gerçekten beni kapıma kadar geçirecek misin?" Yanakları pembe ve sırtarak buruşmuş.

Elimi göğsüme koyuyorum. "Tabii ki. Doğru randevu adabı benim için önemlidir."

Sokaktan onun apartmanına kadar kısa bir mesafeyi yürüdük ve ben onu kapısına kadar takip ettim. Lobi ya da merkezi bir bina yok; bunun yerine, herkesin dışarıya bakan bir kapısı var — sanki çok katlı bir motel gibi. Bazıları kendi dairelerinden, bazıları ise çoğunlukla açık olan koridordan çılgınlık attığını duyduğumuzda, Lia bana dönüp bir şey söylemiyor, sanki bu normal bir şeymiş gibi. Duvarlardaki boya dökülüyor ve bazı kiracıların kapılarının önünde çöp torbaları duruyor.

Burası biraz bakımsız bir yer — yargılamıyorum — ve beni eve kadar eşlik etmesine izin verdiği için minnettarım. Bir kapının önünde durur ve onun dairesinin yakınındaki dairelerin hiçbirinde dışarıda dolaşan kimse olmadığı için rahatlarım. Belki iyi komşuları vardır? Umut etmekten başka bir şey yapamam.

"Bu beklenmedik ve bir şekilde şaşırtıcıydı," diyor Lia, gözleri parlak olmayan ışıktaki neredeyse parlıyor. Floresan ışık altında bu kadar iyi görünen birini daha önce hiç tanımadım.

Küçük bir adım atıyorum. "Evet. Randall'ın tam bir pislik olmasına içelim." Bu espriye gülüyor ve bu beni içten içe ısıtıyor. "Ona bir teşekkür kartı falan borçluyum gibi hissediyorum."

Lia gözlerini devirdi. "O adam hiçbir şeyi hak etmiyor. Gecemi güzelleştirdiğin için teşekkürler." Yaklaşarak, mükemmel pembe dudaklarını bana uzattı ve tek düşünebildiğim onu öpmek istediğimdi.

En son ne zaman böyle bir randevum olduğunu hatırlamıyorum. Rahat. Eğlenceli. Bittiği için üzülmediğim bir randevu. Randevunun ortasında benden basketbol bileti istemedikleri ya da

son zamanlarda fotoğraf çektirdiğim birini tanıştıırabilir miyim diye sormuyorlar. Görünüşe göre benim varlığım yeterli ve benden başka bir şey istemiyor.

Siktir et. Ben deneyeceğim.

Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, Lia isterse geri çekilebilmesi için ona zaman tanıyorum. İki parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü bana doğru çeviriyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Zaman yavaşça akıyor, ama dudaklarımız birbirine değdiği anda, sanki bir enerji kıvılcımı kan dolaşıma giriyor. Her türlü yorgunluk, onunla daha fazla zaman geçirme olasılığıyla anında yerini değıştiriyor.

Kalbim hızlı ve hafif atıyor, kulaklarımda duyabiliyorum. Ellerini göğsüme koysaydı bunu hissedebilirdi eminim. Onun bana bu şekilde dokunması düşüncesi, daha fazlasını istememe neden oluyor.

Dili dudaklarımın kenarını okşuyor ve ben ağızımı açtığımda, Lia beni dizlerimin üzerine çöktürecek bir ses çıkartıyor. Yarı inilti, yarı kahkaha gibi bir ses... Bu sesi bir şişeye koyup sonsuza kadar saklamak istiyorum.

Ellerim saçlarına uzanırken, onu apartman kapısına kadar geriye doğru yürütüyorum. Elleriyle gömleğimin önünü tutup beni kendine doğru çekiyor. Ellerimi yanlarından aşağıya doğru kaydırıp belinin alt kısmında, kalçasının üstünde duruyorum.

"Ellerin. Tanrım. Çok iyi hissettiriyorlar." Lia bana daha yakın eğilirken öpüşmeyi keser ve ben ellerimi bir iki santim daha aşağı indiririm. Sesi nefes nefese, sığ ve sessizdir, bu da sikimin pantolonuma baskı yapmasına neden olur.

Boynunu öperken bir avuç dolusu kıcını tutuyorum. Tutabileceğimden daha fazlası var ve bu çok seksi.

Siktir.

Bacaklarından birini kaldırıyor ve ben de uyluklarını kavırıyor, parmaklarımı derisine gömüyorum. Kalçaları öne doğru itiyor, sırtı kapıdan kavisleniyor ve ben de ağızımı göğüslerinin üstüne bastırıyorum. Dilimi gezdirmeden önce onları öpücüklerle dolduruyorum. Onu tadıyorum.

Üstümüzde bir kapının çarpması, halka açık bir yerde olduğumuz gerçeğini hatırlatıyor. Birbirimizden ayrılıyorız ve Lia bana bakıyor, parmakları şişmiş dudaklarına dokunuyor.

"İçeri girmek ister misin?" Lia çantasından anahtarlarını çıkarır.

Evet. Kesinlikle evet. Ama cevap vermek üzereyken, midemde bir sıkışma hissediyorum. Keşke olmasaydı dediğim bir kısıtlama.

"Gelmek istiyorum, ama... Kahretsin. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum." Boynumu çekerim ve gözlerimle onun gözlerine bakarım. "Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Bunu mahvetmek istemiyorum. Seni dışarı çıkarmak istiyorum, gerçekten."

Lia içeri girer, gömleğimi tutar ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "O zaman beni dışarı çıkar, gerçekten. Numaram sende var," der ve anahtarı kilide sokup kapıyı açar.

"Tamam," diye cevap veriyorum, o içeri girip hala açık olan kapının önünde dururken. Onu son bir kez öpüp uzaklaşıyorum.

"Cumartesi günü iyi şanslar. Harika olacaksın," diye mırıldanır Lia kapıyı kapatırken.

Bir an için, onun dairesinin önünde garip bir şekilde duruyorum. Uzun zamandır ilk kez çalacağımı biliyor ve son ana kadar bu konuyu açmadı. Bu, gecemizin odak noktası olabilirdi, ama olmadı.

Siktir. Bu onu daha da sevmemi sağlıyor.

Bölüm 4

Lia

TELEFONUM beni öğle uykusundan uyandırıyor — son zamanlarda sabahın ikisine kadar barmenlik yapıp, dört saat sonra yoga dersleri verdiğim düşünülürse, bu bir zorunluluk. Dün gece haftalar sonra ilk kez izinliydim.

Bir yanım, Brooks'tan bir mesaj gelmesini umuyor — en sevdiğim sporcu, tek bir spontane randevuyla hayallerimin erkeği haline geldi. Akşam yemeğinin ortasında ona telefon numaramı verdiğimi düşündüğümde midem bulanıyor. Numaramı kullanacak mı? Hiçbir fikrim yok. Bir yanım dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyor, ama küçük bir parçam daha fazlası olduğunu umuyor.

Ekranda, alarmım değil, tanımadığım bir numaradan gelen bir arama görünüyor. Ağzımdaki salyayı silip telefona cevap veriyorum.

"Lia Stone'u arıyorum," diyor diğer uçtaki ses. "Benim." Esnememi bastırıp telefonu tutarken geriniyorum.

"Benim adım Megan, Jersey Jaguars'ın medya ekibini yönetiyorum. Bu biraz alışılmadık bir durum, ama birkaç ay önce bir pozisyon için mülakata girmiştiniz, değil mi?"

Nasıl unutabilirim ki? Bu, sosyal medyaya odaklanan ve hayranları oyuncularla buluşturan, adeta hayalimdeki işti. Her şeyi mükemmel yaptığımı düşünmeme rağmen, pozisyonu başka birine verdiler. O gün nefret ettim.

"Evet, doğru." Ayağa kalktım ve kanepede uyuduğum garip pozisyon nedeniyle kaslarım gerildi.

"Umarım hala bu pozisyonla ilgileniyorsundur. İlk aday işe yaramadı. Sen ikinci tercihimizdin, sadece bir oy farkla. *Benim* bu pozisyon için ilk tercihim sendin."

Olamaz.

"Bu bir şaka mı?"

Megan diğer uçta gülüyor. "Hayır, tamamen ciddiyim. Dediğim gibi, bunun normal olmadığını biliyorum."

Evet diye bağdırmamak ya da onlar için çalışmak için para ödeyeceğimi söylememek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor — bu fırsatı o kadar çok istiyorum. Ayrıca, bir kişinin takması beklenen profesyonellik maskesi de var.

"Sorun şu ki, mümkün olduğunca çabuk, mesela yarın, cumartesi günü başlamanızı istiyoruz."

"Yarın mı? Vay canına."

"Eğer yapabilirsen, hızlı kararın için sana imza bonusu da verebiliriz."

Yavaşça nefes alıp, düşünüyormuş gibi davranıyorum, ama soru sorulur sorulmaz evet diyeceğimi biliyordum. İmza bonusu olmasa bile kabul ederdim, ama bu önemli bir avantaj. Beş ay önce önceki işimde pozisyonum kaldırılmıştı, ama onların demek istediği, altı ayda bir stajyerleri işe almaya devam edecekleri ve kimseye işlerinin karşılığını ödeyemeyecekleri idi. Çalışma saatleri çok ağırdı ve maaş çok düşüktü, ama düzenliydi ve ayakta kalmama yardımcı oluyordu.

"İmza bonusu da dahil olmak üzere resmi bir teklif gönderir misiniz?" diye mümkün olduğunca rahat bir şekilde sordum.

"Tabii ki. Şimdi gönderiyorum. Sorunuz olursa arayın, ama mümkün olduğunca çabuk cevap vererseniz seviniriz."

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı açar, e-posta gelen kutumu yeniler ve teklifin gelmesini beklerim. Ekli dosyayı tıklarım, kabul edeceğimi bildiğim teklifi okurken parmaklarım trackpad üzerinde titrer.

Bonusa geldiğimde ağzım açık kalır — hayatımı değiştirecek bir miktar değil, ama bana biraz nefes alma imkanı verecektir. Belki de her sabah düzenli olarak yoga yapmam ya da kahve dükkanında veya fırında rastgele vardiyalara girmem gerekmeyecek? Derin bir nefes alırım ve sanki stresimin bir kısmı da onunla birlikte gider.

O anda, ailemi arayabilmeyi dilerdim. Onlara iyi haberi vermek için. Ama bu imkansızdı — on yıldan fazladır onları özölüyordum. Annemin okuldan sonra sırtımı ovuşturup, olan biten her şeyi anlatmamı dinlemesini. Babamın hafta sonları bize kahvaltı hazırlamasını.

Soğukkanlı davranmaya çalışırken, benim kadar heyecanlanacak tek kişiyi arıyorum.

"İstenmeyen bir telefon mu? Sen kimsin ki?" Wes, küçük kardeşim, basketbol sahasından gelen gıcırdayan ayakkabı sesleri arka planda yankılanırken şaka yapıyor. "Senin bir milenyum kuşağı olduğunu sanıyordum."

Gülüyorum çünkü, lise son sınıfta olmasına rağmen beni anlıyor — vermek ya da almak istediğim en son şey bir telefon görüşmesidir. Bu haber, bunun haklı olduğu durumların mükemmel bir örneği.

"Sus. Biliyorum, ama bunu sana mesajla söyleyemezdim. Tahmin et ne oldu?!" diye soruyorum. Buradan, bir elinde basketbol topu tutarken, diğer eliyle telefonu yüzüne dayadığını hayal edebiliyorum.

"Elli saattir uyanıksın ve halüsinasyon görmeye mi başladın?" Wes'in sözlerinden alaycı bir ton duyuluyor.

O doğru tahmin etmiş gibi nefesimi tutuyorum ve sonra "Hayır. Ve bu *bir kez* oldu. Boş ver." diyorum.

"Antrenmana başlamak üzereyim, bu yüzden 30 saniyen var, sadede gelmezsen bu konuyu sonra konuşmak zorunda kalacağız. Seçim senin." Topu potaya atışını duyuyorum.

"İş aldım!"

"Hangisi? Hepsini ayırt etmek zor."

"Jags'ta. Anlaşılan, ilk işe aldıkları kişi işe yaramamış ve sıra bana gelmiş. Teklifi kabul etmek üzereyim, ama önce sana söylemek istedim."

"Bu harika! Gerçekten harika." Wes'in etrafında duran takım arkadaşlarına haberimi anlattığını duyuyorum ve göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. "Her şeyi duymak istiyorum, ama koç telefonla konuştuğumu görürse beni öldürür."

"Pazar sabahı görüşürüz," diyorum ve kanepeye geri kayarak dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Telefonum tekrar titriyor.

Shelbie

Tamam, o adamla olan randevunu anlatmazsan, geçen

gece verdiğim bahşışı sana vermeyeceğim.

Aslında değil ama hadi ama

Ben

Tamam

En iyi "oraya oturmayı aklımdan bile geçirme" yüzümü takınırım. Birisi kenar bar taburesini almaya kalkarsa.

Brooks ne olacak? Bu düşünce, saf sevinç ve coşkunun altında gömülü olarak kafamı kurcalıyor. Şu anda bu konuyu düşünemem bile, ayrıca o da bana ulaşmadı. Bu işi kabul etme kararımın bir parçası olarak bunu dikkate almamın imkanı yok. O ne kadar çekici, yakışıklı ve tam bir beyefendi olsa da, uzun zaman önce öğrendim ki, kimse senin için endişelenmeyeceği için kendin için endişelenmelisin.

Telefonumu yan sehpayaya koyup derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp, havanın göğüs kafesimi genişlettiğini hissedip içimden bir nefes verdim. Dudaklarımın yukarı doğru kıvrılması sanki kalbimden geliyor gibiydi. Bu, iliklerime kadar istediğim bir şeydi ve ben istediğim her şeyi elde eden türden bir kız değilim.

Teklif mektubuna cevap vererek, resmi olarak kabul ediyorum. E-postanın gönderildiğinden emin olduğumda, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kanepeden atlıyorum. Telefonumda çalan bir şarkıya eşlik ederek küçük stüdyo dairemde dans ediyorum.

Bu, uzun zamandır
ihtiyacım olan bir zafer.

Bölüm 5

Brooks

Sahada KUSABİLİRİM. Maç başlamadan önce şut çalışıyoruz ve midem çelikten düğümler gibi hissediyorum, hiç rahatlamıyor. Yaralanmadan önce takımımı saran rahatlığı özleyorum.

İki yüz yirmi beş gündür profesyonel bir maçta oynamadım ve maç öncesi rutinimizin bu aşamasında terlerim şüpheyile karışıyor. Atış sırasında, üç sayılık atıcıya pas verip, sonra topu ele alıp potaya gidip layup atıyoruz. Bu genellikle en sevdiğim kısımdır, çünkü en aşına olduğum kısımdır. Her basketbolcu bu ısınmayı yapar — ilk öğrendiğiniz ısınmalardan biridir — ve bir an için beni altıncı sınıf sahasına, lise takımına ve sonra Alabama Üniversitesi'nin Coleman Coliseum'una geri götürüyor.

Bunu gözlerim kapalı yapabilmeliyim. Bunun yerine, nefesimi tutuyor ve sanki esneme yapıyormuş gibi dizlerimi garip bir şekilde kaldırıyorum. Isınma jogging pantolonumun altındaki bant tuhaf geliyor, sanki herkes geri dönebileceğimi bilmediğim sakatlığımın izlerini görebiliyormuş gibi.

Bazı oyuncular ön çapraz bağlarını yırttıklarında, dizlikle geri dönerler. Ben de denedim ama alışamadım. Ayrıca, herkesin aklının bir köşesine atmasını istediğim şeye dikkat çekiyor gibiydi, umarım bu bana da aynı şeyi yapma şansı verir.

Bacağım bantlanmış durumda, buna alışmak çok daha kolay — ayrıca fazla gelirse çıkarmak da daha kolay. Bu, haftalardır kullandığım aynı antrenörün uyguladığı bantlama şekli

ve marka, aynı antrenör tarafından yapılıyor, haftalardır kullanıyorum. Ama bu gece kaşınıyor ve kafamı kurcalıyor.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor Jalen, layup çizgisinde arkamda dururken. Şans eseri, top parmaklarıma çarpıyor ve kas hafızası gibi, vücudum potaya doğru hareket ediyor.

Gözleri benimkilerle buluştu ve anlamlı bir gülümseme attı. Takımda böyle iyi bir arkadaşım olduğu için minnettar olmalıyım, ama şu anda keşke farklı olsaydı diyorum. Jalen ve ben aynı yıl draft edildik, ben birinci turda, o ikinci turda, ama sanki çocukluk günlerimizden beri, toplum merkezinin spor salonlarında, dizlerimizin üstüne kadar uzanan formalarla birlikte oynuyormuşuz gibi hissediyorum. O, sahadaki herkesi hissedebilen bir oyun kurucu. Onunla oynamayı seviyorum.

Yanımda duruyor. "Nefes al. Her şey yoluna girecek. Eğer kendini iyi hissetmezsen, koça söyle, seni oyundan çıkarır."

Onu dinliyorum, nefes alıyorum ama midemdeki metalik his çok fazla yer kaplıyor. Jalen beni bu şekilde tanıyan insanlardan biri; ben tek kelime etmeden neler olduğunu anlayabiliyor.

"Kimse senin normal dakikalarını oynamanı beklemiyor. Yavaş yavaş alış." Bana raftan bir top uzatıyor, tüm oyuncular kendi toplarına sahip ve sırayla istedikleri atışları yapıyorlar.

"Anlıyorum."

"*Anladığımı* biliyorum, ama bana *inanıyor* musun?"

Bu akıllı ağızlı pislik. Beni çok iyi tanıyor. "Deniyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

En sevdiği yer olan köşeden üçlük atıyor ve top, ağın iplerine dokunmadan potaya giriyor. Ona bakıyorum, şut hareketini sürdürüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, gösteriş yapıyor.

Ben gülüyorum ve Jalen umduğu tepkiyi alarak sırtıyor.

Topu sürer ve ben orta mesafeden şut atarken yanımda durur. "Yeterince oynadığında kullanmak için bir güvenlik kelimesi belirlememiz gerekiyor mu, yoksa sorun yok mu?"

Gözlerimi kapatıp, tekrar gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Güvenli kelimeye gerek yok. Ben hallederim."

Yarı saha yakınında ileri geri koşarak topu sürerim ve arena çalkalanır. Maçın başlamasına sadece birkaç dakika kala, enerji artarken koltuklar dolmaya başlar ve bu enerji bir taraftardan diğerine yayılır.

Jumbotron'da biri gösterildi ve kalabalık çılgına döndü.

Zack Andersen ve nişanlısı Emilie. Ya da üvey kardeşim ve müstakbel yengem. Ya da belki üvey yengem? Böyle bir şey var mı?

Jumbotron'u izlediğimi fark ettiğinde, ben de süite baktım. Zack zıplamaya başladı ve etrafındaki herkes, annem ve üvey kardeşim Riley dahil, ona katıldı. Sonsuz enerjiye sahip insanlar tanıdım, ama Zack bambaşka bir seviyede. O, yavru köpek enerjisini hiç kaybetmeyen bir golden retriever gibi.

Bu duygu kalbimi ısıttı. Zack ve Riley'i sadece bir yıldan biraz fazla bir süre önce tanıdım. Bu tür bir duygusal bombayı ortaya çıkardıktan sonra hayatımın nasıl olacağını hiç bilmiyordum, ama oldukça olumlu geçti. Evren, yaralanmam için daha fazla desteğe ihtiyacım olacağını biliyor gibiydi, çünkü onlar mükemmel bir zamanda geldiler.

İşler yolunda gittiğinde, aile yemeğine giderim. Bazen annem de bize katılır. Babamın eşi Mack ve annemin birlikte yemek pişirdiklerini ilk kez izlediğimde hayatımın bir anda yerine oturduğunu hissettiğim anı asla unutmayacağım. Bu durumun birçok farklı şekilde sonuçlanabilirdi ve bana getirdiği tüm harika şeyler ve herkesin bu durumu nasıl ele aldığı için çok minnettarım.

Süite el sallıyorum ve bu Zack'i daha da heyecanlandırıyor, tabii bu mümkünse. Kalabalık, bizim etkileşimimizi görünce daha da gürültülü oluyor ve Zack kalabalığa daha fazla gürültü yapmasını işaret ettiğinde daha da gürültülü oluyor.

Tek bildiğim, hafiflediğimi hissettiğim, dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığı, sanki bunu yapabileceğimi hissettiğim. Sanki sonunda takım arkadaşlarıma ve doktorlarıma inanmaya başladığımı hissettiğim.

Maçın başlamasına sadece birkaç dakika kala ana ışıklar kararır. Topu bir top toplayıcıya verip, Jalen'in yanına oturmak için koşarak yedek kulübesine giderim. Mide bulantısı azalmıştır ama hala vücudumda hissediyorum.

Kolunu omzuma doluyor, bir saniye sıkıca sarılıyor ve "Hala Zack Andersen'ın akrabası olduğuna inanamıyorum. Seni şanslı piç." diyor. Gülüyor ve omuzlarımı itekliyor.

"Bekle, o kıza bu gece için bilet verdin mi? Gizemli randevu kızı? Rebecca'dan nihayet kurtulduktan sonra bana bahsettiğin kadın."

Zaten mükemmel olan bağcıkları sıkıyormuş gibi yaparken ayakkabılarımı inceliyorum. "Lia mı? Hayır, ona henüz mesaj atmadım. Onu bu tür bir etkinliğe davet etmeden önce, on dokuz bin kişinin önünde sahada kusmadan bu maçı atlatmam lazım."

Rebecca'nın yorumunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. İşlevsiz bir ilişki görmek istiyorsanız, bu iyi bir örnek olabilir. Onun beni aldattıktan sonra neden ona geri döndüğümü bilmiyorum. Ya da neden en son istediğim şey olan açık bir ilişkiye razı olduğumu da bilmiyorum. Ya da neden diğer kadınlarla çıkarak ya da yatarak ona katılıyormuşum gibi davrandığımı da bilmiyorum. Onunla kesin olarak ayrılalı yaklaşık bir yıl oldu ve ondan da neredeyse bir yıldır haber almadım. Jalen ve Rebecca birbirlerinden nefret ediyorlardı ve bazen kendimi hakem gibi hissediyordum.

"Haklısın, ama bir sonraki randevuyu ayarlamadan önce, onun bir arkadaşlık uygulamasında başka bir ezikle tanışmasına izin verme. Dışarısı zorlu bir yer."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Sen bunu nereden bilebilirsin ki? Bay 'Lisedeki sevgilimle mezuniyetten bir ay sonra evlendim'."

Ona laf atabilirim ama ortalama bir görme yeteneği olan herkes, Jalen ve karısı Stephanie'nin gerçekten birbirleri için yaratılmış insanlar olduğunu anlayabilir. Onların mutluluğu mide bulandırıcı.

"Belki gizemli kız seni de Steph'in beni yaptığı kadar mutlu edebilir?" diye sorar, omzuma hafifçe vurarak.

Belki. Jalen'e randevunun tüm ayrıntılarını anlatmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Soğukkanlı davranmanın tam tersini yaptığımı biliyordum, ama basın Lia ile birlikteyken fotoğraflarımı çektiğinde bunu yapmak zorunda kaldım. En iyi fotoğraf, birinin çektiği ve muhtemelen sattığı, restoranda durup ona lanet olası randevusunu bırakmasını söylediğim fotoğraftı. Ben sadece NBA'in altın çocuklarından biri olarak biliniyordum, bu yüzden insanların beni farklı bir şekilde görmesinden keyif aldım.

"Galibiyeti aldıktan sonra senin aşk hayatına geri döneceğiz. Bu gece Kaliforniya'yı ezip geçelim, ha?"

Derin bir nefes alıp sırtıyorum. "Hadi yapalım."

Jalen ve ben ayağa kalkarız ve marş için yerlerimize geçmeden önce el sıkışırız.

Bölüm 6

Lia

Uyanık olduğumdan emin olmak için kendimi çimdikliyorum. Acı, Jersey Jags'ın maça başlamak üzereyken yayın kabininde durduğumu hatırlatıyor.

"Bunun biraz çılgınca olduğunu biliyorum, ilk gecende, özellikle de maç sırasında, arenadaki işlevleri ve yerleri öğrenmek," diyor Megan gülerek, içtenlikle söylediğini anladığım bir şekilde gülümsüyor.

Bu düzenlemeye aşinayım çünkü temelde bir rüyanın eşiğindeyim. Gazetecilik ve yayıncılık okumak için üniversiteye gittim ve spor haberleri yapmak için her fırsatı değerlendirmeye çalıştım. Bu kabin nihai hedefim ve bu medya ekibi işinin bu yönde atılmış ilk adım olduğunu biliyorum.

"Bu konuda biraz deneyimin olduğunu biliyorum, bu yüzden sana bunun nerede olduğunu söylememe gerek yok. Çalışmadığın maçlarda, çok kalabalık olmadığı sürece arkada takılabilirsin."

Pennywise'in sırtışına benzeyen gülümsememi saklamak için elimden geleni yapıyorum, içimden gelen ve kemiklerime kadar ulaşan heyecanla doluyum. Bu maçlara ücretsiz olarak katılabileceğim mi? Öldüm ve cennete gittim. Kabine girmeme izin mi veriliyor? Bayılacağım.

Megan bana bakarak, "Aslında, yasak olan hiçbir şey yok. Yeni bir sakatlık olduğunda antrenman odası ve 'her şey yolunda' mesajını almadan önce soyunma odası hariç," diyor.

Belki de Randall ile olan berbat randevu, karmamı doğru yönde etkilemiştir. Dürüst olmak gerekirse, o felaketten sonra onun ya da evrenin yapabileceği en azından bu kadardı.

Megan pencereye doğru ilerleyerek tüm sahayı ve arenayı gözden geçiriyor. Bir şey oluyor ve kalabalığın tezahüratları ayaklarımdan başlayarak, yer neredeyse gürültüyle titriyor ve vücuduma doğru yayılıyor.

Jumbotron'a bakıyoruz ve Brooks'u görüyoruz. Midem düğümleniyor ve onun bakışının beni geri çekmemesi için elimden geleni yapıyorum. Teknik olarak spor ayakkabılarım. Yeni aldığım ikinci el siyah geniş paça pantolon ve leylak rengi şifon düğmeli gömlek giyiyorum. Jaguar renkleri olduğunu söyleyemem, ama kısa sürede ve bütçeniz olmadan iş kıyafeti bulmaya çalıştığınızda elinize geçen budur. Birkaç ay önce bir konsinye mağazasında bulduğum güvenilir siyah beyaz Nike Dunks'larımı giyiyorum.

Jumbotron, Brooks'tan bir süite geçip tekrar geri dönüyor.

"Ah, Zack Andersen'ın bu akşam geleceğini unutmuşum. Bu akşam oraya uğrayıp onların fotoğraflarını çekmeliyiz." Megan, hatırlamam gerektiğini ima edercesine bana bakar ve ben de başımı sallarım.

Zack Andersen, Upstate Cosmos'un uzun snapper'ı ve Brooks'un üvey kardeşi. Bu haber muhtemelen altı ay önce ortaya çıktı. Randevumuzda neredeyse bu konuyu soracaktım, ama çok kişisel bir konu olduğunu düşündüm.

"Planımız, bu akşam maçın ilk yarısını izlemen — bunu imza bonusunun bir parçası olarak düşün — sonra ikinci yarı ve maç sonrası röportaj için seni almaya geleceğim," diyor Megan, dönüp bizi kabinden çıkarırken. "Seni personel misafir süitine götüreceğim ve yerleşmeni sağlayacağım."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

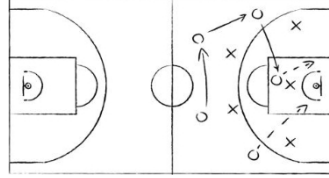
"Ee, şey... evet! Kesinlikle iyiyim. Sadece sindirmeye çalışıyorum."

Megan'ın cesur ve kırmızı dudaklarında, samimi hissettiren bir gülümseme yayılır ve bir an durur. "Hayran olduğunuzu biliyordum, ama *hayran* olmanız çok hoşuma gitti. Birlikte çalışırken çok eğleneceğimizi hissediyorum."

Beni süite götürür ve istediğim koltuğa oturmamı söyler. Yemekler, içecekler ve arenanın muhteşem manzarası vardır.

Derin deri koltuklardan birine gömülür ve vücudumu gevşetmeye çalışırım. Maç günü oryantasyonundan ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama bu tam anlamıyla bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi. En sevdiğim içecek olan Dr. Pepper'ı açar, arkama yaslanıp kabarcıkların dilime değmesini beklerim.

Başlangıç kadroları açıklanırken, etrafta kimse yoktu, bu yüzden bir çocuk gibi ayaklarımla tekmelediğim için minnettarım.

Enerji o kadar elektrikli ki, neredeyse beni şarj ediyor. İş yerinde bu kadar uyanık ve heyecanlı hissettiğim bir an hatırlamıyorum. Megan, zaman zaman birlikte çalışacağım bazı eğlence personeli ile tanıştıırken onu takip ediyorum ve herkes nazik ve saygılı görünüyor. Kimle konuşursa konuşsun, arenada her yerde kendine güvenen bir havası var. Personel ve takım üyeleri ona ismiyle hitap ediyor. Onu saygı duydukları açık ve bu çok ferahlatıcı.

Beş yıl önce, çoğu profesyonel spor takımı, kadrosunda yüzde otuz kadın varsa öncü sayılıyordu. Trend doğru yönde ilerliyor, ancak hala yapılacak çok iş var. Mesele sadece kadınların odaya girmesine izin vermek değil, kadınların katkılarını görmek, etkili kararlar almak ve önemli projeleri yönetmek.

Hayatımda ilk kez bir kadının NBA Finalleri maçını yorumladığını izlemek çok heyecan verici. Doris Burke, aynı zamanda kabinde çalışan ilk kadın analist olarak, bu alanda öncü bir rol üstleniyor ve umarım bu alanda benim için de yer vardır.

Megan'ın arkasında yürüyerek mahkemeye doğru ilerliyoruz, beni ağlatacak duygusal dalgayı bastırmaya çalışıyorum. Birincisi, neredeyse kutsal saydığım bir yere adım atmak için para aldığım hala bana gerçek gelmiyor. İkincisi, Megan'ın buraya aitmiş gibi yürüdüğünü, bu organizasyonda yerini hak ettiğini görmek, beni yumruklarımı havaya kaldırmak istememe neden oluyor.

Köşede duruyoruz ama sahadayız — bilet almayı hayal ettiğim bir yer, ama buraya kadar gelebildim. Dördüncü çeyrek ve sadece bir dakika kaldı. Jags bir sayı geride ve koltuklarında oturan tek bir taraftar bile yok.

"Jalen, hızlan!" Megan, point guard topu sahada sürerken ellerini ağzına kapatarak bağıyor.

Bana sadece bir saniye bakar ve "burada tek taraftar sen değilsin" diyen bir sırtış atar. Jalen topu paslar ve sanki her birinin yerini bilen koreografili bir dans izliyormuşum gibi. Sahadaki her oyuncu en iyi oyunu kurmaya çalışırken topa dokunur.

Brooks, serbest atış çizgisinin yakınında topu alır ve savunmacısını atlatarak onu uzaklaştırır ve potaya doğru ilerlemek için yeterli alan yaratır. Layup atabilirdi ama bunun yerine smaç yapar ve sanki arena ayakları çıkmış ve bizi uzaya fırlatmak üzereymiş gibi hissederiz.

Evde maçı izliyormuşum gibi alkışlıyorum, kullandığım küfürleri bir kenara bırakarak — henüz atmosferi tam olarak anlayamadım.

Jags bir sayı önde ve top takımında, sahada bize doğru ilerliyor. Bu NBA'in en iyi takımlarından biri ve Jags bu maçı kazanabilirse, sezon için harika bir işaret olur.

Knights topu boyalı alana sokmaya çalışıyor, ama Jags çift markaj yapmaya devam ediyor ve pivot şut atamıyor. Maçın bitmesine yaklaşık on saniye kaldı ve şut saati dolmak üzere. Pivot, üçlük atmaya hazır olan köşedeki bir guard'a umutsuz bir pas atıyor, ama Brooks savunma pozisyonundan çıkıyor ve topu çalmak için mükemmel bir pozisyonda.

Top Brooks'un ellerine çarptığında, bir önceki oyundan daha yüksek bir ses çıkar. Sadece sekiz saniye kaldı - iki sayılık bir basket maçı bitirir veya rakip takıma maçı uzatmaya götürme şansı verir, Jags'ın üç sayılık atışı ise galibiyet anlamına gelir.

Saha içine girip kolay bir layup atarak galibiyeti garantilemek yerine, üç sayı çizgisinde durup şut atıyor. Arena, her iki tarafın taraftarları da nefesini tutuyor ve topun potadan geçip ağırlara değdiğini duyabildiğime yemin edebilirim.

Jags Şimdi dört sayı nde. Tek yapmaları gereken "faul yapmamak" ve Brooks'un geri dönüşü galibiyetle sonuçlanacak.

Jalen koşarak Brooks'un gğŐne vurur ve diğ r Jags oyuncular  etraflarına toplan r. Koçlar ve yedek kulübesi, teknik olarak dört saniye kalm Ő olmasına rağ men ma bitmiŐ gibi, en iyi Şekilde tam bir kaos içindedir. Hakemler, maçın geri kalan n  oynamak ve kutlamay  erken bitirmek için herkesi pozisyonlarına geri getirir.

Knights, topu oyuna sokmaya çalışırken mola hakk  kalmaz ve Jalen topu çalarak oyunun sonuna kadar sürer. Herkes onu izliyor, ama benim izlediğ m kişi Brooks.

O, birkaç dakika sonra tünele girecekleri sahan n köşesine yakın bir yerde duruyor. Elleri başının üstünde ve s ğ nefesler al yor — buradan gğŐnn hareket ettiğ ni görebiliyorum. Ellerini dizlerine koyduğ nda yüzünü siliyor. Ter damlaları mı, gözyaşları mı? Kimse bilemez.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve başımı kaldır p kendi gözyaşlarımı durduruyorum.

Brooks Pittman gerçekten olağ nst birisi.

Bölüm 7

Brooks

"Buraya gel ve maç topunu al, Brooks!" Koç bağılıyor ve soyunma odası çığına dönüyor. Bu, normal sezon galibiyetinden çok playoff maçı havası var. Kalbimin ve ruhumun derinliklerinde, böyle bir takımda oynadığım için şanslı olduğumu biliyorum; tüm iyileşme sürecim boyunca beni destekleyen ve sahaya ne zaman döneceğime karar vermeme izin veren bir takım.

Ayağa kalktığımda biri şampanya püskürtmeye başladı — bu tamamen Jalen'in yapacağı bir şeydi — ve Koç, ellerini kaldırarak "Tanrı aşkına! Şişelerin mantarlarına dikkat edin!" diye bağırdı ve devam etti. "Bu adam, bu takım, bu taraftarlar ve bu kulüp için sahalara geri dönmek için çok uğraştı. Jersey Jags bu yıl kan dökmeye kararlı ve Brooks'un dönüşüyle bunu başarabiliriz!"

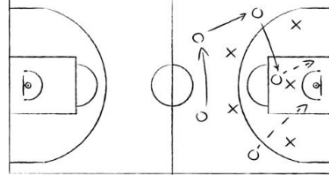
Ses, en iyi şekilde kulakları sağır ediyor. Takım arkadaşlarım etrafımda zıplıyor; bu odayı dolduran neşeyi neredeyse elinizle dokunup yakalayabilirsiniz. Topu gereğinden fazla sıkı tutuyorum, bunun evimde özel bir yere konacağını düşünerek - yeni satın aldığım evimde. Terapistimin, depresyonumun en kötü, iyileşmenin en zor olduğu yerden uzaklaşmamı önerisi, hemen kabul edebileceğim bir şeydi.

Dizime bakıyorum, bandaj maçtan önce yaptırdığımla aynı. Neredeyse her zamanki gibi maç süresinin tamamında oynayabildiğim için çok minnettarım. Bazı takımlar, kritik anlarda ilk maçına çıkan bir sporcuya güvenmezler,

ama koçlarımın ve takım arkadaşlarımın bana güvenip, yapabileceğim şeyi yapmama izin vermelerini çok seviyorum.

Bizi kazanmak için en iyi konuma getirin.

Bu gece, uzun süre hatırlayacağım gecelerden biri.

Duş aldım ve kaslarım, çekişmeli bir maçın ardından hoşuma giden bir şekilde yorgun. Megan'ın oyuncuları tebrik ettiğini duyduğumda, Jags'ın medya ekibinin geldiğini anlıyorum. Bu, basın toplantıları ve röportajların başlamak üzere olduğu anlamına geliyor.

Dolabım her zamanki gibi düzenli ve temiz, maç topu bu gece eve götürüne kadar en altta duruyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için uğraşırken arkamda Megan'ın sesini duydum.

"Brooks! Daha iyi bir geri dönüş maçı hayal edemezdim." Sırtımı okşadı ve dudaklarımın köşesi gülümsemeye başladı. Megan son üç yıldır burada ve takımın sosyal medyasını yönetme şeklini takdir ediyorum. Hiçbir zaman fazla bir şey yapmaya zorlanmıyoruz, bu da onun hazırladığı daha fazla projeye gönüllü olarak katılmamızı sağlıyor. Onunla çalışmak çok eğlenceli ve basketbol konusunda çok bilgili.

Ona dönmek için başımı çeviriyorum ama yerine Lia'yı görüyorum. Lia ve Megan birlikte. *Ne oluyor?*

"Brooks, Lia Stone ile tanışmanı istiyorum. O bizim en yeni çalışanımız ve bahsettiğimiz projenin başına geçecek."

Beynim bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, ifademi mümkün olduğunca normal tutmaya çalışıyorum. Lia kaşlarını çatıyor ve Megan'dan açıklama bekliyor.

"Bu sezonun önemli odak noktalarından biri, Brooks'un ciddi bir ACL sakatlığının ardından sahalara dönüşü olacak," diye açıklıyor Lia'ya. "İyileşme süresini diğerlerinden daha kısa hale getiren bir sürü bilimsel ve teknolojik gelişme var ve Brooks'un bunu gerçek hayatta bize göstereceğini umuyoruz... tıpkı bu gece yaptığı gibi." Megan'ın sesi coşkuyla doludur.

"Senin gibi bir basketbol hayranının, tek ve eşsiz Brooks Pittman ile biraz zaman geçirme fırsatını iple çektiğinden eminim." İkimize bakarken dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Eminim öyledir." Sözler ağzımdan sessizce dökülür ve dudaklarımın sağ tarafı şeytani bir sırıtışla kıvrılır — planlamadığım bir sırıtış.

Megan eğilip kulağını bana yaklaştırdı. "Ne dedin?"

Lia'ya elimi uzattım. "Hiçbir şey, sadece Lia'yı takıma hoş geldin diyorum." Elleri ellerime dokundu ve avucumdan tüm vücuduma elektrik akımı geçti.

Lia'nın yanakları pembeye döner ve bana bakışları ağzımı kurutur.

"Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum," diyor ve "çalışmak" kelimesinin her harfini hafifçe öne eğilerek telaffuz ediyor. Gülümsüyor ve başını hafifçe sallıyor, sanki aynı şeyi düşünüyor gibi hissediyorum.

Kahretsin. Sanırım başım belada.

Biri Megan'ı çağırıyor ve o da bize bakmadan önce bir dakika beklememizi işaret ediyor. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çok zaman geçireceksiniz. Birbirinizi tanıyın. Ayrıca Brooks, Zack'in sakıncası yoksa, ikinizin bir fotoğrafını çekmek isteriz."

"Zack'in fotoğraf çekilmeyi sevdiğini biliyorsun," diye cevap veriyorum, o ise çoktan başka birine doğru yol almıştır.

Dolabımın yanında sadece Lia ve ben varız. Ona tanıtabileceğim biri var mı diye odayı hızlıca tararım, ama tüm takım koçluk ekibiyle meşgul ve basın da gelmeye başlamıştır.

"Ne zamandan beri Jags için çalışıyorsun?" diye soruyorum, sesim normalden daha hızlı ve daha sessiz.

"Bugünden beri. Her şey çok hızlı oldu." Gülümsüyor ve zümrüt rengi gözleri büyüleyici. Uzun süre bakarsam muhtemelen ormana düşerim.

"Bundan bahsetmemiştin..." Sesim kesiliyor.

Lia gülümsüyor, gözleri benimkilere düşmeden önce soyunma odasına bakınıyor. "Hayır, aylar önce kaybettiğim işi hiç bahsetmedim."

Vay canına. Tesadüf ya da evrenin gücü ya da burada olan her neyse. İpleri elinde tutan her kimse, harika bir iş çıkarıyor.

Başını eğip, "Bugün harikaydın. Nasıl hissettin?" diyor. Dizime bakıyor.

"Çok korkutucu." Gülerek geçiştiriyorum. "Ama kendimi iyi hissediyorum. Harika bir zaferdi." Ellerimi saçlarımın arasından geçirip alnımdan çekiyorum. "Ve bana yalakalık yapmana gerek yok... Artık biz meslektaşız."

Lia bana anlamlı bir bakış attı.

Sadece ikimizin duyabileceği kadar sessizce bir şey söyleyebilmek için ona yaklaşıyorum. "Seni ne zaman tekrar dışarı çıkarabilirim?"

Gülüyor ve parmaklarını ovuşturarak beni izliyor. "Artık meslektaş olduğumuza göre bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Omzuma omzuyla hafifçe vuruyor.

"Haklısın. İyi bir fikir değil." Bir an durup onu baştan aşağı süzerim. "Harika bir fikir." Ellerimi çırpırım.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu tahmin ediyorum ve senin hakkında bildiğim şey şu... sen kuralları çiğneyen biri değilsin." Kaşlarını kaldırdı ve bana yan gözle baktı.

"Hakkımda ne biliyorsun, ha? Daha fazlasını öğrenmeni sabırsızlıkla bekliyorum." Cebimdeki telefonum titrer — Zack. Muhtemelen beni arıyor. "Hey, çıkmam gerek, ama eminim yine görüşürüz."

Lia beni tamamen çözdüğünü düşünüyor.

Yanılıyorsa çok yazık olur.

Bölüm 8

Lia

STÜDYO DAİMEM, ayrılmadan öncekinden daha büyük geliyor. Pembe duvarlar, tavana yerleştirilmiş ve tavanı çaprazlayan ısıltılı ışıklarla aydınlatılıyor ve muhteşem bir etki yaratıyor. Evimin sıcaklığı beni sarıyor ve yüzümdeki gülümseme daha da genişliyor. Bu gece maça kilometrelerce yürüdüğüm için vücudumun ağrması ve ayaklarımın acımaması gerekirdi, ama hiç acı hissetmiyorum.

Bu daire üç yıldır benim evim ve çok yol kat etti. Benim kısıtlı bütçeme uygun tek yerdi ve o zaman bile birkaç kez kira uzatması talep etmek zorunda kaldım. Ayrıca binada boş olan tek daireydi ve bana göstermek için utanıyorlardı. Bunu kendi lehime kullandım ve onay almadan istediğim kozmetik değişiklikleri yapmama izin vermelerini sağladım.

Daire, temelde yüksek tavanlı ve kapısı olmayan uzun bir dikdörtgen, küçük bir banyo hariç. Bu harap dairenin tek kurtarıcı özelliği, su sızıntısı nedeniyle zemini ve duvarın bir kısmını mahveden banyonun yakın zamanda yenilenmiş olmasıydı. Banyo basit: duş ve küvet kombinasyonu, tuvaletin üzerinde küçük bir dolap ve lavabonun altında saklama alanı.

Son üç yıl boyunca, malzemeleri indirimde bulduğumda veya ekstra para kazanmak için yeterince geçici işlerde çalıştığımda projeleri tamamladım. Ev sahibim bir aziz; kirayı hiç artırmadı ve ben de hiçbir şey için onu aramak zorunda kalmadım.

İlk olarak tüm evi astarlayıp boyadım. Yeni bir kat boyanın yapabilecekleri inanılmaz, değil mi? O zamandan beri, süslemeleri yeniledim, küflü dolapları kaldırıp açık konseptli raflarla değiştirdim ve hayalimdeki yatak odasını inşa ettim.

Yatak odam için yaratıcı olmam gerekiyordu. Barmenlik yaptığım yerin müdavimi, bılırdoda onu yendikten sonra, yerden tavana kadar uzanan kitap raflarını monte etmeme ve sabitlememe yardım etti — ödölüm onun el emeğiydi. Stüdyonun arka köşesini kullanarak, uzun bir kitap rafı duvarı inşa ettik, ancak mevcut yapıyı kullanarak onu kutuladık. Köşeyi ve geçici bir girişi oluşturmak için birkaç küçük raf kullandık; raf ile duvar arasındaki boşluğu doldurmak için bir perde kullandık. Yaşam alanına kıyasla ayrı bir oda gibi hissettiriyor. Hayal edebileceğimden daha iyi oldu, bu da ona bonus olarak fıçı biralarda indirim yapıp yapmayacağımı bilmediğim anlamına geliyor.

Perdeyi çekip yatağa uzanıyorum. Kalın yorgan bulut gibi, yatak da son derece rahat. Bir zamanlar indirim için bir yatak mağazasında part time çalışmışım, yoksa böyle bir yatağı asla alamazdım. Her zaman işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmuşumdur, bu tür geçici işler de dahil. Gerekli indirimi nasıl alacağımı ya da işi kendim nasıl yapacağımı bulma konusunda bir ustayım.

Yüzümü yıkamadan uykuya dalmayı reddeden ben, yataktan kalkarım. Cilt bakımımı tamamlayıp uyumlu pijamalarımı giydikten sonra mutfağa gider, bir kupa ve bir çay poşeti alırım. Poşeti mükemmel sıcaklıktaki suya daldırıp çıkarırken papatya ve nane kokusu burnuma gelir. Çay içmeye gençlik yıllarımda başladım çünkü ucuzdu ve her yerde sıcak su bulabilirdim. Üniversite yıllarımda, termosumu her zaman ücretsiz olarak sıcak suyla doldurmamı sağlayan bir benzin istasyonu görevlisiyle arkadaş oldum.

Çayı üflerim, buhar yüzüme çarptığında rahatlatıcı bir etki yaratır. Ağzımı yakmamaya dikkat ederek dikkatlice bir yudum alırım ve yatağıma geri dönerim. Battaniyenin altına girerken çayı komodinin üzerine koyarım — günün en sevdiğim rutini budur. Kuş tüyü yorgan vücuduma mükemmel bir ağırlık verir.

Telefonuma uzanırken, bir bildirim geldiğini belirten bir titreşim duyuyorum.

Bilinmeyen

Buraya gitmek istiyordum

İkinci randevu için mükemmel olur diye düşünüyorum

Bu arada, ben Brooks

Çenem düşerken midem altüst oldu. Randevumuzdan sonraki sabah, ya da her ne haltsa, Brooks'un sadece nazik davrandığına, geceye hazırlanan birinin barda tek başına oturup kalmaması için araya girdiğine kendimi ikna ettim. Öpüşmemizden sonra bile, karnımda bir ateş yakarak nefesimi kesen ve beni büyüleyen o öpüşmeden sonra bile, bunun gerçek olmadığını kendime söyledim. Sonra Jags'tan iş teklifi aldım, bu da onunla çıkmanın -eğer ilgileniyor olsa bile- artık söz konusu olmadığı anlamına geliyor.

Bazen

bazen üçlü oynadığımda daha iyi olduğumu düşünürsün

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yüzümün tamamını kaplamaya çalışan gülümsemeyi engellemek için. Gece boyunca kullandığım dudak maskesinin yumuşaklığı, dudaklarımı bir yandan diğer yana hareket ettirmeme engel oluyor.

'deki akşam yemeği mekanı hakkında ne düşünüyorsun?

Hayal gücümü kullanarak, daha önce hiç duymadığım bir yerin linkini açtım. Dürüst olmak gerekirse, harcanabilir gelirim olmadığı için pek dışarı çıkan biri değilim. Oasis'te olmamın tek nedeni, LDR'nin (Little Dick Randall'ın kısaltması) önerisiydi. Bonus zarfımı açmak zorunda kaldım, barda eğlenceli veya trajik bir şey için bir kenara ayırdığım bahşiş paramı, o ödeme yapmazsa kendim için kullanmak üzere.

Brooks'un gönderdiği akşam yemeği mekanı ağızımı sulandırıyor. Etli börek, ızgara peynirli sandviç ve tavuklu börek gibi klasik yemeklere farklı yorumlar getiriyor. Kendimi tavşan deliğine düşmeye bırakıyorum, Brooks'la dışarı çıktığım o deliğe. Sadece birkaç saniye için, dudaklarının benimkine değdiğini düşünüyorum

düşündüm ve sonra ellerini kalçama sıkıca sararken kulağımın arkasındaki yumuşak noktayı öpüyordu. Pencerenin dışından gelen bir araba kornası beni irkitti ve beni o ana geri getirdi.

oh, kesinlikle seninle çıkmak istiyorum

İlk buluşmada da böyle bir hisse kapılmıştım,

tek kural stajyerlerle ilgili

sen stajyer değilsin

Aslında, Jags ile henüz tam bir oryantasyon tamamlamadım. Brooks haklı olabilir. Ama bu profesyonelce mi? Beni hala ciddiye alacaklar mı? Bu iyi bir fikir mi? Dudaklarımı ısırp başımı yastığa geri koyuyorum, bu duyguları sıralamaya çalışırken tavana bakıyorum.

Göğsümü doldurmadan önce küçük bir öfke balonu oluşur. Erkek olsaydım da aynı şeyleri mi dert ederdim? Bir erkek, çıktığı kişiye göre işinde daha az ciddiye alınır mıydı? Çoğu durumda, zaten bildiğimiz gibi, cevap hayırdır. Saçmalık olsun ya da olmasın, bu bizim yaşadığımız dünya, en azından benim yaşadığım dünya. Belki erkekler kadınlardan biraz daha fazla serbestlik kazanıyor, ama ben ne kadar risk almaya hazırım?

Vay canına, kendimi çok kaptırdım.

Evet. Yüzde yüz.

Bu sefer, çıkman gereken o ezik olmadan.

Kalbim, sanki bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi göğsümde hızla atıyor. Brooks ile geçirdiğim gece beklenmedik bir şekilde eğlenceliydi. İlk buluşmalarda yaşanan tipik

yerini rahatlık hissi aldı. Onun beni öyle istemesi fikri, stüdyo dairemde tek başıma kızarmama neden oluyor.

Bununla başa çıkabilirim

çünkü bu bir hayır değil.

Brooks'un numarasını telefonuma kaydettim ve onun adının yazdığı güncellenmiş mesaj dizisini gördüğümde, küçük bir çığlık attım ve ayaklarımla yere vurdum.

Bölüm 9

Brooks

"Yeni işe alınan medya çalışanını gördün mü? Hiç sarı saçlı ve yeşil gözlü biriyle tanıştın mı?" diye soruyor Jalen.

Pazartesi sabahı ve soyunma odası ikimizden başka boş. Bugün antrenmandan önce ekstra şut atmak istediğim için bir saat erken geldik. Jalen'in en iyi özelliklerinden biri, her zaman ekstra çalışmaya hazır olmasıdır.

Ayakkabılarımın bağcıklarını sıkarken ona bir bakış attım.

"Ne? Güzel bir kız, hepsi bu." Ellerini teslim olur gibi kaldırır. "Benim bir sevgilim olduğunu biliyorsun." Sol elini sallayarak, parmağındaki silikon alyansı gösterir.

Ayakkabılarım, odaklanabileceğim tek şey. Aksi takdirde, Jalen'e her şeyi anlatacağım. Şu anda saklanacak bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ama riske girmek istemiyorum.

Megan yanımdan geçerken sahaya doğru yürüyoruz. "Brooks!" diye sesleniyor. "Unutmadan, antrenmandan sonra ofisime uğrayabilir misin? Planladığımız proje için programlarımızı uyumlu hale getirmek istiyorum."

"Tabii ki."

"Ayrıca, Lia'yı da işin içine dahil edebiliriz." "Lia mı?" diye sorar Jalen.

"Evet, cumartesi günü benimle birlikteydi. Yeni işe alınan medya çalışanı. Dün gece çok mu eğlendin?" İçeri girer ve gözlerinde akşamdan kalma belirtileri arar, ama bulamaz.

"Hayır, onu hatırlıyorum," diye cevaplar, beyni parçaları birleştirmeye çalışır.

Megan onaylayarak başını sallar ve "Akıllı, basketbolu seviyor ve kendine güvenen birine benziyor. Bence mükemmel olacak." der.

Ben de öyle düşünüyorum, ama birçok farklı nedenden dolayı - şu anda yüksek sesle söylemediğim nedenlerden dolayı.

Megan'ın telefonu çalar ve o, yanımdan geçerken cebinden telefonu çıkarır. "Daha sonra konuşabiliriz." Ben cevap veremedim telefonu kulağına götürür.

"Neden yüzün öyle görünüyor?" Jalen başını eğip bana odaklanarak ısrarla sorar. "Lia. Bu ismi neden biliyorum?"

"Hiçbir şeye benzemiyorum." Yürümeye devam etmeye çalışıyorum ama Jalen izin vermiyor. Beni durdurmak için elini göğsüme koyuyor. Onu itmeye çalışarak, "Muhtemelen birçok isim biliyordur," diyorum.

"Sen, dostum, en kötü yalancısın," diye gülüyor. "Yüzün kızarmış ve alnın terlemiş." Elinin tersiyle alnımı yokluyor, sonra elini çekip teri silerek vurgulamaya çalışıyor. Gözleri parlıyor ve parmağını şıklatıyor. "Lia, gizemli kızın adı!"

Ciğerlerim izin verdiği kadar hava çekiyorum, ellerimi kalçama koyuyorum. Ne yapacağıma karar vermeden önce mümkün olduğunca zaman kazanmak için tavana bakarken boynum geriliyor. Sonunda Jalen'e bakıyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum: Ben kötü bir yalancıyım.

"Evet. Gizemli kız yeni işe alınan kişi." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Jalen eliyle ağzını kapatır, kaşlarını çatıp gözlerini kocaman açar. "İlk günü dündü," diye devam ederim. "Görünüşe göre, ilk işe aldıkları kişi işe yaramamış ve hemen başka birini bulmuşlar. Diğer işe alınan kişiyle tanışmadım bile."

"Bir dakika, yani Lia 'Brooks'un oyuna dönüş projesi' üzerinde mi çalışıyor?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Görünüşe göre? Sanırım antrenmandan sonra daha fazlasını öğrenirim."

"Şanslı herif," diye şaka yapar Jalen. "Onun inanılmaz olduğunu söylememiş miydin? Neden biri senin zor kazandığın Cadılar Bayramı şekerlerini çalmış gibi görünüyorsun anlamıyorum..."

"Ona çıkma teklif ettim ve o da *belki* dedi. İşimiz bu durumu karmaşık hale getiriyor. Biz iş arkadaşlarıyız."

Anlayışla başını sallar ve şans eseri yürümeye başlar, böylece sahaya varabiliriz. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama sanırım doğru. Yani, bu kurallara aykırı mı, yoksa ne oluyor?"

"Bilmiyorum. O evet demediği sürece bilmek de anlamsız." Kollarımı daireler çizerek omuzlarımı esnetmeye başlıyorum.

Sanki bir yöneticiyle çıkmaya çalışacakmışım gibi değil. Çocuk gibi konuşmak istemem ama Lia bu işi kabul etmeden önce tanışmıştım. Bu tür şeyler için bir yıldız işareti olması gerekmez mi?

Jalen durur ve ağırlığını bir bacağına verir. "Brooks. Aptal olma. Tüm bilgileri topla ve o evet derse *hazır ol.*" Parmağını göğsüme koyar. "Tek bildiğim, ikinizin birlikte çok zaman geçireceğiniz. Bu bir lütuf da olabilir, bir lanet de..." Sahaya adımımızı attığımızda güler.

Sonunda eskisi gibi hissediyorum: mutlu olduğum yer. Her şeyi düzenleyip, kafamdaki karışıklıkları çözebileceğim yer.

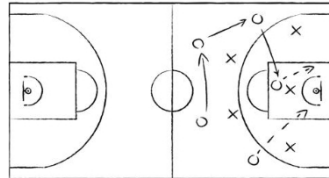
Kahretsin, buna ihtiyacım var.

"Brooks, hazır mısın?" antrenör kortun diğer ucundan sesleniyor, bir elinde köpük rulo, diğerinde bant rulosu var.

"O köpük ruloyla bir adım bile yaklaşma," diye bağıyor Jalen, sahanın ortasından bir top atıyor, top çembere çarpıyor ve sekme sesi yankılanıyor. "Senin yaptığın işkenceden sonra düzgün yürüyebilmek için günlerimi aldı."

Jalen'in dramatik tavırlarına gülüyorum ve kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Bu saha. Bu insanlar. Hem hafif hem de rahatlatıcı.

En çok özlediğim şey bu.

Lia şaka mı yapıyor? Onun dolgun ve parlak dudakları, Megan ve onunla buluştuğumda dikkatimi çok dağıttı. Üstünde beyaz düğmeli gömlek olan siyah bir elbise giyiyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar giymesini beklerken, siyah savaş botları giyiyordu. Garip bir kombinasyon olabilir ama çok yakışmış.

yüksek topuklu ayakkabı giymesini beklerken, siyah asker botları giyiyor. Garip bir kombinasyon olabilir ama çok yakışmış.

Peki, moda hakkında bir şey biliyor muyum? Hayır. Bu, bu kıyafeti bir kadının giydiği en seksi kıyafetlerden biri olarak sınıflandırmamı engelliyor mu? Kesinlikle hayır.

Megan'ın elinde, e-postamızda da bulunan basılı bir takvim var ve bize tarihleri gösteriyor. Her şey renklerle koordine edilmiş; benim adım yeşil, Lia'ninki kırmızı, ne zaman ve nerede birlikte çalışacağımızı göstermek için.

Takvim sanki Noel erken gelmiş gibi görünüyor. Bu toplantı, ikimizin ne kadar çok birlikte çalışacağımızı netleştirdi. Megan başka bir sayfaya, başka bir aya geçerken, gözlerimi kaydırıp masanın diğer ucundaki Lia'nın gözlerine bakmaya çalışıyorum. Gözleri zümrüt gibi ve benimkilere baktığında burnunu kırıştırıp, sadece benim "kes şunu" anlamına geldiğini bildiğim en ufak bir baş sallama yapıyor.

"Brooks, senin görevin Lia'ya mümkün olduğunca fazla erişim sağlamak. Açık ol. İçine kapanık davranma." Parmakla beni işaret ediyor, sonra gülerek omzumu sallıyor.

O benim bulmaca dönemimden bahsediyor. Ameliyattan çıktığımda tek yapmak istediğim bulmaca yapmaktı. Fiziksel aktivite yapmama izin verilmediğinden, köşe parçalarını bulmak ve bulmaca masasının üzerinde gözlerimi kısıarak her dakikayı sonuna kadar yaşadım. Bana bir amaç verdiler; yapacak, tamamlayacak bir şey.

Biraz takıntılı hale geldim. Belki hala öyleyim. Evimdeki kütüphane için özel sipariş ettiğim, şu anda beni bekleyen bir yapbozun bulunduğu masayı düşünüyorum.

"Aç şunu. Anladın," diyorum takvime bakmadan.

"Lia, içerik için görüntüleri toplamaktan sorumlu olacaksın. Hem planlı hem de spontane. Başladığımızda, neyin işe yaradığını ve insanların neyi görmek istediğini göreceksin."

Düz sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp sorar, "Seyahat veya deplasman maçları konusunda benden ne bekleniyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, seni mümkün olduğunca çok götüreceğiz. Tüm masraflar karşılanacak. Hangi maçlara evet, hayır ve belki diyeceğini bana bildirirsen, geçiş kartları, otel odaları, her şeyi ayarlamaya başlayacağım."

Yemin ederim, Lia'nın gözlerinde pembe kalpler parlıyor. Ne düşündüğünü biliyorum: Basketbol maçlarına gitmem için para *mi vereceksin?*

"Bu proje için dört ila beş ay düşünüyorum," diye devam ediyor Megan. "En azından sakatlığımın yıldönümüne kadar. İronik olarak, aynı tarihte bir deplasman maçı var."

Şeytan çok çalışır ama profesyonel spor liglerinin halkla ilişkiler ekipleri daha çok çalışır. Şaka bir yana, komisyon başkanımızı seviyorum. Yaralandığımda saha kenarındaydı ve beni kontrol etmek için zaman ayırdı, ne olduğunu öğrendiğimizde kendi duygularını bastırdı, sadece resmi testlerle teyit edilmesi gerekiyordu.

Lia öksürüyor. "Aylar mı, haftalar mı? Seni doğru duyduğumdan emin değilim..." Sesi giderek azalıyor.

"Aylar. Bu adamdan uzaklaşıp başka projelere de katılabileceksin. Yeni prosedürü tamamlayan doktoru ve tıbbi ekibi tanıtmaya fırsatımız var ve bu adam her zaman takım imajı için iyidir." Megan bana işaret eder. "Onunla çalışmak kolaydır."

Bölüm 10

Lia

Brooks

Chicago'ya karar verdin mi?

Ben

Mesleki nedenlerden

dolayı ve pizza

nedenlerinden dolayı

dinle, Chicago'ya gidiyorsan en iyi pizzayı yememek büyük bir

kayıp olur

Uçak indiğinde sana mesaj attım

Brooks'un telefonunun uçak modunu kapatıp hemen bana mesaj attığını düşündüğümde, kelebekler kanat çırpıyor ve kaburgalarımın kenarlarına çarpıyor. Basketbol istatistikleri dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ve akşam yemeğimizden sonra sadece bir kez eski kız arkadaşlarının izini sürmeyi başardım, ama daha fazlasını bilmek istiyorum.

Jags ile ikinci haftam ve takım üç deplasman maçı oynadı, bu da onları tüm hafta boyunca yollarda tuttu. Bunların hiçbirine gitmem beklenmiyordu, böylece medya ekibinin geri kalanıyla tanışıp Jags'ın işleyişine alışabilecektim. Ayrıca, birkaç barmenlik vardiyası alıp ekstra para kazanabildim, ki bu hiç de fena bir şey değil.

Ayrıca, çalıştığım franchise'ın bir oyuncusuyla çıkan benim gibi birinin etik kurallarını araştırmak için de biraz zaman harcadım. Birinin, kararımı siyah beyaz olarak ortaya koyacak bir yasa veya mahkeme davası göstereceğini umuyordum. Ancak, burada gri bir dünyada oturmuş, bir dizi olayı düşünürken, böyle bir şansım olmadı.

Mesele şu: Brooks Pittman ile çıkmak istiyorum. Tekrar. Onun dudaklarını istiyorum. Ellerini. Apartmanımın önünde yaptığım gibi vücuduna yapışmak istiyorum. Ellerimi geniş göğsüne, geniş omuzlarına koymak istiyorum.

Kararını bana bildir

İyi uykular

Ona arabayla gelmesini söylemek istiyorum. Ya da adresini vermesi. Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, en sıradan ve en güvenli cevabı veriyorum.

Bana aldırmayın, ben burada gezegenin en sıkıcı insanı olarak duruyorum. Alaycı bir şekilde gülümserim ve telefonumu göremeyeceğim bir yere koyarım. Parmaklarım, dirseğimin arkasındaki en pürüzlü kısmı bulana kadar ön kolumdaki bir deri bölgesine dokunuyor. O bölgelere losyon sürüyorum — muhtemelen barda bulunan dezenfektan su bunun sebebi. Banyo aynasında yansıمامı görüyorum ve gözlerimin köşesinde birkaç kırmızı leke fark ediyorum. Öne eğilince, kirpik çizgimde de aynı kuru ciltten biraz olduğunu görüyorum.

Yüzümü iki kez yıkarım, önce balsam temizleyiciyle, sonra jel ile, ardından her zaman kullandığım nemlendiriciyi sürerim. Cildim her zaman hassas olmuştur ve bu, cildimi tahriş etmeden nemli tutmaya yardımcı olur. Kollarımdaki kuru bölgelere de birkaç damla sürerim.

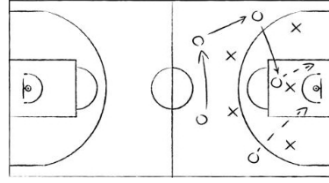
Yatağa girmeden önce, yoga matımı serip yatmadan önce birkaç hareket yapıyorum. Ellerim ve bileklerim, muhtemelen barmenlikten dolayı ağrıyor ve vücudumu hareket ettirdiğimde kendimi en iyi hissediyorum.

Kaslarım mutlu bir şekilde yorgun düştüğünde ve göz kapaklarım ağırlaştığında, matımı sarıp yatağıma giriyorum. Hızlıca uykuya dalmak için yorgunluk hissini korumaya çalışıyorum, ama Brooks'u düşününce kalbim hızla atıyor.

Bana bakışları.

Aklında benim olduğumu hissetmem.

İstememem gerekse bile onu istediğim şekilde.

Bugün benim görevim, antrenman sırasında içerik çekmek. Elime aldığım Nikon ile Brooks'un takımdan ayrılıp bir uzmanla çalışmaya başlamadan önce yaptığı tipik antrenmanların fotoğraflarını ve videolarını çekiyorum.

Bu, engelli parkur gibi bir şey: farklı seviyelerde kısa kutular, minderler ve daireler. Koç, terlemeden ve konuşmayı kesmeden, Brooks'un tek ayakla ve sonra diğer ayakla tüm bunları nasıl geçmesi gerektiğini gösteriyor.

"Çocuk oyuncağı," diyor Brooks, açıkça bana doğru övünerek.

Brooks, ameliyatla onarılmamış olan güçlü tarafı, yani dizinden başlıyor ve sahada oval şekilli bir ipin içinden ve dışından geçmeye çalışırken takılıyor. Diğer bacağını sahaya koyduğunda, kameraya gülümsüyor ve başlangıca geri dönüyor.

"Bu, daha önce yaptıklarımızdan daha zor, Brooks. Ayrıca, dün geceki maçtan yorgun olabilirsin. Bir daha dene." Koç, omzuna vurarak onu devam etmeye teşvik eder. Kalbim göğsümde sıkışmış, bunun onu utandırıp utandırmadığını merak ediyorum. Çekime devam etmeli miyim? Yani, çekilse bile, kullanmak zorunda değiliz. Sanırım bunu yapmamızın tek nedeni bu: her şey inişler ve çıkışlarla ilgili.

Brooks aynı noktada takılır, ama düşmeden önce daireyi daha fazla dolaşır ve iki ayağını da sahaya koyar.

Kısa bir yürüyüş yapar, elleri başında, ama yüzündeki gülümseme kaybolmaz.

Şansımı denemeye karar verip atılıyorum. "Senin bahsettiğin pastayı istemiyorum." Kamerayı aşağı indirip alaycı gülümsememi görebilmesini sağlıyorum.

Brooks gülererek, güçlü omuzlarını hareket ettirir, "Göründüğünden daha zor."

"Tamam, Bay 'Çocuk oyuncağı'." Gözlerimi devirip ekrana geri dönüyorum, hala kayıt yapıyorum.

"Madem bu kadar kolay görünüyor, neden sen denemiyorsun?" Brooks öne doğru yürür, elleri artık kalçalarında, göğsündeki ter lila renkli Jags antrenman tişörtünü ıslatmaktadır.

Bunun kurallara aykırı olup olmadığını görmek için koça bakarım. Jags evraklarımı imzalarken fiziksel feragatname imzaladığımı hatırlamıyorum, ama kimin umurunda.

"Bunu benim için kaydedebilir misin? Yeni işe alınan kişinin profesyonel sporcuyu nasıl geride bıraktığını belgelemek istiyorum." Bir personele kompakt fotoğraf makinesini vermeden önce dostça bir göz kırpıyorum.

Alıştırmanın başlangıcında dururken, sonuna ulaşmak için izleyeceğim yolu hayal ederek birkaç hızlı esneme hareketi yapıyorum. "Nasıl yapıldığını görmek ister misin?" diye şakacı bir şekilde sesleniyorum.

Brooks gülüyor ve çenesini tavana doğru eğiyor, bazı takım arkadaşları da kendi antrenman pistlerinden bize bakıyor.

Kameradaki kırmızı ışığı arar, kayıt yaptığımızdan emin olurum. Bunun iki şekilde sonuçlanma ihtimali var ve her ikisi de harika içerik fırsatları. Birincisi, ben egzersizi tamamlayamam, Brooks ise personel ve belki bazı arkadaşlarıyla birlikte sevinir ve güler. İkincisi, ve benim olacağını düşündüğüm şey, ben egzersizi tamamlarım ve Brooks'un tepkisini kamerada izleriz.

"Sen nasıl istersen, Lia." Kollarını dizlerine dayar, daha iyi görebilmek için biraz eğilir.

Siktir, bana her zaman böyle bakabilir.

Derin bir nefes alıp egzersize başlıyorum. Saatlerce yoga yapmam ve barın arkasında durmam sayesinde vücudumun merkezi güçlü ve beni ayakta tutuyor, ben de sahadaki ip ve çizgiler arasında hareket ediyorum. Ayaklarım hafif

ve bugün seçtiğim ayakkabılar için minnettarım — rahat ama şirin spor ayakkabılar.

Brooks'un zorlandığı noktaya geldiğimde, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Beni psikolojik olarak etkisiz hale getirmeye çalışacağını veya tezahüratlarla beni şaşırtacağını düşünmüştüm, ama o, benim onun takıldığı kısmı geçerken sessiz kalıyor.

Tek bacakla bantın içindeki ve dışındaki diğer şekiller ve dokunmalar hızla geçiyor ve en azından Brooks'tan daha ileri gittim. Sadece birkaç saniye farkla korta dokunuyorum. Ben tek kelime bile etmeden, uzmanlar alkışlamaya ve bana tezahürat yapmaya başlıyorlar. Kamera için abarttıklarını biliyorum, ama bu kesinlikle mükemmel bir görüntü olacak.

"İlk denemede sana dersini verdi!" diye bağılıyor içlerinden biri, Brooks ise yavaşça alkışlayarak bana doğru yürüyor.

Erkekler bana beşlik çakıyor, ben de kabul ediyorum ve aidiyet duygusu tam da elimin altında. Artık sadece medya kızı olmayacağım; *Lia*'ya dönüşüyorum. Bu, göğsünüzün içinden cildinizin yüzeyine kadar sizi ısıtan türden bir duygu.

Brooks, high five yapan son kişi ve herkesten daha yakın yaklaşıyor. "Etkileyici. Acaba yoga yapmaya başlamalı mıyım?" Dudaklarından birini eğik bir gülümsemeye çekiyor ve lanet olsun, bu beni bitirebilir. Bu gülümseme suç sayılmalı.

Acaba o sırtışı çalışıyor mu? Romantik kitaplarda okuduğumuz ya da Disney prens ve prenseslerinin hayatımız boyunca yaptığını izlediğimiz gibi. Brooks Pittman bunu çok iyi yapıyor, hem de sonuna kadar.

"Öyle yapmalısın." Damaklarım zımpara kağıdı gibi.

"Sadece sen öğretirsen." Brooks cümlemin ortasındaki "sen" kelimesini uzatarak söylüyor.

"Ben yoga öğretmeniyim. Bu ayarlanabilir." Ondan sadece birkaç santim uzakta olduğumu fark ediyorum, etrafımız kıvılcımlar ve enerji dolu. "Bunu yapabilir misin?" diye alay ediyorum, parmağımı göğsüne bastırıp kaslarını hissediyorum.

Brooks, aramızda sadece ortak nefesimiz kalana kadar yaklaşır. Bu, iş arkadaşları için çok yakın bir mesafe, ama ben kıpırdayamıyorum. Bir şey söylemeye çalışıyorum ama ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor. O nefes verir ve gözleri benimkilerden ağzıma, sonra tekrar gözlerime atlar.

Buna dayanamayan benim. O eğiliyor ve ben, dizlerin tanrısı varsa, onun bana bakıp, titrek bahanelerimle ayakta kalmamı istediğini umuyorum.

Basketbol ayakkabılarının sahada çıkardığı gıcırta bizi geri gerçekliğe döndürüyor ve ikimiz de bir adım geri çekilerek aramızdaki mesafeyi artırıyoruz.

Etrafıma bakıyorum. O küçük anı gören var mı? Daha hiçbir şey yapmadan başım belaya girecek mi? Herkesin kendi işine baktığını fark edince rahatlarım, boynunda kamera asılı olan kişi de dahil.

Kıl payı kurtuldum. Ve anladığım kadarıyla, bunun tek seferlik bir olay olmayacağından korkuyorum.

Bölüm 11

Brooks

Antrenör hareket kabiliyetimi test ederken ben saate bakıyorum; maçın başlamasına sadece birkaç saat kaldı. Bir haftadır süren deplasman maçları ve seyahatlerden dolayı yorgun olduğumdan mı bilmiyorum ama dizim pek iyi değil. Ağrı, hassasiyet veya şişlik yok ama içimi kaplayan bir endişe duygusu var.

"Geri dönmekten yoruldunuz galiba. Yapısal bir sorun yok," diyor antrenör, çömelmiş halde, ben her iki dizimin farklı bölgelerini hissederken ayak parmaklarımı işaret edip esnetmemi izliyor. Doktorlar kalp atışınızı dinlerken yaptığı gibi gözlerini başka yere çeviriyor. Sözleri ve dokunuşları yumuşak, sanki dizim hakkındaki gerçeği söylemekten beni korkutmaktan çekiniyor gibi.

"Tamam. Sana güveniyorum," diyorum, o ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmadan, ve keşke daha ikna edici konuşabilseydim diyorum.

"Ama *sana güvenmediğini* düşünüyorum. Dinle, o kurtarma pozisyonunda koştun, ama bu maçlarda oynamaktan farklı, özellikle de az önce yaşadığımız zorlu dönemden sonra. Bu senin kararın. Koç ekibiyle konuşup sana dakika kısıtlaması gerektiğini söyleyebilirim, ya da son dakikada kısıtlama uygulayabilirim."

Gözlerimi ona dikip baktım ve o ne düşündüğümü anladı.

"Ya da senin hiçbir endişen yokmuş gibi davranabilirim ve kontrolün sende olduğunu varsayabilirim. Kendini riske atacak kadar aptal olmadığını biliyorum, bu yüzden bu gece ihtiyacın olduğunda otur, tamam mı?"

Başımı sallayıp üzgün bir gülümsemeyle özür dilerim. Aslında hiçbir sorun olmadığını ve hepsinin kafamda olduğunu bilmek neredeyse daha da sinir bozucu.

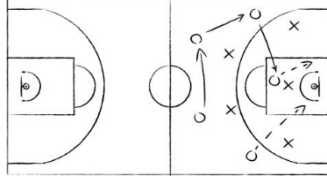
Bu yeni bir şey değil. Ameliyatın başarılı olduğunu, hayal ettiklerinden daha iyi geçtiğini, ön çapraz bağ yırtılmasından sonra en hızlı şekilde sahalara dönebileceğimi ve muhtemelen çoğu kişiden daha güvende olduğumu kaç kez söyleseler de, şüphe hala zihnimin bir köşesinde duruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu tipik bir yorgunluk. Kendini tutma. Yapabileceğin kadar yüzde yüz ver, ya da hiç yapma." Beni işaret ediyor ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Sen iyisin.

Dizin iyi. Bu normal.

Kendime tekrar tekrar söylüyorum, maç öncesi hazırlıklarımı tamamlarken endişemi bastırmaya çalışıyorum.

Tünelde esneme hareketleri yaparken Lia bana doğru yürüyor. Yürürken hareket eden beyaz bir üst ve koyu mor pantolon giyiyor. Sanki Jags'ın formasıyla renk uyumu yakalamak için bu kıyafeti giymiş gibi.

"Beni gördüğüne sevindin, ha?" Boynundaki kamerayı kaldırıp benim samimi bir fotoğrafımı çekiyor.

Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama etrafına hafif bir hava yayıyor. "Seni gördüğüme her zaman mutlu olurum." Bu sözler, düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Yanaklarını kaplayan pembe renk çok güzel.

Yanımda durup, "Tamam, bu maç sorun olmaz, değil mi? Yani, şüpheli şütörleri var ve bence hücumu bozan birkaç top hırsız var." diyor.

Kaşlarım yükselir, çünkü ne olursa olsun, bazen beynim olması gereken yerde değildir. Toplara dokunma konusundaki yorumunu aklımdan çıkaramam.

Lia bana çarparak gözlerini devirir. "Hala kalbinde bir ortaokul öğrencisi, tüm erkekler gibi," diye gülererek söyler.

"Elimden geleni yapıyorum," diye cevap veriyorum, omuzlarımı silkiyorum ve bacaklarımı değiştirerek Aşil tendonu ve baldır germe egzersizi yapıyorum, ayağımı duvara dayayıp parmaklarımı yukarı, topuklarımı aşağı doğru itiyorum. "Haklısın. Bu gece kazanmalıyız."

Kamerayı yüzünün önüne dramatik bir şekilde getirip vizörü kullanan Lia, "Tamam, Brooks Pittman, yedi numara, nasıl gidiyor?" diye alay ediyor.

Maçtan bahsederkenki ses tonunun, Jags hesabında duyulabilecek sosyal medya ses tonuna dönüşmesini çok seviyorum. Ayrıca, o kadar iyi ki Megan ona yaratıcı olarak istediği şeyi yapması için alan tanıyor.

"İyi. Bu geceki ev sahibi seyirci için heyecanlıyım." Ona ve kameraya sıcak bir bakış atıyorum.

"Dizin nasıl?"

Bu sorunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Lia her zaman nasıl hissettiğimi, nasıl hareket ettiğimi, dizimin nasıl olduğunu sorar. Bu sefer, ciğerlerimdeki tüm havayı hırsız gibi çalarak beni nefessiz bırakıyor.

Dikenli tel kenarları olan şüphe, her saniye büyüyerek göğsüme yerleşene kadar geri sürünür. Bastırmaya, iyimserlikle örtmeye ve beynimi ve vücudumu meşgul tutmaya çalıştığım aynı şüphe. Lia'nın tek bir sorusu, hepsini ortaya çıkarmak için yeterli.

Lia kamerayı yüzünden yavaşça indirip göğsüne tutuyor. Yüzünün geri kalanı neredeyse solarken, o geniş, zümrüt yeşili, kadifemsi gözleriyle bana bakıyor.

Ben hiçbir şey söylemeyince, kamerayla kaydı durdurduğunu vurgular ve kamerayı boynundaki geniş siyah askıyla önünde asılı bırakır. Gözleri tekrar benimkilere bakar ve sanki içine koşabileceğim taze bir bahar çayırına benziyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kaçmak istiyorum.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum, iyi olduğumu söylemek için zayıf bir girişimde bulunurken, onun arkasındaki korta bakıyorum.

Parmakları sadece bir saniye boyunca ön koluma hafifçe dokunur ve bu dokunuş gözlerimi onun gözlerine çevirir. "Brooks, ne oldu?" diye sorar Lia.

Sözler basit ve açık. Vücudumun öne doğru eğilmesine şaşıyorum, ellerinin hala bana dokunmasını diliyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Sanki o bunu daha iyi hale getirebilirmiş gibi geliyor.

"Dizim garip hissediyor." Aşağıya bakıp dizimi göğsüme çekiyorum. Bunu söylerken ona bakarsam, garip bir şekilde duygusal olmaktan korkuyorum. "Antrenörlere sordum. Normal olduğunu söylediler. Yorgunluktan."

Bu kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum. Nasıl geri alabileceğimi düşünürken, Lia başını sallar ve yaklaşır.

"Böyle bir sakatlıktan sonra oynayabileceğini hayal edemiyorum." Hafifçe kaşlarını çatıyor, gözleri benimkilerde. "Eminim her şey tuhaf geliyordur."

Bir milisaniye bakıyorum ve yüzünde sadece şefkat ve ilgi var. Lanet olsun, o benim eriyip gidebileceğim biri.

"Sadece gerginim. Herkes sorun olmadığını söylese de, yine de inanmak zor geliyor." O kadar hızlı konuşuyorum ki, nefesim kesiliyor ve cümlenin sonunda hava çekiyorum.

"İçimdeki yoga öğretmeni sana nefes almayı hatırlatmak istiyor," diyor Lia sakın bir şekilde ve kendisi de derin bir nefes alıyor, bu da beni onu taklit etmek istememe neden oluyor.

Nefes alıyoruz. Ve veriyoruz.

Kollarını kavuşturur, etrafta dikkatini çeken biri var mı diye bakar, sonra bana yaklaşır. "Dinle, vücudunu en iyi sen bilirsin. Kendini zorlama."

Lia, dikkatinizi çekecek şekilde konuşuyor. Rahatlatıcı ve doğru miktarda sert.

"Anladım." Onun ve kendim için ikna edici konuşmaya çalışıyorum.

Koça oturmam gerektiğini söylemek konusunda hiç sorun yaşamadım. Bu akşamki maç da farklı olmayacak, bunu biliyorum.

"Bunu, her şeyin senin etrafında döndüğü yeni işimi seven tarafımdan söylüyorum, ama daha çok, hatırlayabildiğim kadarıyla bu franchise'ı takip eden Jags hayranı olarak söylüyorum." Sözleri hafif ve alaycı bir tonla söylenmiş, bu da onu gülümsetmiş.

Bu bir zincirleme reaksiyon gibi ve sözleri beni etkiliyor, omuzlarımdaki yükü parça parça kaldırıyor.

"Hey, bana çok basit bir soru sorduğunda ve ben kelimeleri kullanamadığımda yaşadığım küçük çılgınlığımı paylaşmasan olur mu?" diye şaka yapıyorum.

Lia başını eğdi, sarı saçları dalgalar halinde önüne döküldü. "Bunu asla yapmam." Sözleri yavaş, titiz, her harfi dikkatle söylüyor. "Böyle anları aramızda tutmamı benden asla istemen gerekmez. Ben senin tarafındayım." Elini göğsüne bastırdı.

Yanımda durur ve kameranın oynatma düğmesine basar. Video küçük dijital ekranda oynatılmaya başladığında, hiçbir soru sormadan onu siler.

Ve ona
inanıyorum. Lia
benim tarafımda.

Bölüm 12

Lia

JAGS, uzatmalarda evinde galibiyet elde etti ve buradaki atmosferi çok seviyorum. Tüm personel yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle dolaşıyor, taraftarlar coşku dolu ve sanki binanın duvarlarından yoğun bir mutluluk sızıyor gibi.

Bunu seviyorum. Düşündüğümde daha fazla.

Hayatım boyunca basketbol izledim. Babam Jags maçını açar, eski tişörtünü giyerdi - sanırım sahip olduğu tek Jags ürünüydü - ve küçük televizyonumuzun önünde oturur, kazanmasını istediğimiz ama nadiren kazanan takım için üzülürdük.

Babam bana her oyuncunun görevini, temel hücum ve savunma oyunlarını ve farklı faul türlerini öğretti. Bu her zaman bizim ortak zevkimizdi. Annem etrafımızda dolaşırdı; dahil edilmediği için asla üzülmezdi, aksine aramızdaki bu bağa hayran kalırdı.

Wes yeterince büyüdüğünde, oturma odasına girip kendi Jaguars tişörtünü giyerdi, doğum gününde aldığı ama çok çabuk küçülen tişörtü. Maç günleri benim için her zaman özel bir yer tutmuştur.

Annem ve babam öldükten sonra, Wes ve benim için oyun günleri tek yakın olduğumuz şey haline geldi. Elinden geleni yapan teyzem ve amcamla yaşıyorduk, ama çoğu zaman bu da yetmiyordu. Hiçbir zaman yeterli paraları yoktu ve geçimlerini sağlamak için her zaman parça parça para biriktiriyorlardı. Wes'e ve kendime bakmayı, kimsenin yapması gerekenden çok daha erken öğrendim. Mahalle çevresinde çeşitli işler buluyordum: çim biçmek, yaprakları toplamak, otları yolmak, köpekleri gezdirmek veya denememe izin verdikleri diğer işler.

Annemin küçük bir müzik kutusu vardı ve kazandığım dolarları ve bazen bozuk paraları oraya koyardım. Wes gece yarısı yatağıma girip bana hala aç olduğunu veya okula gitmek için bir şeye ihtiyacı olduğunu söylerdi. O zaman kutuyu açar, altındaki kolu çevirince pembe bir balerin nazikçe dönmeye başlardı.

Wes ve ben, ailelerimiz yanımızdayken kavga ederdik, ama teyzem ve amcamın yanında sadece hayatta kalmaya çalışırdık. Keşke işler farklı gelişseydi, ama bizi bir araya getirdiği için minnettarım. Wes, dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri ve uzun zamandır böyle hissediyorum.

Takım maç sonrası röportajlarını bitirirken ona mesaj atıyorum; oyuncularımız hala basınla görüşüyorlar.

Wes

bu akşam maça gittiğini söyle

Ona daha önce çektiğim bir selfie gönderiyorum. Sahada duruyorum, kolumu olabildiğince uzatarak kendimi ve mümkün olduğunca fazla alanı kadraja sığdırmaya çalışıyorum. Bu beni güldürüyor çünkü hayallerim gerçek oluyor gibi gülümsüyorum.

Dalga mı geçiyorsun

Bunun senin işin olduğuna

inanamıyorum Ne zaman

gelebilirim?

Ben

Brooks bu gece o kadar

iyiydi ki, atışları ipeksi

pürüzsüzdü.

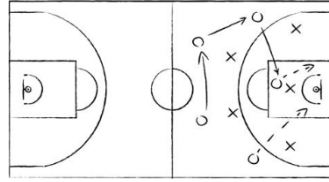
Telefonuma gülümseyerek, maç öncesindeki etkileşimimizi düşünüyorum. Brooks endişeden neredeyse ağlayacaktı. Alnında derin çizgiler vardı, dudakları sıkıca bastırıldığı için ince bir çizgiye dönüşmüştü ve gözleri zeminden başka bir şeye bakmaya korkuyor gibiydi. Onu kucaklayıp, elimden geldiğince sıkıca sarılmak için kendimi zor tuttum. Sarılmak kesinlikle iş arkadaşlarının yapacağı bir şey değildir.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Brooks, tamamen boş olan medya odasının kapısında duruyor — iş arkadaşlarım genellikle burada kalmazlar. Bu arada, ben burada kaybolabilirim.

Yüzünde maçın yorgunluğunu görebiliyorum ve nedense, istediği her şeyi ona vermek istiyorum. Maçı bitirdiği için mi bu kadar heyecanlıyım, yoksa istemiyormuş gibi davranmaktan yoruldum mu bilmiyorum, ama "Evet" diyorum.

Mesele şu ki: Brooks hiç şaşırılmış gibi görünmüyor.

"Sence bize bir fıçı verirler mi?" diye soruyorum, şimdiye kadar tattığım en lezzetli salsa sosuna bir tane daha sıcak tortilla cipsi batırırken.

"Ben kesinlikle yaptım." Brooks, tortillayı salsaya batırıp ağzına atıyor.

Hiç girmeyi düşünmediğim bir taco dükkanının arka köşesinde oturuyoruz. Etrafa bakıyorum ve restoranın çoğunun boş olduğunu görüyorum. "Buraya sık gelir misin?"

"Burası en sevdiğim yerlerden biri ve neden henüz popüler hale gelmediğini anlamıyorum. Buradaki her şey otantik ve çok lezzetli," diye cevaplıyor, elleri zaten tortilla cipsi sepetinde, bir tane daha almak için uzanıyor.

Tortilla cipslerinin çıtırtısı ve restoranda çalışanların hareketlerinin sesleri dışında sessizce oturduk. Brooks ikimiz için akşam yemeği sipariş etti ve benim alerjik olduğum veya

sevmediğim bir şey olmadığından emin oldu. Benim gibi büyüdüğünde seçici olma şansın olmadığını ona söylemedim.

"Bana bir sır ver," diyor, beni hazırlıksız yakalıyor.

"Sadece karşılığında bir sır alabilirsem," diye karşılık veriyorum.

Brooks başını salladı ve ağzı, gülünç derecede seksi bir yarı gülümsemeye dönüştü.

Bir sır bulmak için kafamı yoruyorum — seçebileceğim çok şey yok değil, ama nasıl bir şey olması gerektiğini bilmiyorum. Bu, cesaret için bikiniyle derse gittiğim zamanı anlatmam gereken türden bir konuşma mı, yoksa çocukluğumdan karanlık bir sır mı? Aklım, ikisinin ortasında bir sırda takılıyor.

"Teyzem çikolatalı pastayı en sevdiğim pasta sanıyor. Her tatil, özel gün ve kutlamada, tereyağı kremalı pasta yapıyor. Ama bu benim en sevmediğim pasta." Gözlerimi kapatıyorum, onun tepkisini görmekten korkuyorum.

"Bekle, en sevmediğin mi?"

"Evet! Kekleri asla reddetmem ve her türden bir ısırık denerim, ama çikolatalı kekleri o kadar da sevmem. Bir keresinde yaptı ve ne oldu bilmiyorum. Sonra her seferinde çok gurur duyuyordu, onu asla düzeltemedim."

"Bu skandal ne zamandır devam ediyor?" Brooks, bir elini göğsüne koyarak koltuğa yaslanarak sorar.

Ailem olmadan geçirdiğim ilk doğum günümü hatırlıyorum. O yılı düşününce hala içim acıyor. "On iki yaşındaydım. Yakında yirmi yedi olacağım. Yani... on beş yıl."

"On beş yıldır çikolatalı kek yiyip duruyorsun!" Brooks gülüyor, sessizce ama omuzlarını sallayarak. "En sevdiğin hangisi?"

"Havuçlu kek. Krem peynirli krema ile. Düşünce ağzım sulanıyor," diye cevap veriyorum, heyecanla omuzlarımı sallayarak.

"Benim de. Tamamen hak ettiği değeri görmeyen bir seçim." Gözleri benimkilere takılırken gülümser. Tek bir bakışla beni bu kadar kendine çekebilmesi sinir bozucu. Gözleri bal kavanozunun dibine benziyor.

"Sıra sende," diyorum ve su bardağıma uzanıyorum.

Brooks ellerini ovuşturup salladıktan sonra boynunu gerdi ve başını bir yandan diğer yana eğdi. "Zack'in kardeşim olduğunu öğrendiğimde, onunla tanışmaktan korktum. Bunun tek nedeni, onun beni sevmeyeceğini düşünmemdi. Anlaşamayacağımızdan ya da onun beni yeterli bulmayacağından endişeleniyordum."

Kesinlikle daha ağır basan taraf.

"Zack Andersen mi? O adam yürüyen bir golden retriever gibi," diyorum, ellerimi masanın üzerine koyup neredeyse çok yüksek bir ses çıkarıyorum.

"Biliyorum. Yani, medya öyle gösteriyor, ama insanlar iyi rol yaparlar."

"Haklısın. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum, özellikle de kazanç hanende bir basamak daha yükseldiğinden egonun zaten şişkin olduğunu bildiğim için, ama sen önemli birisin." Gözlerimi onun yüzüne dikmeden önce, vurgulu bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Bazen hala yeterli gelmiyor." Karşımda oturan güçlü, kendinden emin kişinin sesi, cebime sığacak kadar küçülene kadar azalır.

"Kimin için?"

"Benim için. Takım için. Taraftarlar için. Seç sen." Brooks omuzlarını silkiyor ve öksürüyor, sesindeki titremeyi atlatmaya çalışıyor.

Bu beni çok etkiler. Bu profesyonel sporcu, milyoner, muhtemelen hayatı boyunca hayalini kurduğu şeyi yapıyor, ama yine de standartlara uygun olup olmadığından emin değil.

Sanki içimde sakladığım şeylerden birinin perdesini aralıyor gibi — yeterlilik fikri. Beklentileri karşılamak için kendimden ne kadarını verebilirim? Yeterli *miyim ki*?

Bunu paylaşmak onun için kolay olamaz. Hiçbir şey söylemiyorum ama uzanıp parmaklarını sıkıyorum. O da parmaklarımı sıkıyor ve ellerimiz öylece kalıyor — masanın üzerinde iç içe geçmiş halde — ta ki yemeklerimizi düşürene kadar.

"Bu çok... vay canına." Çeşitli tacolar, tostadalar ve mini chimichangalarla dolu masayı incelerken neredeyse ağzımın suyu akıyor.

Brooks ellerini çırparak birbirine sürter. "Bu üç tacodan da birer ısırık al. Bu senin ilk görevin."

O her şeyi sipariş ettiğinde, sonuca ne olacağını hiç bilmiyordum, ama sadece ikimiz olsak da aile tarzı yemek yiyeceğimiz için çok mutluyum. Yemek paylaşmak konusunda hiç tereddüt etmeyen biriyim, ama her zaman böyle olmadığını biliyorum.

"Bekle, aklıma bir şey geldi," diye haykırıyorum, elim, garson masaya koyduğundan beri gözümün üzerinde olduğu karides tacosunun üzerinde duruyor. "Benden gizlice bir randevu mu kopardın?" Loş bir odada yemek yediğimiz çok açık.

Brooks, ağzı tostada ile dolu halde başını sallar. Çiğnemeyi bitirir ve "Hayır" der. Başını sallar, kaşlarının ortası çatılır. "Gerçekten, maçtan önce benim için geldin ve sana teşekkür etmek istedim."

Ağzımın önünde karidesli taco ile başımı sallıyorum, limon ve kişniş kokusu açlığımdan midemi ağrıtıyor.

"Ama belki de bu bilinçaltında planlanmış bir şeydi..." Sesini keserek, peynir sosuyla kaplı chimichanga'dan bir parça kopardı. Başını ileri geri sallayarak, bunun olup olmadığını tartıyormuş gibi görünüyordu, tüm bunları yaparken de beni mahvedecek gibi görünen o yarı gülümsemeyi yüzünde taşıyordu.

Belki de kızgın olmam gerekir? Ya da kandırılmış gibi hissetmem? Ama hissetmiyorum. Brooks ile vakit geçirmek çok rahat. Zahmetsiz. Jags için çalışmıyor olsaydım, onunla çıkmak için can atardım. Ona "evet" demediğim ve onun beni küçük taco dükkanlarına ya da götürmek istediği başka yerlere götürmesine izin vermediğim bir dünya hayal edemiyorum. Belki de hayatım boyunca hayalini kurduğum bir yerde çalıştığım bir dünya hariç.

Ama belki ikisini birden elde etmenin bir yolu vardır?

Bölüm 13

Brooks

YİNE, kendimi Lia'nın dairesinin önünde buluyorum. Anahtarını kapıya sokuyor, kilidi açıp kapıyı aralıyor ve bana dönüyor.

Dudaklarını ısırtıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alana kadar çenesini ileri geri hareket ettiriyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Ağzı açık kalıyor.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye gülüyorum.

Topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor ve "Düşünüyorum" diye cevap veriyor. "Ne kadar beklemeliyim?" Elimi kapı çerçevesine koyup ağırlığımı bir tarafa vererek.

"Söylememeliyim," diye ısrar ediyor Lia, sanki kendi kendine konuşuyormuş ve ben burada durmuyormuşum gibi. Bir köpek havlıyor, bir cam kırılıyor ve komşularından bazıları, üst kattaki daireden bile duyulacak kadar yüksek sesle bağırtıyor.

Derin bir nefes alıp mırıldanırım, "O zaman söyleme."

"Ama ben istiyorum." Gözleri benimkilerden dudaklarıma kayıyor ve tekrar geri dönüyor. Nefesimi tutuyorum, bu gecenin devam etmesini sağlayacak yüzlerce şeyden birini söylemesini umuyorum.

Şimdiye kadar, onun koyduğu sınırları takip ettim. Onun rahatsız olmasını hiç istemiyorum ve bu işin onun için çok önemli olduğunu biliyorum. Benim seçimim olsaydı, boş olduğumuz her gece birlikte geçireceğimiz geceleri planlıyor olurduk.

Lia kapıyı daha fazla açar ve kapının önünde heykel gibi hareketsiz durur. "İçeri girmek ister misin?"

Hiçbir şey söylemedim ama gülümsemem beni ele verdi ve dairesine girdim. Beynimde alarm zilleri çalıyordu, umduğum ama gerçekten olacağından emin olmadığım senaryoyu haykırıyordu.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Nerede yaşadığını görmek istiyorum.

Onun sırlarını öğrenmek istiyorum.

Lia'yı taklit ederek ayakkabılarımı çıkarıyorum ve dairesinin detaylarını not alıyorum. Stüdyo daire ama beklediğim gibi dar falan değil. Dairenin dışı biraz bakımsız, yeni bir boya ve ampul değişimi gerekiyor, kapılardaki adres numaraları düşüyor ama dairesi hiç de öyle değil.

Duvarlar açık pembe renkte ve o "Rahatlayalım" dediğinde, parıldayan ışıklar yanıyor ve ana ışıklar kısılıyor. Çok sevimli.

"Bu çok güzel," diye iltifat ediyorum, Lia çantasından artıkları ve salsa sosunu çıkarıp buzdolabına koyarken küçük mutfığa bakıyorum.

"Teşekkürler. Burasını evim gibi hissetmek için çok uğraştım. Birkaç yıldır buradayım."

"Rahat hissetmek için yeterince uzun mu?" Bir dakika önce kullandığı sesli komutu düşünerek son kelimeyi biraz alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Neredeyse. Çay ister misin?" "Sen içiyorsan."

Mutfakta dolaşıyor. Tezgaha yaslanıp, onun rutinlerini düşünüyorum. Her gece yaptığı bir şey mi bu? Buzdolabındaki fotoğrafları görüyorum ve daha yakından bakıyorum.

Çoğu onun ve daha genç bir adamın fotoğrafları. Akşam yemeğinde. Bir kafede. Noel sabahı Noel Baba şapkalarıyla. Sanırım kardeşi, ama kim bilir.

"Bu kim?" diye soruyorum, fotoğraflardan birini işaret ederek. "Wes. Küçük kardeşim."

"Kaç yaşında?"

"On yedi. Lise son sınıfta. Basketbola takıntılı. Birinci sınıftan beri okul takımında oynuyor. Birkaç maça scoutların gelmesini sağlamaya çalışıyor." Lia, ona ne kadar değer verdiğini gösteren bir şekilde ondan bahsediyor.

"İyi mi?"

"Evet, iyi. Tarafsız bir görüş. Onu asla başarısızlığa mahkum etmem, 1,68 boyundaki çocuklarına bir sonraki LeBron James olacaklarını söyleyen ve onların serbest atış çalışmaya veya iki elle topu kullanmayı öğrenmeye gerek olmadığını düşünen o korkunç ebeveynler gibi."

"Yani, bazı yetenek avcılarını tanıyorum. Bir zamanlar üniversiteye gittim," diye gülüyorum, o da çay poşetlerini buharlı suya daldırıp çıkarıyor.

Bana yan gözle bakıp ısrarla, "Senden bunu asla istemezdim," diyor. Lia, fırındaki saate bakıp ne kadar zaman geçtiğini görünce başını sallıyor.

"Sen istemiyorsun. Ben teklif ediyorum. Eğer iyi ise, belki benim mezun olduğum okula gider ve şampiyonluk kazanmalarına falan yardımcı olur."

"O, maça gelmek için can atıyor. Seninle tanışmak için. İş yerindeyken sürekli fotoğraf çekmemi istiyor çünkü bunun gerçek olduğuna inanmıyor galiba." Çay poşetlerini çıkarır, lavaboda suyu süzüp poşetleri çöpe atar.

İki fincanı da oturma odasına götürüyor. Hafif ahşap bir sehpanın önünde bir koltuk ve bir sandalye yan yana duruyor.

Lia bana buharlı bardağı uzatırken ben aşk koltuğunun bir ucuna oturuyorum. Lia kendi bardağını aşk koltuğunun diğer tarafındaki küçük sehpaye koyduğunda, yanıma oturacağını anlıyorum.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, lanet olası bir aşk koltuğunda çay içiyorum. Tamamen kendimi kaybettim. Hiçbir şeye hakim olamıyorum. Kupa'yı masaya koydum, çünkü sinirlenip titreyerek onu dökmeyeceğime güvenemiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bazen ben de bunun gerçek olduğunu düşünmüyorum," diyor, fincanı iki eliyle tutarken, buhar yüzünün önünde süzülüyor.

"Anlıyorum. Bazen ben de öyle hissediyorum. Ligde kaç yıl geçirdiğim önemli değil. Bunun geçmemesini umuyorum. Olayları perspektif içinde görmeme yardımcı oluyor."

Lia, bacaklarını altına alarak rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor ama yerinde duramıyor. Kupa fincanını masaya koyup sırt yastığını düzeltmeye çalışıyor. Ben arkama yaslanıp ellerimle "ver" işareti yapıyorum.

Lia ne yapmaya çalıştığını anladığında ve bunu gerçekten yaptığında, bir şey kazanmış gibi hissediyorum. Uzun bacaklarını alıp kucağımın üzerine uzatıyor.

Çayımı almaktansa, bir elimle baldırının yanından dizine kadar okşuyorum. Ellerimin ve ağzımın bacaklarında olduğunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onları öperek yukarı doğru çıkmam ne kadar sürer acaba? Gülüyorum ve onun bana baktığını hissedebiliyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

İlk başta hiçbir şey söylemedim, ama dönüp ona baktım, başımı eğip koltuğun üstüne yasladım. "Bilmiyorum."

"Gerçekten arkadaş olmalıyız." Lia öne eğilir, elleri benimkilere yaklaşıp. "Sadece arkadaş." Sesi nefes nefese ve ikna edici değildir.

"Eğer istediğin buysa," diye cevap veriyorum, o da elini koluma koyup omzuma kadar kaydırıyor. Tepki vermemeye çalışıyorum, çünkü ellerinin dokunuşu bana da aynısını yapmak istememe neden oluyor.

"Bu ne demek?" diye sahte bir şekilde sızlanarak, hala bacaklarımın üzerinde duran dizlerini kollarının arasına alır.

İki parmağımı çenesinin altına koyup, gerçek hayatta gördüğüm en yeşil gözlerle bana bakana kadar çenesini kaldırıyorum. "Bu, *sadece* arkadaşın olmak istemediğim anlamına geliyor," diye mırıldanıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ama sanki dokunuşuma yaslanıyormuş gibi geliyor - ya da belki de bunu hayal ediyorum. "Ama alabileceğimi alacağım."

Titrek bir nefes verir ve parmakları saçlarımı okşayarak enseme kadar iner. Gözleri karanlık, üzerimde dolaşır, bir özelliğimden diğerine atlar.

Lia bacaklarını benim bacaklarımdan indirir ve kalbim en derin yerime düşer. Kahretsin. Beni öpeceğini sanmıştım. Duymak istediğim bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Dizlerime bakarım, ellerim dizlerimin üzerindedir ve ayağa kalkmak üzereyim.

Ama sonra Lia bir dizini bacağımın yanına koyar ve diğerini kaldırıp beni bacaklarının arasına alır. İki eliyle saçlarımı geriye doğru iter, boynuma dolanana kadar. Sarı saçlarını yana atar ve bana doğru bastırır.

"Bu bir sır olmalı. Eğer bunu yaparsak. Evraklarımı aradım ama bulamadım..."

"Benimle çıktığın için seni kovamazlar. Hoş karşılanmayabilir, ama imzaladığın sözleşmede böyle bir madde yok," diye ısrar ediyorum. Bana attığı tereddütlü ve meraklı bakış, bunu kendime saklamam gerekip gerekmediğini düşünmeme neden oluyor. "Ayrıca, işine engel olmazsa, Megan asla böyle bir şey yapmaz."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kahretsin. Belki de bunu söylememeliydim. Artık geri dönüş yok.

"Avukatıma sordum. Yani, seninle ilgili olduğunu bilmiyor," diye Lia'yı temin ediyorum. "Varsayımlar kullandım, ama o da gizlilik anlaşması imzaladı, yani sen

endişelenecek bir şey yok."

Bana küçük bir gülümseme attı. Dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu, ama kızgın olmadığını biliyordum.

"Bunu ne zaman öğrendin?"

"İlk maçımdan eve dönerken onu aradım. Soyunma odasından çıktıktan sonra." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durdurma fırsatım olmadı. Ona yalan söylemem gerektiğini söylemiyorum, ama ne kadar muhtaç ve çaresiz görüldüğümün acı verici bir şekilde farkındayım. Geçen hafta ya da birkaç gün önce diyebilirdim, ama bunun yerine, onun benim takımımda çalışacağını öğrendiğim ilk anı anlatmaya başladım.

Lia alnını alnıma dayadı ve fısıldadı, "Bunu yapman hoşuma gitti."

Cevap veremedim, dudakları benim dudaklarıma değiyor. İlk başta öpüşürken gülümsüyorum ve onun da gülümsediğini hissediyorum. Kahretsin, onu mutlu etmek istiyorum. O arkaya doğru eğilirken ellerim beline yayılıyor ve bana daha da yaklaşıyor. Göğüsleri göğsüme değiyor ve parmaklarım onun kalçasını okşayana kadar ellerimi daha da aşağı indiriyorum.

Dudakları yumuşak, neredeyse kadifemsi ve dolgun. Dudakları benimkilere bastırıyor ve ben de dilimle onun dudaklarının kenarlarına dokunarak ona karşılık veriyorum. Beni içeri aldığı anda, vanilya ve nane tadı alıyorum, sanırım çaydan geliyor.

Lia başını eğdi ve ben bir elimi saçlarına koyup saç tellerini okşadım. Öpüşmeyi bıraktığında, güldüğünü fark ettim.

"Özür dilerim. Komik bir şey yok. Biraz çıldırmak üzereyim. Sanki kanepemde Brooks Pittman ile öpüşüyorum." Lia'nın sesi

ağzından çıkıyor, heyecandan neredeyse dans ediyor ve bu bir iltifat gibi geliyor.

Ağzımı tekrar ağzına koyuyorum, gülüşüyle öpüşüyorum ve göğsünü benimkine yaslıyorum. Maçtan önce bana destek olduğu ve bu gece bana teslim olduğu için ona sarılıyorum.

"Bana mı anlatıyorsun? Lia Stone kucağımda oturuyor ve sanki rüya görüyor gibiyim." Tam adını söylediğimde yanakları kızarıyor.

"Bunu yapıp yapmayacağımızı henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve ağzıyla benimkini ele geçiriyor.

"Karar senin, Lia. Kararını verirken seni öpebilirim, benim için sorun yok," diye söz veriyorum.

Gerçekten sadece onun arkadaşı olacaktım ve ilk randevumuzdan sonra ilk öpücüğümüzü unutmak için elimden geleni yapacaktım, ama bu çok zor olurdu. Dürüst olmak gerekirse, gizemli bir kadının hayatıma girip, benimle vakit geçirmek ve sakatlığımdan dönüşümü belgelemek gibi bir işi olması ne kadar olasıdır ki? Sanki evren bizi bir araya getiriyor ve ben de bunu kabul edeceğim, sırları ve her şeyi.

Şöyle ki: Gerekli olan her sırrı saklayacağım. Orijinal Coca Cola tarifi mi? Ben bir kasa gibiyim. Nükleer kodlar mı? Ne kodu? Piramitlerin ardındaki gerçek mi? İnan bana, ben yanlış adamsın.

Bu, Lia ile birlikte olabileceğim anlamına geliyorsa, dudaklarım mühürlenir.

Bölüm 14

Lia

"YOGA SAÇMALIK," diyor SHELBI E, kahvesinden uzun bir yudum alırken.

Gülerek gözlerimi devirdim, çünkü bu yeni bir şey değildi.

"Bu kadar nefret ediyorsan neden geliyorsun?" Sıcak kahvenin üzerine üfleyerek, Shelbie'nin ağzını nasıl yakmadığını merak ediyorum.

Şimdi dudaklarım ve dün gecedan beri hala nasıl da şişkin olduklarını düşünüyorum.

Sınıfta taktığı dağınık topuzdan siyah saçlarını indirirken esniyor. Saçları omuzlarından aşağıya uzanıyor ve saç lastiğinden yeni çıkmış olmasına rağmen olması gerekenden çok daha iyi görünüyor. Ama Shelbie'nin şansı da bu.

Shelbie gözlerini devirir. "Çünkü biri gidip hayalindeki işi falan buldu ve ona ulaşmak imkansız hale geldi."

Ah. Bana zorluk çıkardığını biliyorum, ama haklı.

"Ne zaman uyuyorsun?" En sevdiğimiz kahve dükkanının koltuğuna çöküyor, bu dükkan yoga dersleri verdiğim yerden sadece bir blok uzaklıkta.

"Dört saatlik uykuyla hayatta kalmayı öğrendim. Ne diyebilirim ki?" "Saçmalıyorsun. Şimdi basketbolcuyu anlat."

Boynumdan yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayılıyor. Aramızdaki şeyin sır olarak kalması gerekiyor, ama bunu kendime saklamam imkansız. Shelbie, insan versiyonu bir kasa gibidir.

"Bir bakalım. İş için birlikte çok zaman geçiriyoruz, her şey çok iyi gidiyor ve, evet, dün gece kanepemde onunla öpüştüm

. Tıpkı bir ergen gibi."

Shelbie dilini şaklatıp, "Bir dahaki sefere öpüşme kısmıyla başla. Neden bu kadar suçlu görünüyorsun? Evli değil, değil mi?"

"Evli olsaydı bir şey düşünür müydüm sanki," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve hala çok sıcak olan kahvemi bir yudum alıyorum. Hayatımın çoğunda değişmeyen bir şey varsa, o da kurallara uymak önemidir. İyi kız sendromu bu kemiklere işlemiş; bu noktada benim bir parçam haline gelmiş. "Kuralları çiğniyormuşum, pervasız ya da sorumsuz davranıyormuşum gibi hissediyorum."

"Kes şunu, Lia. Kimse seni tanımlamak için sorumsuz kelimesini kullanmaz. Sen her zaman iki adım öndesin ve istediğini elde etmek için büyük çaba sarf edersin... tabii ateşli sporcular söz konusu olduğunda hariç, sanırım." Bir süre durup odanın içindekilere bakar.

Ellerimi kucağıma koyup arkama yaslanarak Shelbie'yi izliyorum. Üniversiteden beri tanışıyoruz ve aynı bölgede yaşıyoruz. Hiçbir zaman çok arkadaşı olan biri olmadım, çünkü çoğu zaman yaşıtlarımdan çok daha fazla sorumluluğum olduğunu hissediyordum. Ama sonra Shelbie ile tanıştım. Üniversitede bir ders için tanışma etkinliği yapmamız gerektiğinde, o bana bakıp "Bu saçmalık için para ödediğimize inanabiliyor musun?" dedi. O günden beri çok yakınız. Ne kadar yoğun olursak olalım, kaldığımız yerden kolayca devam edebiliyoruz. The Foundry'de işe girdiğinde, hemen müdüre vardiyaları almak isteyecek birini tanıdığını söyledi.

Biz oldukça zıt karakterleriz. Benim saçım sarı, onunki siyah ve benim enerjik, neşeli tavrım, onun karanlık ve alaycı kişiliğiyle mükemmel bir denge oluşturuyor. Shelbie'yi gülümsetmeyi başarırsanız, doğru bir şey yapmışsınız demektir.

Bu, romantik kitaplardaki gibi, ana karakterin sert bir kişiliği olmasına rağmen sadece ona karşı yumuşak davranması gibi bir şey. Shelbie, ne kadar farklı olursam olayım beni seven huysuz ana karakter.

"Biraz rahatlamalısın. Kimse sana bunu söylemedi mi?" diye soruyor.

"Sen söyledin. Bu yıl içinde binlerce kez."

"Ama sen hiç dinlemiyorsun. Bu işin var, iyi para kazanacaksın ve bunun senin en büyük stres kaynaklarından biri olduğunu biliyorum."

Dürüstlük boğazımda bir yumru gibi duruyor, onu yutuyorum. Her zaman para peşinde koştüğüm bir sır değil, bu alışkanlığı anne babam öldüğünde öğrenmek zorunda kaldım. Şimdi durumum biraz daha iyi, ama her zaman yaptığım tüm ilerlemeleri bozacak bir şeyin olmasını bekliyorum.

"Brooks'u Google'da aradım," diyor Shelbie, kahve fincanının üzerinden bana bakarak. Bu beni şaşırtmıyor, çünkü Shelbie, her şeyden önce, reality TV programlarına ve ünlülerin dedikodularına bayılır. "Onun pislik biri olduğuna dair Reddit'te tek bir başlık bile olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Ama eski kız arkadaşı, o başka bir hikaye. Ona benden geçer not yok."

Brooks ve ben bu konuyu konuşmadık, ama onun korkunç bir maç oynadıktan sonra verdiği basın toplantısını asla unutmayacağım. ACL'sini yırtmadan birkaç maç önceydi ve izlemesi çok zordu. Hiçbir şey yapamıyordu. Serbest atıştan bir sayı, bir sürü top kaybı ve Jags tarihinin en kötü istatistiklerinden biriyle maçı bitirdi. Basından biri, eski kız arkadaşı hakkında dedikoduları sordu. Boğazını temizledi, bir şey söylemek istedi, ama sonra ayağa kalkıp gitti.

İnsanların, birisi sporcu olduğu için onun tüm hayatını tam olarak anlayabileceğimizi düşünmelerini asla anlayamayacağım. Biz bu bilgilere erişemeyiz. Sporcular da insan olabilirler.

"Evet, bunu duyduğumu hatırlıyorum. Ama ayrıntıları bilmek istemiyorum. Eğer bana anlatmak isterse, anlatabilir."

"Sana tavsiyem şu. İş arkadaşınla çıkmak mı? Her zaman iyi bir fikir değildir. Ama bu gri bir alan. Sen onun koçu, eğitmeni veya yöneticisi değilsin. Eğer bir şey olduğunu düşünüyorsan, neden bundan kaçırıyorsun?"

Shelbie'nin bir diğer özelliği de soru sormadaki becerisi. Sorunun ne olduğunu veya endişelendiğinizi tam olarak anlamanıza yardımcı olma konusunda yetenekli.

"Korkarım bu çok büyük bir risk. Kimsenin bana farklı bakmasını istemiyorum."

"Öncelikle, siktir et bunu. Brooks'un itibarını mı yoksa senin itibarını mı endişelendiriyor, çünkü bu çifte standartlar ve beklentilerle birlikte geliyor?" Soru retorik olmalı, çünkü hızını kaybetmiyor. "Şey, antrenman sırasında basket potasının altında sevişin demiyorum

ama beni dinle... Sen nasıl ihtiyatlı davranacağını biliyorsun, ben de onun nasıl ihtiyatlı davrandığını biliyorum, çünkü internette onunla ilgili çok az şey bulabiliyorum. Gerçekten, onun adını Google'da arattığımda, görünüşe göre üvey kardeşi olan bir futbolcu hakkında çok şey çıkıyor."

"Zack Andersen."

Shelbie fincanını yüksek sesle masaya koyar ve gözlerini devirir. "*Bu* adamın adını biliyorum, bu yeterli değil mi? Brooks Pittman'ın yedi numara olduğunu ve Jersey Jaguars takımında oynadığını biliyorum. Mor forma giyiyor. Bu bir şey ifade etmiyorsa, neyin ifade edeceğini bilmiyorum," diye şakacı bir şekilde sızlanır.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Haklı. "Bütün övgü senin. Seninle gurur duyuyorum. Aynı gün hem spor bilgisi hem de yoga mı? Harikasin."

Bana yarım bir gülümseme sunuyor ve ben onun sert dış görünüşünü kırdığımı biliyorum, ki bu benim için her zaman biraz yumuşak olmuştur. "Şaka bir yana, bence bunu yapmalısın. Ama yapmazsan, kendine işkence etmeyi bırak ve 'ya eğer' oyununu oynamayı bırak. Bunu yaptığımızda kimse kazançlı çıkmaz."

Kahretsin. Çok haklı.

"Hey, Jags için dağıtacak promosyon biletlerim var. Maça gitmek ister misin?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyor ama kendim görmek istiyorum.

Shelbie masadan kalkar ve ayrılacakmış gibi birkaç adım atar. Gülererek kolunu tutarım. "Şaka yapıyorum. Seni asla maça götürmem."

"Yoga yeterince kötü, Lia."

Hayatımın ışığının Shelbie gibi biri olması inanılmaz. Tekrar oturur ve geçen gece ona 200 dolar bahşiş bırakan biri hakkında bir hikaye anlatmaya başlar.

Shelbie ile bu şekilde vakit geçirebilmek göğsümden mutluluk yayıyor. Bu ana kadar farkında değildim, ama bazı serbest işlerimi yavaşlatmak için heyecanlıyım. Her hafta yoga dersine devam ediyorum, ama geri döneceğimi bildirene kadar barda, kafede veya fırında çalışmayacağım.

Çok uzun zamandır çok hızlı hareket ediyordum. En son ne zaman boş bir gecem olduğunu, hatta daha da iyisi, bütün bir günümün boş olduğunu hatırlamıyorum. Yıllardır vardiyalar, ev tadilatı projeleri ve ilerlemeye çalışmakla meşguldüm.

Belki de biraz dinlenme zamanı gelmiştir.

Ve belki de tüm potansiyel boş zamanımı tek başıma geçirmek zorunda kalmayacağım?

Bölüm 15

Brooks

AKŞAM YEMEĞİNİ PİŞİRİRKEN, yeni evimin ne kadar sessiz olduğunu düşünüyorum. Yeni inşa edilmiş bir ev değil ama benim için yeni. Son sözleşme uzatmam ve terapistimin ruh sağlığı önerisiyle, kira ödemek yerine ev satın almaya karar verdim. Birkaç aydır burada yaşıyorum ama odalarda dolaşmak, bu mekanın tadını çıkarmak hala garip geliyor.

Spor yaparak geçimini sağlamakla ilgili sorun, durumunun bir anda çok çalkantılı hale gelebileceğidir. Takas edilebilir, ilk on birdeki yerinizi kaybedebilirsiniz, sözleşmenizin uzatılmaması veya ciddi bir sakatlık yaşayabilirsiniz. Bu takıma teklif vermeden önce, Jaguars'ın baş antrenörü, sahibi ve genel menajeriyle bir toplantı yaptım. Bana dürüstçe niyetlerini söylemelerini istedim. Bana istedikleri kadar yalan söyleyebilirdiler, ama toplantıdan sonra içimde iyi bir his vardı.

Tek çocuk olarak iki yatak odalı dar bir evde büyüdüm. Çok fazla yerimiz yoktu, ama annem bana elinden gelen her şeyi verdi. İnanın bana, bu fazlasıyla yeterliydi. Çocukluklarını unutmak istedikleri bir dönem olarak anlatan ya da benim hiç yaşamadığım zorlukları anımsayan birçok insanla tanıştım. Tek ebeveynli bir çocuktum ama hiç aç kalmadık ve tatile çıkmak, basketbol gibi seyahat sporları yapmak gibi şeyler yapabildik.

Alabama Üniversitesi erkek basketbol takımının baş antrenörü, önceki hafta maça gelen scout ile birlikte evime geldiği günü asla unutmayacağım.

ben lise üçüncü sınıftaydım ve hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır tutkulu olduğum bir spor dalında oynamak için tam burs teklif edilmişti.

"Bu ne kadara mal olacak? Gerçekten?" annem, bir bit yeniği olup olmadığını anlamak için sorar. "Masrafları karşılayabiliriz. Sadece planlamaya başlamam gerekiyor." Oturma odasında karşımızda bir koltukta oturan koça bakar.

"Söz veriyorum, gizli fatura veya masraf yok. Brooks akademik başarısını sürdürdüğü ve takıma zarar verecek davranışlarda bulunmadığı sürece, öğrenim ücreti ve kampüs içi konaklama masrafları bu bursla %100 karşılanacak."

Sanki sonunda anlıyor gibi. Burnunu çekip, "Onun için zaten bir üniversite fonum var," diyor, gözyaşları yüzünden akarken eliyle sırtımı okşuyor.

Bana bakar, yüzündeki gözyaşları izleri ve bu da benim kendi gözlerimi elimin tersiyle silmeme neden olur. Sanki istediğim her şeyi elde edebileceğim gibi hissediyorum.

"Üniversite fonunu ne yapacağım?" diye soruyor.

"O zaman tatile çıkmalısın," diye gülerek cevaplar koç. "Şimdi sana bir şey söyleyeceğim, ama beni buna bağlı tutma, bu sadece bir his. Brooks'u izlediğimde, onun NBA'de nasıl oynayabileceğini düşünüyorum." Annemle bana bakıyor ve söylediklerini anlamakta zorlanıyorum. "Biliyorum, bu birçok sporcunun hedefi, ama gerçek şu ki, çoğu için bu gerçekleşmiyor. Brooks, eğer isterse profesyonel olarak oynayabilir."

Göğsüm sıkışıyor ve kendimi derimden çıkacakmış gibi hissediyorum, ama en iyi şekilde.

"Böyle birkaç teklif alacağını hissediyorum ve biliyorum ki biz genellikle bir futbol okuluuz, ama oldukça iyi bir oyuncu kadrosu oluşturuyorum. Umarım kırmızı formayı giyip zamanını bizimle Tuscaloosa'da geçirirsin."

Koç ayrılır ayrılmaz, kalbimde onun için oynayacağımı biliyordum. Başka teklifler de vardı, bazıları basketboluyla daha tanınmış okullar içindi, ama önemi yoktu. Bazen içgüdülerine güvenir ve bu, şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı.

Annemi düşünüyorum, ona bir mesaj atıyorum. Kız arkadaşlarıyla bir sürü seyahate çıkıyor ve emekliliğin eşiğinde. Şu anda emekli olabilir, ama çalışmayı bırakması zor, çünkü bu onun kimliğinin çok önemli bir parçası. Benim istediğim her şeye sahip olabilmem için çok çalıştı.

Son sözleşme uzatmamla onun evinin borcunu ödedim ve seyahatler için kullanabileceği ortak bir hesap açtım. Benim teşvikim olmadan bunu yapmayacağını biliyordum.

Telefonum bir bildirimle titredi ve bunun annemden gelen bir cevap olmadığına şaşırdım.

Lia

Peki, akşam yemeği davetiniz hala geçerli mi?

Yoksa son kullanma tarihi mi vardı?

Bu lanet sırtı, başkası görseydi utanç verici olurdu. Bir sonraki hamleyi Lia'ya bıraktım, ona baskı yapmak ya da onu rahatsız edecek bir şey yaptırmak istemedim. İki gündür görüşmedik ama daha uzunmuş gibi geliyor. Ona cevap yazamadan, başka bir mesaj gönderdi.

Bu artık bayat süt mü?

Ben

Eski süttten bahsetmemişim gibi davran

zaten okuduğunu biliyorum, yoksa mesajı geri alırdım

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçarken gülüyorum. Sadece Lia, ona çıkma teklif ettiğimde, son kullanma tarihi geçmiş sütü işe dahil etmenin bir yolunu bulabilirdi. Gerçek bir yetenek.

Mesajı gönderdiğimde, üç küçük nokta beliriyor ve sonra duruyor. Beliriyor. Duruyor. Taze makarnanın fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

Yemek yapar mısın?

Bir şeflerin olduğunu sanıyordum

Güzel görünüyor

Yine üç nokta belirip kayboluyor. Lia'nın telefonunu çok sıkı tuttuğunu, bir şey düşünürken yaptığı gibi yüzüne yaklaştırdığını neredeyse görebiliyorum.

Adresin ne? Ve içeri girmek için herhangi bir sır var mı?

Adresimi ve kapıyı açmak için gerekli kodu gönderiyorum. Evime bakıp paniğe kapılıyorum. Her şey temiz mi? Yemek pişirirken yakmamaya dikkat etmek dışında yapmam gereken başka bir şey var mı? Neyse ki temizlikten hoşlanırım ve şu anda çamaşır makinesinde yıkanan çamaşırlar dışında her şey yerli yerinde. Sorun olmaz, değil mi? Çamaşır odamı karıştırmayacak, değil mi?

Vay canına. Kendimi toplamam lazım. Uzun zamandır bunu yapmadığım belli.

Rebecca'dan sonra, basketbola daha da fazla kendimi adadım. Tesislerde değilsem, gönüllü olarak çalışıyor ya da yardım edebileceğim etkinlikler arıyordum — Jags ile ilgili her şey. Kendimi

Meşgul olmak çok önemliydi. Üzücü olan ise, sonunda beni bu ıstıraptan kurtardığında onu o kadar da özlemediğimdi. O gittiğinde sanki sis kalkmış gibiydim ve daha net düşünebiliyordum. Her zaman ona yetecek kadar iyi olmaya çalışıyordum, kalmasını sağlamak için elimden geleni yapıyordum. Onun için hiç fark etmediği ya da umursamadığı şeyler yapmak için her gün kendimi daha da kaybediyordum.

Sonunda gittiğinde, zihnimde ne kadar büyük bir boşluk oluştuğunu fark ettim. Artık akşam yemeğinde ne yemek istediğini, hangi restoranda rezervasyon yaptırırsam onu şaşırtabileceğimi veya onu nereye götürebileceğimi düşünerek kendimi yıpratmıyordum. Bu çok acı vericiydi. Üç yıl geçene kadar onun benden ne kadar çok şey çaldığını fark etmemiştim.

Yemeğin kaynaması için ocağın ateşini kısıp, en sevdiğim yerlerden biri olan oturma odasına geçtim. Burası çok rahat olduğu için, Riley'nin bana hediye ettiği difüzörü açmak için buraya geldim. Riley, Zack ve babam yeni evimize geldiklerinde, her biri ev hediyesi getirmişti. Zack şarap dolabımı doldurdu ve Riley birkaç difüzör ve uçucu yağ getirdi. Yağ karışımlarını benim auralarıma göre seçtiğini söyledi — bu ne anlama geliyorsa — ve kokusu güzel olduğunu düşündüğü diğer yağları da ekledi.

Okuduklarıma göre, esansiyel yağların faydaları konusunda henüz bir karar verilmemiş, ancak Riley bana mumların zararları hakkında iki dakikalık bir ders verdi. Yeni evi yakmamı istemediğini sandım, ancak kısa sürede kokuların ve "göz önünde saklanan kanserojenlerin" tehlikeleri hakkında bilgi verdi. Şimdi, yeni evimin her yerine yerleştirilmiş esansiyel yağlar ve difüzörlerin gururlu sahibiyim. Ayrıca, Riley'yi her gördüğümde, bana yeni bir karışım veya bana çok yakışacağını düşündüğü bir şey getiriyor. Beni düşündüğü için çok mutluyum.

Babam ve Mack bir hafta sonra ızgara ile birlikte geldiler. Hiç ızgara sahibi olmamıştım, bu yüzden bana ızgaranın nasıl kullanıldığını ve bakımını nasıl yapacağımı göstermek için çok heyecanlıydı.

Her difüzöre lavanta ve nane yağı dolduruyorum, su ekliyorum ve hepsini açıyorum. Akşam yemeğini yakmak istemediğim için mutfağa koşuyorum.

Yemek odasında yemek yememize gerek olduğunu sanmıyorum; bu çok resmi görünüyor. Bunun yerine, evde olduğumda yemek yediğim yeri, yani barı hazırlıyorum. Evde müzik çalıyor, bu benim alışkanlığım oldu. Sessizlik beynimi rahatsız ediyor. Tüm "ya eğer" sorularını tetikliyor ve genellikle endişe ve varsayımsal kaygılarla dolu karanlık bir yola giriyorum.

Şarap dolabının önünde durmuş, akşam yemeği için bir şişe şarap açmalı mıyım diye düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, buradan içtiğim tek şişe Zack'in şirketin stokuna ekledikten sonra seçtiği şişeydi. Şarap iyiydi, ama Zack'in tattığı tüm notaları ben alamadım; görünüşe göre nadir bulunan bir Chablis'ti ve Zack onu "narenciye ve elma aroması" nedeniyle sevmiştir.

Karbonara ile en iyi giden şarabı Google'da ararken, birinin kapımın şifresini girdiğine dair bir bildirim alıyorum. Ön kapıya gidip gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum.

Lia arabasından iniyor ve ön kapıya doğru yürürken etrafına bakınıyor. Ev geriye doğru çekilmiş olduğu için görülecek pek bir şey yok. Basın benim için hiç sorun olmadı. Zack ile akrabalık haberleri çıktığında ve bazı ucuz magazin dergileri Rebecca'nın kötü davranışlarını ortaya çıkardığında dışında, çoğunlukla her şey sakin.

Bir dalga gerginlik beni sarar, kapıyı çaldığında ve ben kapıda garip bir şekilde durduğumda ne kadar tuhaf olacağını merak ederim. Neredeyse koşarak oturma odasındaki bir sandalyeye atlarım ve onun kapıyı çalmasını beklerim. Bunun daha iyi olduğunu sanmıyorum.

Bu çok saçma.

Ben çok saçmayım.

Lia kapıyı çaldığında başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Otuz saniye önce orada durmuyormuşum gibi zıplıyorum ve kapıyı açmadan önce durup yavaşça nefes alıyorum.

İşte orada, siyah tayt ve omzundan düşen, eskimiş, retro bir Jags tişörtüyle gülümsüyor, elinde plastik bir kap tutuyor.

"Tatlı getirdim."

Bölüm 16

Lia

"Bu makarna neyin nesi?" Bir lokma daha yuttuktan sonra soruyorum. Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi yemeklerden biri. Midemde hafif bir gerginlik var, ama makarna yardımcı oluyor. "Bu, NBA'den sana verilen özel bir makarna falan mı? Ticari sırları mı paylaşıyorsun?"

Brooks gülmemeye çalışıyor. "Zack'in beni bir aşçılık kursuna davet ettiğini söylesem bana inanır mısın? Şey, o bir şef tuttu ve hepimiz onun evinde ders aldık."

"Herkes kim?"

"Babam, karısı, annem, Riley, Zack ve Emilie... nişanlısı." "Tamam, bu çok sevimli."

"Evet, bu çok Zack'e özgü bir şey, eğer anlamlı geliyorsa." Brooks makarnasından bir lokma daha alır. "Bana ailenizi anlat."

Göğsümde yumuşak bir boşluk hissediyorum. Bu bir tür acıdan çok bir tür sızı gibi. Bu, olan bitene bağlı olarak, ailem konusu gündeme geldiğinde günden güne değişebilir.

"Onlar çok sevimli insanlardı. Babam, hatırlayabildiğim kadarıyla Jaguars'a takıntılı olmamın sebebidir ve muhtemelen Wes'in basketbol oynamasının da sebebidir. Annem ise sahip olduklarına çok minnettar olan bir insandı." Brooks, onlardan geçmiş zamanda bahsetmem üzerine kaşlarını çatıyor ve yüzü asılıyor. "Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum. "Onlar ben on iki yaşındayken öldüler. Uzun zaman oldu."

"Üzgünüm. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun." Brooks, barda yanıma otururken kolumu okşadı. "Ben tek ebeveynli bir aileden geliyorum."

ev işleri ve bu yeterince zordu, hayal bile edemiyorum."

"Teşekkürler. Bazı anlarda imkansız gibi geldi, ama başardık." Gurur duygusunun içimi kaplamasına izin verdim, sadece bir anlık olsa da. Makarnanın son lokmasını yedim ve tabağı önüme ittim.

"Akşam yemeği sohbetini bu kadar ağırlaştırmak istemedim, ama işte buradayız." Brooks alaycı bir şekilde gülüyor, omuzlarını silkiyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Kafamı sallayıp, "Bilmiyordun. Ayrıca, onlar hakkında konuşmayı severim ama arkadaş çevrem her zaman biraz küçük olmuştur. Her zaman iş bulmaya, para kazanmaya çalışıyordum ve bu da sosyalleşmek için fazla zaman bırakmıyordu" diyorum. Beyaz şaraptan bir yudum alıyorum, bu şimdiye kadar içtiğim en yumuşak şarap olabilir.

Brooks tabaklarımızı toplar, lavaboya koyar ve yıkamaya başlar. Yardım etmeyi teklif ederim ama o hayır anlamında başını sallar.

Bulaşıkları isteyerek yıkayan bir erkek çok çekicidir. Brooks'un bu konuda yardıma ihtiyacı olduğu söylenemez. Yalnız başına akşam yemeği yiyecekmiş gibi rahat ve yakışıklıdır, ben de ona bakmamaya çalışıyorum. Kalın ve kaslı bacaklarına sıkıca oturan jogging pantolonu giymiş, geçen gece bacaklarının arasına oturduğum pantolonun aynısı. Bazıları onun bir beden büyük giymesi gerektiğini söyleyebilir, ama bu çok saçma bir görüş olur.

Bir dakikalık sessizlik içinde oturuyoruz, bu sessizlik neredeyse sıcak ve mükemmel bir ağırlık hissi veriyor, ağırlıklı battaniyemi üzerime örttüğümde umduğum türden bir his. Bulaşıkları yıkadıktan sonra elimi tutuyor ve beni oturma odasına götürüyor. Eli benim elimi sarıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Sepetten bir battaniye alıp derin koltuğa oturduğunda ve yanına oturmam için işaret ettiğinde de kalbim durmuyor.

Şarabımı yan sehpayaya koyup kanepeye uzandım. O, sanki istersem ona yaslanabileceğim gibi kollarını açtı ve ben de öyle yaptım. Brooks, ben yerime yerleşirken beni izliyordu, bacaklarımı yana doğru uzatıp kolunu omzuma koydu. Gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini hissedebiliyorum, sanki cildimde kadife gibi. Uzun boylu bir kız olarak kanepeye sığabilmek güzel bir şey — bunu NBA oyuncusu bir erkek arkadaşın avantajı olarak görüyorum.

Erkek arkadaş mı? Oof. Şaraba bakıp içimden kendime kızıyorum. Yavaş ol, katil.

Karşımızda bir şömine yanıyor ve şömine rafında birkaç Halloween süsü var — seramik bir hayalet, bacakları sallanan birkaç iskelet ve kadife kabaklar. Dürüst olmak gerekirse, hepsi de dairemde olmasını isteyeceğim parçalar.

"Şimdi, o tişörtü benim için mi giydin, yoksa giymedin mi?" Gözleri benim denenmiş ve gerçek Jags tişörtüne takılırken sırtıyor.

"Mesele şu: gardırobumun çoğu Jags ürünlerinden oluşuyor ve bu, işi almadan önce de böyleydi."

"Merch drop'u deneyimlemenizi sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Brooks bana bakarak ve kafamın karıştığını görünce devam ediyor. "Bu, sözleşme yaptığımız şirketten yeni ürün serisinin tamamını aldığımız zamandır. Organizasyondaki herkes, isterse her üründen bir tane alır ve sonra hangilerini perakende satış için saklayacaklarına, hangilerini atacaklarına veya hangilerini sonraya saklayacaklarına karar verirler."

Gözlerim muhtemelen Pixar karakterleri gibi yuvalarından fırlamıştır, ama gerçekten umurumda değil.

"Evet, çok seveceksin," diyor Brooks, parmaklarını kolumda gezdirirken.

Dikkatimi başka yöne çekmek için, "Evi beğendin mi?" diye soruyorum. İçeri girdiğimde bana alt katı hızlıca gezdirmişti. Jags'ta çalışırken, yakın zamanda taşındığını söylemişti.

"Beğendim. Muhtemelen ihtiyacım olandan biraz fazla ama sorun değil. Basında pek yer almayan bir mahallede yerleşik bir kapı olması her zaman güzeldir."

Ve işte böylece, dilimin ucunda takılı kalan sorulardan birine mükemmel bir giriş yapma fırsatı doğdu. "Biliyor musun, sana bir şey sormak istiyordum. Basını nasıl rahat bırakıyorsun? Şeytanla anlaşma mı yapıyorsun?" diye şaka yapıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, dışarıda olduğum zaman onlarla sohbet eder ve tam olarak istediklerini vermeye çalışırım. Bu sayede kendimi ulaşılabilir hissediyorum ve onların beni evime kadar takip etmelerine gerek kalmıyor, ama bu yüzden kapı da güzel. Böyle bir şey olursa diye." Brooks şarabından bir yudum alır ve bardağı masaya geri koyar.

Bana evine girmek için şifreyi bu kadar kolayca vermesini biraz garip buldum. Ayrıca yolda kimse yoktu ve kimlerin gelip gittiğini görmek için bekleyen kimse de yoktu.

"Ayrıca, pek ziyaretçim olmaz."

Önceki kız arkadaşları ve partnerleri hakkında soru sormak isteyen kıskanç tarafım, bu yorumla susturuldu. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ve birini eski sevgilileri hakkında sorguya çekmek doğru bir hareket değil.

"Eğer içeri girerken yakalanmaktan endişeleniyorsan, bunun olacağını hiç sanmıyorum," diye açıklıyor Brooks, "ama bir arka giriş var. Evin arkasındaki bir araziye satın aldım ve kimsenin orasının varlığından haberi olduğunu sanmıyorum." "Peki, gizli bir girişi olmasaydı, tüm bunlar bir anlam ifade eder miydi?" Elimi göğsüne koymadan önce, devasa evin etrafını işaret ediyorum. "Peki, başka ne gibi gizli hazinelerin var?

Gizli şarap mahzenleri? Fildişi kule mi?

"Bir kütüphanem var, ya da olacak. Raflar önümüzdeki hafta özel olarak yapılacaktır. Tabii ki bodrumda sauna bulunan bir spor salonu da var. Oh, ve dışarıdaki havuz? Isıtmalı."

Kütüphaneden bahsettiğinde kalbim neredeyse parçalanıyor, ama ısıtmalı havuzdan bahsettiğinde, zihnim çok farklı bir yöne doğru koşarken kütüphane beynimde açık bir sekme haline geliyor.

"Isıtmalı havuz mu? Ne güzel bir rüya." Suyun sıcaklığını düşününce kaslarım gevşemeye başladı. "Sık kullanır mısın?"

"Pek sayılmaz. Yalnız yüzmek o kadar eğlenceli değil." Brooks bana bakıyor ve cildimde alevlerin yanmaya başladığını hissedebiliyorum.

Kendimi kaldırıp kollarımı gererek, "Artık yalnız değilsin," diyorum. Sesim, hissettiğimden çok daha kendinden emin geliyor. Mayo giymediğimin farkındayım, bu da profesyonel bir sporcuyla sütyen ve külotla yüzmeye davet ettiğim anlamına geliyor. En azından bugün uyumlu bir takım giydiğimi fark edince biraz daha iyi hissediyorum, ki bu kesinlikle normal bir durum değil.

Brooks öne eğilir, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve sanki tüm nefesim bedenimden çıkmış gibi hissedirim. Dudakları sıcak, yumuşak ve saran bir his verir.

O uzaklaşır ve ben, gömleğini avuçlayıp onu bir santim bile hareket ettirmemek için büyük bir irade gösteririm. Onun sert kaslarını kendime çekmemek için. Ama sonra o, "Haklısın. Ben değilim," der.

Bölüm 17

Brooks

HAVUZDA Lia'yı bekliyorum, bu konuda olduğumdan çok daha sakinmişim gibi davranıyorum. Kalbim çarpıyor ve yemin ederim ki suda dalgalar oluşturuyor. Kayar cam kapıya bakıyorum, onun verandaya çıkmasını bekliyorum. Ağaçlar ve pergola boyunca dağılmış, loş dış mekan ışıkları bana Lia'nın evini hatırlatıyor. Bununla övünemem, ben taşındığımda zaten buradaydılar.

Beklerken bacaklarımı esnetmek için suda yürüyüş yapıyorum. Geçen gecenin yorgunluğu azaldı ama hala hissediyorum. Hala devam ediyor. Yaralanmamı hatırlatıyor. Kimse benim zorlandığımı fark etmeden normal dakikalarımı oynamaya devam etmek üzere olduğuma şaşıyorum. Antrenör birkaç kez gözüme çarptı ve ben yedek kulübesindeyken yanıma gelip bacaklarımı esnetmeme yardım etti. Bu tür küçük şeyler, bu takımda sonsuza kadar oynamak istememi sağlıyor; antrenörler ve koçlar için savaşa bile girerim.

Son birkaç haftada, sanki herkes benim için elinden geleni yaptı gibi hissediyorum.

—antrenör, takım arkadaşlarım ve Lia. Sanki benim sırlarımın saklı olduğu en derin köşelerimi görmüş gibiydi. O zaman kimseye söylemediğini biliyorum, şimdi de söylemeyeceğini biliyorum. O, profesyonel bir spor takımında çalışmasını isteyeceğiniz türden bir insan.

Aynı zamanda benim için ideal bir kadın.

Onu düşünürken, sürgülü cam kapının açıldığını duyarım ve Lia'nın banyoda bıraktığım havluya sarılmış olduğunu görürüm. Sarı saçları başının üstünde dağınık bir topuz halindedir ve yaklaşırken yere bakar.

"Kes şunu. Burası mükemmel," diye iç geçiriyor Lia ve ben de onun verandayı incelerken ona bakıyorum. "Böyle bir yerde yaşasaydım her gece burada olurdum. Hava dondurucu olsa bile." Havluyu çıkarırken bana yavaşça ve çok seksi bir şekilde yan gözle bakıyor.

Lanet olsun. Bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama imkansız. Açık yeşil dantelli sütyen göğüslerini sarıyor, pembe meme uçları görünür ve yumuşaklığı dışarı taşıyor. Buna uygun bir külotla eşleştirilmiş - bahse girerim, ya da umarım, tangadır - ve sikim seçiriyor. Cildi yumuşak, neredeyse kadife gibi görünüyor ve yürürken kasları geriliyor. Uylukları kıvrımlı ve güçlü, ve hemen ellerimi üzerinde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ağzım. Dilim.

Sonra uyluklarının ön tarafında bir dövme görüyorum ve bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Kalçasının üstünden başlayıp uyluklarına yayılan bir asma. Dövme, sanki her zaman cildinin bir parçasıymış gibi narin, ama aynı zamanda cesur, sanki orada olduğunu asla unutamayacağınız gibi. Gözlerim onu, özellikle de uzun, ince bacaklarını gezerken sikim seçiriyor.

Lia havuzun merdivenlerine doğru koşar ve keşke biraz yavaşlasa diyorum. "Dövmen var mı?" diye soruyor.

Öksürerek boğazımı temizlerim. "Hayır, ama seninki... o..." Aklımda hiçbir kelime yok.

Dudaklarını büzüp hafifçe güler. "Teşekkürler. Bazı sarmaşıkların yüzyıllarca yaşayabildiğini biliyor muydun? Onlar gezegendeki en dayanıklı ve uyum sağlayabilen bitkilerden biridir."

Lia uyum sağlamak zorunda kaldı. Bu onun için mükemmel bir dövme ve sözlerinde hissedilen heyecanı çok seviyorum. Havuzun içine adımlarını atıyor, su kusursuz bacaklarını hızla kaplıyor ve dövmesinin bir kısmına ulaşıyor. Lia'nın gözleri benimkilere takılıyor ve kızaran yanaklarımdan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Ooh, burası sıcak," diye iç geçiriyor, su karnına çarparken buhar silüetini sarıyor. Lia tüm vücudunu suya sokuyor, suyun çenesine kadar ulaşmasına izin veriyor ve bana doğru ilerlemeye başlıyor. "Kaslarım," diye inliyor, "bu çok iyi geliyor." Bana yaklaşırken gözleri parlıyor.

"Güzel ama dürüst olmak gerekirse, bunu biraz unutuyorum. Ayrıca sezon boyunca pek evde olmuyorum. Nasıl olduğunu bilirsin," diye açıklıyorum.

"Bunu nasıl unutabilirsin? Bu harika bir şey." Yüzündeki hayranlık bulaşıcı ve ben gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Kahretsin, o muhteşem.

"O gülümseme ne için?" diye soruyor Lia.

Etrafıma bakıp ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum ve dürüst olmaya karar veriyorum. "Oh, bu senin için. Hepsi bu kadar muhteşem," havuzdaki vücudunu işaret ederek, "benim evimde. Burada, benimle birlikte."

Kelimeler neredeyse birbirinin üzerine düşüyor ve ağızımdan dökülüyor, belli ki hiç becerim ya da yeteneğim yok. Hiçbir şeyi kendime saklayamıyorum. "Bunun ne kadar aptalca geldiğinin de farkındayım," diye kekeliyorum ve Lia bana doğru yüzerken gülüyor. "Sadece..."

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Aptalca değil. Hiç de bile." Eli ağızımdan enseme kayarken, gözleri havuzun ışıkları gibi kendi yeşil derinliklerinde yansıyarak bana bakıyor. Lia'nın diğer eli boynumu sarıyor, ben de ellerimi beline koyup kaburgalarını hissediyorum. Sonra eğilip bacaklarını belime doluyor, ben de onu kendime çekiyorum.

"Hayır, bu kesinlikle aptalca değil," diye temin ederim, dudaklarım onunkilere yakın, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar.

Ellerim belinden aşağıya, külotunun narin danteline doğru kayıyor, parmaklarım ince kumaşın üzerinde dans ediyor. Ellerim kışına doğru kayarken Lia'nın gözleri benimkilere kilitleniyor, onun teniyle benimki arasında hiçbir şey yok.

Penisim şortuma baskı yapıyor ve ona her dokunduğumda zonkluyor. Kahretsin, aramızdaki kumaş çok fazla.

"Bunu konuşmalı mıyız?" Lia'nın sözleri aramızdaki küçük boşluğu doldurur. "Bu her neyse. Sen ve ben." Konuşmaya devam ederken sesi küçülür.

"Eğer istersen." Başımı geriye yaslayarak ona yer açtım.

"Bunu sır olarak saklamayı sorun etmez misin?" diye sorar, yüzümde bir şey arar gibi.

"Senin akşam yemeğine gelmeni ve havuzumda yüzmeni sağlayan her şey benim için sorun değil." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ben oldukça özel biriyim ve sen istediğin sürece bunu sır olarak saklayacağım."

O eğilir, öpücüğü derinleştirir ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkar. Kahretsin. O ses. O ağız.

Lia geri çekilir ve bana bakar. "Bu iş, uzun vadede aradığım şeye çok uygun gibi görünüyor, ama sen de öyle."

Sen de öyle.

Hemen dudağını ısırır. "Siktir, bunu söylememeliydim. Yapışkan falan olmak istemiyorum ama tanışıp bağ kurmamız çok sürpriz oldu ve..."

Onun gevezeliklerini kesmek için onu öperim ve ona katıldığımı söylerim. "Sen yapışkan değilsin. Açık ve direkt davranıyorsun, bu hoşuma gidiyor." Ellerini saçlarıma geçirir ve gözlerini gözlerime diker. "Eğer bu senin saklayacağın bir sırda, ben seve seve saklarım."

"Şimdilik." Sanki bir soruymuş gibi söylüyor, güvenceye ihtiyacı var.

"Şimdilik." Başımı sallıyorum ve ona yaslanmasına izin veriyorum, başı boynumun kıvrımına

boynumun kıvrımına yaslanıyor.

"Bunu mu yapıyoruz?" diye soruyor, dudakları kulak mememe yakın. O beni ısırırken ben de ona yaslanıyorum.

"Sen ve ben, bebeğim."

Lia bu sefer acil bir şekilde beni öper ve sanki duvarlar yıkılmış gibi hissederim. Belki de daha önce kendini tutuyordu?

Kollarını boynuma doluyor ve o geriye yaslanarak bana yer açarken ben de boynunun ortasını öpüyorum. Şeffaf dantel ağzımı sulandırıyor — kumaşın altında pembe ve sivri meme uçları görünüyor. Ağzım göğüslerinin tepesini buluyor ve onları öpücüklerle dolduruyor. Lia kalçalarını bana doğru itiyor ve sırtını kamburlaştırıyor, küçük bir inilti çıkarıyor ve bu da beni onun tenine karşı sırtmaya itiyor.

"Çıkardığın o sesler. Lanet olsun," diye inlerim, dilimi göğüslerinin üst kısmında gezdirirken.

Bir el saçlarımı okşuyor, koyu renkli saç tellerimi çekerek ağzımın gitmesini istediği yeri gösteriyor. Kontrolü ele alabilen bir kadın mı? Bu gittikçe daha da iyi oluyor. Bizi havuzdaki bankın üzerine taşıyorum ve kışını kenara oturtuyorum.

Bunun garip ya da sessiz bir his yaratıp yaratmayacağını merak ettim. Yaratmıyor. Tanrıya şükür. Benim için en ufak bir şüphe ya da soru işareti yok. Onu istiyorum. O da beni istiyor. Riskli bir durum ama almaya değer gibi geliyor.

Yaklaşıyorum, uzunluğumun onun merkezine değmesine izin veriyorum. Lia'nın gözleri parlıyor, geniş ve biraz şaşkın, ama sonra sinsi bir gülümseme takınıyor.

"Bu çıkıntı çok pratik görünüyor." Ellerini bacaklarının yanlarına koyar, benim için bacaklarını açarak vurgular.

Dudakları benimkine dokunuyor ve akşam yemeğinde içtiğimiz şarap gibi tadı var. Hafif bir esinti ağaçların arasından geçiyor, bazı yapraklar dallarından düşüyor ve açıkta kalan tenim bir an için tüylerim diken diken oluyor. Kalçalarımı hareket ettirerek ona dokunup uzaklaşıyorum, sikim külotunun danteline dokunduğunda yüzündeki ifadeyi izliyorum. Lia geriye yaslanıyor, kolları havuzun kenarına dayanıyor. Kumaş aramızda olsa da, ona her dokunduğumda inliyor. Elleri vücudunda aşağıya doğru inip dantelin altına ulaştığında, meme ucunu tutup parmaklarıyla yuvarlarken, testislerim gerilir.

"Böyle dokunmaya devam et," diye inleyerek çenesini ve boynunu öpüyorum.

O da diğer meme ucunu çimdiklemeye başlar, başını geriye atar, gözlerini kapatır. "Bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sorar, nefesi kesik kesik ve muhtaç bir sesle.

"Dinliyor musun?" kelimenin harflerini uzatarak söylüyorum. O başını sallıyor. "Aferin kızım," kulağına fısıldıyorum. "Şimdi külotunun içine elini sok ve kendine dokun."

Onu izlemek için geri çekiliyorum. Tereddüt etmeden parmakları göğüs çukurunu okşuyor, karnını okşuyor ve dantelin altına kayıyor. Ben de onu taklit ederek elimi sikime doluyorum. Suyun içinden parmaklarının klitorisine ulaştığını görüyorum. Bir çığlık atıyor ve gözlerini kapatıyor, başını gökyüzüne doğru eğiyor.

"Gözlerin bana baksın," diye neredeyse kükrerim. Benden saklanmasını istemiyorum.

Lia'nın gözleri, şiddetli ve parlak, açılır ve benimkilere kilitlenir. Kirpikleri kalın ve titriyor. Elimin kendime dokunduğunu görünce, alt dudağını ısırır.

"Ben..." Kekeliyor ve duruyor.

"Bana ne istediğini söyle." Sözlerim bir öneri gibi değil, daha çok bir talep gibi geldiğinde kendime şaşıyorum.

Lia derin bir nefes alır. "Seni istiyorum." Dudaklarını ısırır ve bana keskin bir bakış atar. "Bana dokunmanı istiyorum."

Bölüm 18

Lia

Su ile çevrili olmama rağmen, cildimin üzerinde alevlerin dans etmesini bekliyorum. Brooks'un bana attığı her bakış, dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sadece o ve ben.

Ben sesini çıkaran biri değilim, ya da belki de hiçbir erkek bana bunu yapma fırsatı vermedi. Ama biliyorum ki, orgazmımı kendi dokunuşlarımla yaşarsam, bu hayal kırıklığı yaratacaktır. Brooks'a ihtiyacım var. Onu istiyorum. Bu beni çok korkutsa bile.

Bunu hak ettiğimden emin olmasam bile.

"Beni istemen," diye mırıldanıyor, aramızdaki mesafeyi kapatarak, "kulağıma müzik gibi geliyor." Beni hızlı ve sertçe öpüyor, dudaklarını boynumun aşağısına doğru kaydırıyor.

"Seni istiyorum ama..." Beynimde alarm zilleri çalmaya başlar. Bana dikkatli olmamı, anları hızla geçmek yerine tadını çıkarmamı söylerler.

Yavaşça uzaklaşarak beni görebiliyor, gözleri yüzümde dolaşüyor.

"Can sıkıcı olmak istemem ama bu işi yavaştan almak istiyorum." Cümle uzadıkça sesimin gücünü kaybetmesinden nefret ediyorum.

"Ne istersen, Lia. Ciddiyim."

"Daha önce geçici ilişkiler yaşadım, ama seninle öyle bir şey istemiyorum. Bence sen daha fazlası olabilirsin." Ağzımı onun ağzına koydum, daha çok yanaklarımın kızarmasıyla ortaya çıkan kırılganlığımın utancını gizlemek için.

Bunu söylediğime inanamıyorum. Neyim var benim?

"Daha fazlası olabilir miyim?" diye soruyor öpüşmelerin arasında. Dudaklarının benim dudaklarıma gülümsediğini hissedebiliyorum, yanakları şişmiş, bu da benim istediğim şeyin, paylaştığım şeyin yarattığı endişeyi anında azaltıyor. Onu öpüyorum, dilinin benimkini okşamasını izin veriyorum, benden daha fazlasını almasını istiyorum.

Brooks yanıma oturur, sonra uzanıp kalçalarımı tutup beni kaldırır. Elleri derime batarken nefesimi tutarım. Beni istediği yere, yani sırtım göğsüne dönük olarak bacaklarının arasına getirir. Kaslarının gerildiğini ve ereksiyonunun kıkımın üstüne çarptığını hissedebiliyorum.

Sırtımı göğsüne yaslayarak, iki elini göğsüme koyar, parmakları danteli hisseder ve sonra sütyenimi ortasından tutup yırtar.

Nefesimi tutarak mırıldanıyorum, "Bu benim en sevdiğim sütyenim. *Öyleydi. Sanırım.*"

"Sana yeni bir set alacağım. Aynı bu setten. Yeni olanlardan. Ne istersen." Boynumun yanını ve sonra omzumu öpüyor.

Parmakları her iki elimdeki meme uçlarını okşadı ve ben de onun bacaklarını kavrayarak kendimi desteklemeye çalıştım. Ellerim bacaklarına yapıştığında bacakları gerildi ve ondan bir inilti kopardım. Vücudum şarkı söyler gibi, ona daha sertçe bastırıyorum, omuzlarım göğsüne bastırır ve geri iter. Havada ağaçların hışırtısı duyulurken havuzdan buhar yükselir, Ekim ayının sonuna geldiğimizi hatırlatır. Brooks'un elinin topuğu vücudumu aşağı doğru iterken, klitorisime çarparak tüylerim diken diken olur.

Brooks ağzını boynumun kıvrımına bastırıyor. "Böyle iyi mi?" "Eğer durursan, iyi olmaz," diye cevap veriyorum, istediğimden daha muhtaç bir şekilde.

Parmakları, göbek deliğimin hemen altında, kumaşın ve derimin birleştiği yeri okşuyor. Ben yalvarmaya başlamadan önce, elini içeri sokuyor ve teninin tenime değmesi beni kalçalarımı kaldırmaya itiyor. Su, onun parmaklarına daha yakın olmama yardımcı oluyor, onun bana dokunmayı asla bırakmamasını arzuluyorum.

Diğer eli vücudumun diğer tarafına uzanır, ön kolu pürüzlü göğsüme yaslanır. Buhar yükselir, suyun dışındaki cilde ulaşır ve başımı Brooks'un omzuna yaslarım. Parmakları külotumun dantel kenarlarında dans eder, uyluklarımın yanlarını okşayarak beni tahrik eder.

Kolumu alıp boynuna doluyorum ve kendimi biraz kaldırıyorum, ihtiyacım olan baskıyı hissetmek için can atıyorum. Külotumun danteli

merkezime srtndğnde, geniş göğsüne karşı titriyorum.

"Siktir. Bundan hoşlanıyorsun... Çok seksi," diye inliyor boynumla kulağımın arasındaki yumuşak noktaya.

Onun sözleri beni sarıyor. Neredeyse patlamak üzere olan bir balonun içine sokuyorlar beni. Bana neredeyse hiç dokunmadı ama ben çoktan doruğā ulaştım. Omuzlarımda hissettiğim baskısı, boş eliyle meme ucumu okşama şekli, dudaklarının tenime dokunma şekli...

Brooks sınırları zorladığını biliyor gibi, çünkü eli merkezimi buluyor ve hafifçe daireler çizerek baskıyı değıştiriyor. Tam doğru noktayı bulduğunda karın kaslarım hafifçe titriyor ve o bunu kesinlikle fark ediyor. Beni her titrettiğinde, o şeytani sırtışı hissedebildiğime yemin edebilirim.

Sonra suyun basıncı çok fazla geliyor gibi hissediyorum - en iyi şekilde ezici - orgazmım alt karnımda ağırmak yerine tepeye doğru koşuyor. Neredeyse ona ulaşabilirim. Ellerimi etrafına koyup sıkabilirim.

Brooks omzumu ısırır ve hızını artırır, daireler çizerek, kalçalarım mkemmek bir şekilde hareket ederek beni tepeden aşağı yuvarlar. Doruk noktası beni sertçe vurur. Kaslarım gerilir ve gevşer, Brooks'un hala hareket eden ellerinde titrer. Boynumu yalar ve ağızımdan bir inilti çıkar, sonra kendimi tutamayıp çığlık atarım.

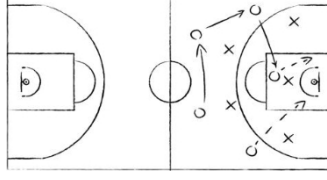
O durmuyor. Parmakları, ağızı... tüm bu süre boyunca bana yapışık kalıyorlar. Orgazm uzayıp gidiyor ve yavaşlayacağını düşündüğümde, yavaşlamıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes alıyorum ve gözlerimi açtığımda yıldızlar görüyorum. Sanki dünya etrafımda ağır çekimde akıyor ve tek hissedebildiğim Brooks'un varlığı.

Sinirlerim lezzetli bir şekilde gergin ve kemiklerim neredeyse ağırlaşmış gibi. Brooks'a daha fazla yaslanarak, dudaklarıma yapışan gülümsemeyi kabul etmekten başka çarem yok.

Bu. Ne? Nasıl? Beynim bu ani akşamı anlamaya çalışıyor ama hiçbir mantığı yok. Nasıl bu kadar iyi hissediyorum? Mutluluk nasıl içime yerleşmiş olabilir?

Brooks boynuma bir öpücük kondurarak büyüyü bozuyor. Yine, bunun gerçekten olduğunu kanıtlıyor.

"Bu havuzu iyi bir şekilde kullanamadığımdan korkuyorum... bu geceye kadar." Beni kendine doğru çekiyor ve tek düşünebildiğim şey: bu adam gerçek mi?

Dairemin kapısını açarken telefonum titriyor. Saat, saatin sabahın ikisini geçtiğini gösteriyor ama kalbim enerjiyle çarpıyor.

Brooks

eve vardığında haber ver

Onun adını görünce midem Simone Biles gibi takla atıyor.

Ben

ben de. geldiğin için teşekkürler

Bir dahaki sefere giderken takım elbise getirmeyi unutma

ya da değil

O birkaç şeytan emoji gönderdiğinde, başımı sallayıp ellerimle gözlerimi kapattım. Bu gece gerçekten yaşandı mı? Brooks benim için yemek pişirdi mi? Onun havuzunda sadece sütyen ve külotla yüzdüm mü? O gerçekten sütyenimi ortadan ikiye mi yırttı? Hayatımın en sarsıcı orgazmlarından birini sadece elleriyle yaşatmasına izin mi verdim?

Evet. Evet. Evet. Evet ve evet.

O gece kalabilirdim ama bu çok aceleci olurdu. Her şeyi mahvetmek istemedim, tıpkı yeni bir defterin sayfalarını ilk kez açtığınızda sayfaların düzgün ve düz olması gibi. Ayrıca, şansımı zorlamak istemedim.

şansımı zorlamak istemedim. Ya da kaderi. Ya da Brooks Pittman'ı bana getiren arka planda çalışan her neyse onu.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum — ihtiyacım olan tek onay bu.

Yatağa uzanıp yorganı çeneme kadar çekiyorum ve en son ne zaman bu kadar güzel bir sırrım olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Bölüm 19

Brooks

"Sana Corn Flakes diye seslenmeye başlayacağım," diyor Jalen ayakkabılarını bağlarken alaycı bir şekilde. Bugün izin günümüz olmasına rağmen spor salonundayız, ama bu iyi geliyor. Rutinime geri dönmek, iyileşmemde önemli bir rol oynadı ve ruh sağlığıma hemen fayda sağladı. Tutarlılığın beni akıl sağlığımı koruyan en önemli şeylerden biri olacağını kim düşünürdü?

"Corn Flakes mi?"

"Evet, dün gece gelmedin. Bar? En az bir içki içmeye geleceğini söylemiştin."

Kahretsin. Tamamen unutmuşum.

Karşımda duruyor. "Ne oldu?"

"Ben, şey, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim," diye yalan söylüyorum, kendi ayakkabılarımı izleyerek.

Jalen, ben ayağa kalkıp telefonumu dolabıma koyarken hiçbir şey söylemedi.

"Yalan söylemede berbatın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve bana zaten bildiğim bir şeyi söylemiyor. Bu kısmı düşünmemiştim — Jalen gibi beni tanıyan insanlardan sır saklamak.

Yani, Lia'nın bir iki kız arkadaşına anlatmaması imkansız. Beynim, Jalen'e *her şeyi* anlatmanın riskini hesaplamaya çalışıyor. O, nerede olursam olayım, gerçekten ihtiyacım olan her şey için arayacağım kişi ve biliyorum ki o da bana yardım eder.

"Neden bu kadar çok düşünüyorsun? Kulaklarından duman çıkmaya başlayacak," diye gülüyor, beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlıyor.

"Bu bir tür sır," diye itiraf ediyorum ve soyunma odasında etrafa bakarak hala ikimizin baş başa olduğundan emin oluyorum.

"Sanki deplasman maçına giderken uçakta Kindle'ında romantik bir kitap okuduğunu görmemişim gibi davranıyorsun. Ya da yeni Grinch filmini izlemeye gittiğimizde filmin sonunda ağladığını?"

Kan yanaklarıma hücum eder ve gülmeden önce başımı sallar, sonra ellerimle gözlerimi kapatırım. "Hiç susmaz mısın sen?"

"Bunu kimseye söylemedim. Stephanie'ye bile. Onun bir kitap kulübü olduğunu biliyor musun? Senin okuduğun kitabı okudular, ama ona bile söylemedim!"

Yavaş ve düzenli nefes alıyorum. Jalen'e söylemem gerek. Birincisi, o sormaya devam edecek. İkincisi, bir noktada onun tavsiyesine ihtiyacım olacak. Dün gece Lia gittikten sonra, sinirlerim beni uygun olandan çok daha geç saatlere kadar uyanık tuttu. Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Rebecca ile olanlar yıllar önceydi ve tam bir felaketti. İtiraf etmek istemediğim kadar uzun süredir kimseyle çıkmadım.

"Tamam, tamam. Sana güveniyorum." Ellerimi saçlarımin arasına sokup ensemin arkasına götürüyorum ve çekiyorum. "Lia ve ben. Çıkıyoruz. Ama bu bir sır."

Jalen ellerini çırpır — bu beni hazırlıksız yakalar ve irkilirim — ve bir daire çizerek döner. "Evet, lanet olsun! Biliyordum. BİLİYORDUM. Dün gece gelmemenin sebebinin o olduğunu söyle bana." Elleri dizlerinin üzerinde, bana bakıyor.

"Evet. Akşam yemeğine geldi," diye cevap veriyorum sessizce, hala sadece ikimizin olup olmadığını kontrol etmek için gergin bir şekilde etrafa bakınıyorum.

"Dostum, bu başka bir şey. Sen bu muhteşem kadına vahşi doğada rastladın ve sonra o işe alındı ama asıl projesi seninle takılmak. Dürüst olmak gerekirse, bunu gizli tutmak kolay olmalı," diyor. "Neden birlikte olduğunuzu açıklamak için zaten bir bahanen var!"

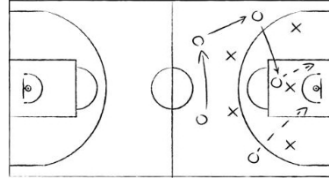
Kahretsin. Bu şekilde düşünmemiştim bile. Göğsümde bir rahatlama hissediyorum — Jalen'e anlatmak şimdiden işe yarıyor.

"Bütün sırlarını saklayacağımı biliyorsun." Jalen bizi soyunma odasından koridora götürüyor. "Kız havalı görünüyor."

Bana bir fırsat, paylaşabileceğim bir yer sunuyor, ama ben buna hazır olduğumu sanmıyorum. Jalen sahaya atlar, ayakkabıları gıcırıyor ve bu bana tanıdık bir his veriyor — kimyasal yapımın bir parçası olan bir rutin — ben de raftan bir top alıyorum.

"O kesinlikle havalı," diye onaylayarak topu ellerimin arasında sıkıştırıyorum.

En azından şimdilik sadece ikimiz olduğumuz için minnettarım. Dribbling yaparken, Lia ile geçen geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırırken, 94 fitlik sahada bir aşağı bir yukarı koşuyorum. Hayatım boyunca insanlar gelip gitti, ama basketbol sahası beni hiç terk etmedi. Belki de bu yüzden en iyi düşüncelerim burada ortaya çıkıyor.

Chris içeri girebileceğimi söylese de kapıyı çalıyorum, yine de doğru gelmiyor.

"Brooks! Seni görmek ne güzel," Mack, teknik olarak üvey annem, kapıyı açıyor, her zamanki gibi kocaman gülümsemesiyle. "Riley içeride."

İçeri girdiğimde, dışarıdaki kar yağışının aksine, sıcaklık beni sarıyor. Ayrıca, muhteşem bir yemek sofrası sayesinde, inanılmaz bir koku da var. Oturma odasındaki devasa televizyonda maç öncesi programları yayınlanıyor ve Upstate Cosmos takımının ısınması gösteriliyor. Bugün deplasman maçları var, yoksa bu maça gidebilirdim. Mack ve Chris pek maça gitmezler, Zack'i canlı izlerken çok gergin oluyorlar, oysa Zack uzun snapper ve ciddi bir sakatlık geçirme ihtimali düşük.

Riley, mavi Cosmos forması giymiş, mutfaktaki bar taburesinden atlayıp bana doğru koşuyor. "Tanrıya şükür! Annem en azından tüm başlangıç kadrosu için yeterince yemek hazırladı." Beni kucaklıyor, bu Hayes ailesinde sıkça görülen bir durum.

Beni mutfak adasına götürüyor, orada şarküteri tabağı, tavuk kanatları, patates kızartması, birkaç çeşit sos ve bir kase

Pop Rocks var. Pop Rocks, Zack'in en sevdiği şekerleme ve aile için bir tür uğur sembolü. Ne olursa olsun, maç gününde hepimiz Pop Rocks yemeliyiz.

Kilerde bakarsam, en sevdiğim şeker olan Sour Patch Kids'i bulacağımı biliyorum. Ben oynarken de aynı şeyi yapıyorlar; küçük bir şey gibi görünebilir, ama bu beni ekibin bir parçası gibi hissettiriyor.

"Burası harika kokuyor," diyorum, Riley'nin yanına otururken.

"Ah, Chris bütün gün kanat pişiriyordu. Şimdi ızgarada son rötuşlarını yapıyor," diye cevaplar Mack, ocaktaki tencereyi karıştırırken. "Bira peynir sosu neredeyse hazır."

Riley omzuma hafifçe vurup bana yan gözle bakar. "Umarım üç gündür bir şey yememişsindir ve o kadar aç değilsindir," diye şaka yapar.

Verandanın kapısı açılır ve Chris, soslu tavuk kanatlarıyla dolu bir tabakla içeri girer. Buradan baharatların kokusunu alabiliyorum.

"Gelmişsin! Geldiğine sevindim," diyor, tabağı masaya koyup soğuk bir el sıkışmasıyla. Birbirimizin karşısında garip bir şekilde duruyoruz, Chris elleri belinde, ben ise tekrar oturdum.

Onlar iyi insanlar, ama babamla iletişim kurmanın kolay olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Sanki birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. İlişkimiz henüz yeni olduğu ve bunun nasıl yapılacağına dair bir yol haritası olmadığı için bu durumun beklenen bir şey olduğunu düşünüyorum.

Son sözleşme uzatmamı imzaladığımda, anneme yeni bir ev aldım. Taşınmasına yardım ederken, tavan arasında Chris'e benim hakkımda, onun oğlu olduğumu anlatan mektupların bulunduğu bir kutu buldum. Meğer, o ve Mack ayrıldıkları sırada kısa süreli bir ilişki yaşamışlar ve annem ona hamile olduğunu hiç söylememiş. Meksika'da Zack'e rastladığımda, bu çılgın olaylar dizisi daha da çılgın bir hal aldı. NBA maçı için oradaydım ve sonunda yollarımız kesişti.

Herkes kabul edici, nazik ve açık davranıyor. Ama bazen, sahip olmamam gereken bir şeye düştüğümü hissediyorum. Her zaman ben ve annem dünyaya karşıydık. Bazen, hile yapıyormuşum gibi hissediyorum; sanki bu şeylere sahip olmamam gerekiyormuş gibi.

"Geçen gece harikaydın. Geri dönmek iyi gelmiş olmalı," diyor Riley, odadaki herkesin hissettiği garip sessizliği yatıştırmak için elinden geleni yapıyor.

"Teşekkürler. Takım çok sağladı. Eğlenceli bir başlangıçtı."

"Biliyor musun, bu yönünü takdir ediyorum. Zack Super Bowl'da o touchdown pasını attığında, o anda bunun sonsuza kadar konuşulacağını biliyordum. Hepiniz Bay Cool'sunuz." Saçlarını omzundan atıyor.

"Yani, Jaguars'ın şampiyonluğunu kazandıran bir gol atarsam, bunu hatırlatmak isterim." Gülüyorum ve omuzlarımı silkiyorum, Zack'in enerjisiyle benimkinin benzer ama aynı olmadığını biliyorum. Zack, her gün o pası hatırlatabilecek türden bir adam, ama ona kızmak içinden gelmiyor.

"Belki bu yıl?" Riley omuzlarını silkiyor ve bana gülümseyerek soruyor.

Muhtemelen hayır. Kafamdaki ses hemen cevap veriyor. Bazen böyle şeylerin başıma gelebileceğini kabul etmek benim için zor oluyor. Sanki herkes şampiyonluğu kazanmak için yaratılmış, ama ben değilmişim gibi. Belki de beklentilerimi düşük tutmayı seviyorum, özellikle de şansımın zaten tükendiğini hissettiğim için? NBA'de oynamak istiyordum, ama bunun gerçekten benim işim olduğuna inanamıyorum — belki de tüm şansımı ya da beni buraya getiren her neyse onu tükettim.

Mack bana bir tabak uzatır ve başını, tüm yiyeceklerin bizi beklediği tezgaha doğru eğirir. "Maç birkaç dakika sonra başlıyor. Bir tabak al."

Riley ayağa kalkar ve ben de onu takip ederim, mutfakı dolduran sıcak, dumanlı kanatların kokusu ağzımı sulandırır.

Chris elinde bir torba ile kilerden çıkar. "Bunları denemelisin. Bir iş arkadaşım Hindistan'daki iş seyahatinden kaju fıstığı getirmiş." Torbanın ağzını açarak bana uzatır.

Fındıkların kokusu midemi bulandırıyor. "Ben almayayım. Teşekkürler," diye kibarca reddediyorum.

"Hadi ama, çok lezzetliler." Chris elini uzatıp bir kaju fıstığı alır ve ağzına atar. Bana küçük bir sırıtışla poşeti sallar.

"Yapamam..."

"Tabii ki yiyebilirsin," diye ısrar eder Chris, sözümü keserek.

"Hayır, kajuya alerjim var." Sesim kısık, ama mutfak daha da sessiz.

Babamın yanakları kızarır ve ben de benimkilerin aynı olduğunu hissederim. Torbayı yavaşça kapatır, gözlerini yere dikerek fıstıkları kiler odasına geri götürür.

"Fıstığa alerjin var mı?" diye sorar Mack, sesi yumuşak ama yine de sessizliği delip geçer.

"Hayır, sadece ağaç yemişlerine. Ama kaju fıstığı en kötüsü."

Mack başını sallar, Riley kaşığıyla tabağına sos alır ve Chris hiçbir şey söylemez. Bu küçük bir şey, yakınlarımin hayatım boyunca bildiğı bir şey, ama benim durumumda kaybolan şeylerin bir örneğı.

"Ah, özür dilerim. Bunu bilmeliydim..." Chris, sesi yumuşak bir tonda özür diler.

Ellerimi kaldırarak, "Hayır, nasıl yaparsın? Sorun değil. Ama kaju fıstığını almayacağım" diyorum. Gerginliği azaltmak için gülmeye çalışıyorum.

Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değilim, ama bu lanet olasıca acı veriyor.

Bu, birlikte kaçırdığımız tüm deneyimleri hatırlatıyor.

Bölüm 20

Brooks

Ailemle Cosmos'un galibiyetini kutladıktan sonra eve döndüm, ki bunu söylemek hala garip geliyor. Verandanın kapısından dışarı bakıp havuzdan yükselen buharın soğuk Kasım havasıyla mücadele ettiğini gördüğümde, Lia'nın görüntüleri aklımda canlanıyor. Onu düşünerek dudaklarımı yalıyorum. Havuzun fotoğrafını çekip Lia'ya gönderiyorum.

Lia

Beni kışkırtma

Ben

Emin misin?

Cosmos bugün iyi kazandı,

izledin mi?

Haha, moda anlarını gerçekten seviyor.

Kahretsin. Sana uyumlu bir blazer almayı düşünmüştüm.

En sevdiğim dantelli sütyenimi

özlüyorum

Şeffaf olanı.

Ne? Sadece yenisini alman için

hatırlatmaya çalışıyorum.

Yani beğendin mi?

Yenisini senin seçmen fikri hoşuma gitti.

Yüzmeye mi gidiyorsun yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?

Yarın sabah erken saatte yoga dersi

vereceğim, yoksa çoktan arabaya binmiş

olurdum

İnan bana, keşke öyle olsaydı.

Sanırım yaparım.

ama uyumam lazım, saat 4:30'da alarm kurdum

Eminim sana zaman ayırabilirim...

İyi geceler Brooks

Bölüm 21

Lia

MERKEZ SAHASI köpek yavrularıyla dolu ve sanırım aşık oldum. Birinci nedeni köpeklerin etrafta koşuşturması, ikincisi ise bu benim ilk fikrimdi ve Megan kabul etti. İnsanların sevdiği bir şey varsa o da köpeklerdir ve 1,90 m boyunda bir basketbol forveti sahada bir köpekle oturup ona kalp gözleri yaparsa, onu daha da çok severler.

Şaka bir yana, bu harika bir amaç. Yerel barınak, sahiplenilecek köpeklerle dolup taşıyor ve Jaguars taraftarları, en sevdikleri oyuncunun salya akıtan bir yavruyu okşamasını hayranlıkla izlerken, bu durum köpeklerin kendilerine de büyük bir görünürlük sağlıyor. Umarım bugün birkaç tanesi sonsuza kadar kalacakları yuvalarını bulur.

Oyuncular içeri girerken, kendilerini neyin beklediğini bilmeden, kalplerim ısınır ve bizim sakladığımız sürprizi gördüklerinde hemen neşelenirler. Brooks'a bile söylemedim - dürüst olmak gerekirse, o da sormadı. Bu konuda net bir anlaşmamız vardı: işimizi ikimizden ayrı tutmak, özellikle de birlikte yakın bir şekilde çalıştığımız için. Ayrıca, bir sınır koymazsam, iş yerinde meslektaşlarımın yapmaması gereken şekilde onu düşünerek zaman geçireceğim. Elleri. Ellerin üzerinde olması. Ellerin benim...

"Bunların hepsi altın değerinde içerik, Lia!" Megan beni övüyor ve kısa süreli fantezi dünyası gezimi hemen sonlandırıyor.

Daha sonra ve diğer medya kanallarında kullanılacak parçalardan oluşan B-roll içeriğini çekiyorum, başımı kaldırıp baktığımda *Brooks'u* görüyorum. Bana sırtıyor, bunu gerçek zamanlı olarak görüyorum, telefon ekranından değil

. Hafifçe başını sallıyor ve takım arkadaşlarının peşinden orta sahaya doğru yürüyor. Bazı köpekler havlamaya başlıyor ve onları içeride tutmak için kurulan geçici çitin üzerine atlıyorlar.

Takım gönüllülerle tokalaşırken, fotoğraf çekerken ve formalarını imzalarken ben de onlarla birlikte hareket ediyorum. Bu tam da ihtiyacım olan moral desteği. Uyumam mı yanlış, yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama son birkaç gündür vücudum ara ara ağrıyor. Her zamanki yoga rutinim işe yaramıyor, kaslarım hala sert, özellikle ellerim ve bileklerim.

Barınak yerel olduğu için, tüm gönüllüler büyük bir Jaguars hayranı gibi görünüyordu. Her birine giymeleri için formalar verdik, en sevdikleri oyuncuyu seçtiler ve takımdan geldiklerinde formalarını imzalamalarını istedik. Birisi Pittman forması istediğinde ekstra geniş gülümsemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Jalen ilk sırada ve hemen köpek yavrularının bulunduğu odaya giriyor. Yere oturuyor ve köpeklerin üzerine çıkıp yüzünü yalamasına izin veriyor. Bu bir takım etkinliği olduğu için Brooks dışındaki oyuncularla da daha fazla zaman geçirebiliyorum, bu da hoş bir değişiklik oluyor. Çocuklar harika, özellikle de koç herkesin benimle tanışmasını sağladıktan sonra. "O da bu işin bir parçası, en azından adını öğrenebilirsiniz" dedi. NBA'deki diğer koçlar veya erkek yöneticiler de bu düşünceye sahip olsaydı, sporda kadınlar konusunda daha az bir uçurum olurdu.

Jalen'in yüzünü görebilmek için diz çöküp ona yaklaşıyorum, tam o sırada bir golden retriever yavrusu ona patilerini uzatıyor ve "Evde evcil hayvanın var mı?" diye soruyorum.

O kameraya bakmaya çalışır, ama köpek yavrusu onun dikkatini çekmek için çok ısrarcıdır. "Hayır, yok."

"Hmm, bugün bir tane bulmak için mükemmel bir gün olabilir gibi geliyor bana. Sence de öyle değil mi?" Bu bir şaka, ama aynı zamanda bir öneri. Oyuncuların hiçbirinin köpekleri eve götürmesini beklemiyorum, ama götürürlerse, bu beni çok mutlu eder. Jalen gülüyor ve bu mükemmel bir tepki.

Her zaman bir köpek istemişimdir. Wes ve ben her doğum günümüzde ve Noel'de bir tane istedik ve anlaşılmamız, on üç yaşına girdiğimde bir aile köpeği alacağımızdı. Sanırım Wes ve benim yaşlanacağımız düşüncesiydi.

bununla ilgilenmeye yetecek kadar. O doğum gününden önce annemle babam ölmüştü. Teyzem ve amcam bana şarkı söylerken, çikolatalı pastanın üzerindeki mumlar yanarken sessizce ağladığımı hatırlıyorum. Wes masanın altından elimi tuttu ve ağlamamak için kendini tutmak için elimi sıkıca tuttu.

O yıl doğum günü dileğim yoktu. İstedğim şeyler mümkün değildi, bu da tüm umudumu yok etti. Bir zaman makinesine ihtiyacım vardı ve on üç yaşında bile bunun gerçek olmadığını biliyordum.

Biri şakacı bir şekilde omzuma çarptı ve beni yaklaşık on dört yıl ileriye, Jags sahasına geri götürdü. "İyi misin?" diye sordu Brooks.

On yıldan fazla süredir pratik yaptığım gülümsemeyi takındım. Bu gülümseme, gözyaşlarına ya da iç karartıcı anılara yer olmayan halka açık yerlerde en iyi şekilde kullanılır. "Evet, iyiyim. Jalen'in köpeklerle yerde yuvarlanmasını izlerken biraz şaşkınım," diye cevap verdim, daha fazla Jags oyuncusunun da katıldığını izleyerek.

"Kendini evindeymiş gibi hissediyor, değil mi?" Brooks kollarını kavuşturur ve ben yakınlaştırırm. İki köpek Jalen'in sweatshirt'ünün iplerini çekiyor, bir diğeri ise bağlanmış ayakkabı bağcıklarını tırmalıyor.

Jalen hakkında yeterince içerik elde ettikten sonra Brooks'a dönüyorum. "Bize evcil hayvan geçmişinden bahset." En iyi röportajcı sesimi kullanıyorum, bu içeriği düzenlemek isteyeceğimi belirten sesi.

Omuzlarını silkiyor. "Aslında, bir geçmişi yok. Çocukken okuldan sonra neredeyse her gün vakit geçirdiğim harap bir avlunun dışında dolaşan bir sokak kedisi vardı. Sonunda öğle yemeği paramla küçük bir torba kedi maması aldım ve her gün biraz getirirdim. Hava soğuduğunda annemi ikna edip plastik bir çanta aldım, içine bir delik açtım ve kedinin hava şartlarından korunabileceği bir yer yaptım."

Gözlerimden yaşlar dökülmek üzere. Bu adam gerçek mi? Bir kadın, bir insanda sevdiğimiz tüm özellikleri bir araya getirerek onu yaratmış olmalı. Kahretsin, onu *bir kadının yazdığı bir erkekle* eşdeğer görüyorsam, durumum çok kötü demektir, çünkü o, okumayı sevdiğim romantik kitapların en sevdiğim karakterlerinden biri.

"Brooks Pittman, bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey olabilir. Öğle yemeği paranı mı kullandın?" Sesimin çok tiz çıkmaması için

çok tiz çıkmasın diye uğraşıyorum. Sosyal medyada gezinirken hoparlörlerden böyle bir ses çıkmasını kimse sevmez.

"Evet. Annem öğrenene kadar. Sonra eve kedi maması getirmeye başladı ve ne istersem bana yardım etti. Sanırım eve getirmemi istememem için dua ediyordu." Gülerek kollarını kavuşturur. "Ama köpek yok."

Brooks benden, etrafta dolaşan köpeklerle bakıyor. Evlat edinilmiş köpekler arasında her türden var; birkaç yavru köpekten, her şekil ve boyutta yaşlı köpeklerle kadar. Yaklaşıyoruz ve o ellerini arkasına koyup, kaosun üzerine eğiliyor.

"İçeri gir. İçerik için yap bunu," diye onu cesaretlendiriyorum. "Köpekler için yap bunu." Megan'a önerdiğim sloganı hatırlatıyorum: diğer NBA takımlarının da benzer bir şey yapmasını veya yerel barınaklara bağış yapmasını sağlayalım. Umutlanmamam şartıyla, tereddütle kabul etti.

Brooks tereddütlü ama engeli sanki hiçbir şey yokmuş gibi aşıyor — NBA oyuncusu olmanın avantajları. Karanlık tarafa adım atarken bana bakıyor. Hemen, dağınık yatak ve battaniyelerin üzerinde kenarda duran bazı yaşlı köpekleri buluyor. Sanki kaostan kurtuldukları için minnettarlarmış gibi. Yavru köpekler Jalen ve diğer bazı Jags oyuncularının yanında, zıplıyor ve havlıyorlar; bu durum mükemmel bir uyum gibi görünüyor.

Brooks'un siyah beyaz bir İngiliz bulldogunun yanına oturduğunu izliyorum. Battaniyenin üzerinde yatıyor ve yaklaştığımızda titrediğini fark ediyorum. Burası battaniyelerin yanı sıra sıcak olduğu için korkmuş olduğunu düşünüyorum. Bu şekilde hissetmesine neden olabilecek şeyleri düşününce kalbim sıkışıyor. Gözleri kocaman ve tatlı yüzündeki kıvrımlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gönüllü bir kişi sessizce, "Bu Rocky. Birkaç ay önce teslim edildi. Ailesi doğum günü için yeni bir köpek yavrusu aldı ve ikisini birden tutamadı. Üç yaşında olduğunu tahmin ediyoruz, yani kendisi de aslında bir köpek yavrusu" dedi.

Bu açıklama mideme yumruk gibi indi. Gözyaşlarımın akmasına engel olmak için kendimi zor tuttum ve Rocky'nin yanına koştum, ellerimle onu okşadım, kadifemsi kulaklarına dokundum. Bir ailenin nasıl böyle bir evcil hayvandan

böyle bir evcil hayvandan nasıl kurtulabileceğini asla anlayamayacağım, ama gönüllü fırsatları ararken yaptığım araştırmaya göre, bu oldukça yaygın bir durum gibi görünüyor.

"O harika. Sadece uyuyacak sıcak bir yer istiyor. Köpeğiniz var mı?" diye soruyor gönüllü.

Keşke. "Hayır, ama bahçesi falan olmayan bir stüdyo dairede yaşıyorum. Muhtemelen bana çok uygun bir köpek, ama şu anki yaşam koşullarıma uygun değil." Şimdiye kadar eve köpek almayı hiç düşünmemiştim.

Rocky, Brooks'un uzattığı elini koklarken ona ısınmaya başlamış gibi görünüyor. Bir an sonra, bulldog sırt üstü yuvarlanarak karnını ortaya çıkarır ve Brooks, onu kaşıyıp okşarken dudaklarını bir tarafa çeker.

Brooks ve Rocky'nin bu tatlı anını yakalamak için yakınlştırıyorum. Bu ikisi, nazik enerjileriyle birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Arkalarındaki alana doğru yürüyerek eğilip fısıldıyorum: "Unutmayın, bu köpeklerin hepsi sahiplenilebilir."

Brooks alaycı bir şekilde, "Keşke öyle olsaydı. Sezon boyunca zamanımın yarısını evden uzakta geçirmeme neden olan bir işte çalışmak çok kötü bir şey" diyor. Bütün ilgiyi üzerine çeken buruşuk köpeğe bakışını ayırmadan bana bakıyor.

"Bunun için köpek gezdiricileri var. Gönüllüler tavsiye edebilecekleri harika kişiler var... Eğer aranızda bu tatlı bebeklerden birini evine götürmek isteyen varsa diye sordum."

Bugün sadece kısa süreli suçluluk duygusu uyandıracağıma kendime söz verdim; biraz suçluluk duygusu çok işe yarayabilir. Bazı oyuncuların evlerinde zaten köpekleri var ve kimseyi zorlamak istemiyorum.

Brooks, gözleri kapanmak üzere olan köpeğe bakıyor. Sanki tam bir mutluluk içindeymiş gibi. "Her şeyi düşünmüşsün."

"Baskı yok. Böyle bir amaca dikkat çekebildiğimiz için minnettarım. Umarım hepsine bir yuva bulabiliriz."

Birkaç saniye sonra, Rocky'nin dudakları titreyerek yumuşak bir horlama sesi çıkarır ve ben de kalbim erir.

"Jalen, bu alanın dışında meydana gelen her türlü kazadan sen sorumlusun," diye bağırır Megan, Rocky çitlerle çevrili alandan bir köpek yavrusu çıkarır ve ona doğru top yuvarlamaya başlar. Megan gülüyor, ama

herkes onun ciddi olduğunu biliyor, bu da onun en sevdiğim özelliği: yan gözle bakılmadan veya "çok direkt" gibi klişeleşmiş yorumlar almadan kararlı olabilir.

Megan, nane kokan Brooks'a ne kadar yakın olduğumu hatırlatıyor. Onu arkadan kollarımla sarmak, yanağımı yanağına dayamak ve bu köpeği alması için onu ikna etmek istiyorum. O, dokunmak isteyeceğiniz türden bir adam. Bunun yerine, kendimi kaptırmadan önce ayağa kalkıp biraz mesafe koyuyorum.

Gönüllüler ve ekibin birkaç grup fotoğrafını çekiyoruz. Hatta herkesin sosyal medya için hızlı bir dudak senkronizasyonu videosu çekmesini sağlıyorum. Bu biraz utanç verici olabilir, ama sonuçta bazıları izlemesi eğlenceli oluyor.

İhtiyacım olan her şeyi elde ettikten sonra, gönüllü ekibine veda ediyorum, böylece ham çekimleri hazırlamaya başlayabilirim. Ne kadar çabuk yayınlanırsa, insanlar barınaktan o kadar çabuk köpek sahiplenebilirler.

Mahkemeden boş koridora döndüğümde Brooks bana yetişti.

Sesi sessizdir. "Hey, bu akşam planın var mı?"

Etrafa bakınıp sadece ikimizin olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum. "Hiçbir şey yapmamak," diye cevaplıyorum, aramızdaki birkaç metre mesafeyi koruyarak sesimi alçak tutuyorum. "Rahatlamak ve hiçbir şey yapmamak için heyecanlıyım." Takvimimde işaretlediğim bir gece bu, çünkü en son ne zaman kendime böyle bir gece ayırdığımı hatırlamıyorum.

"Yemeği ben getirsem nasıl olur? Birlikte hiçbir şey yapmayabiliriz." Brooks ayağını kaldırıp baldırını gererken, koridora bakıp kimsenin ortalıkta olmadığını kontrol eder.

Başımı sallarım. "Sana mesaj atarım," derim, gülümsememi saklamaya çalışarak.

Akşam yemeği getirmeyi teklif eden bir adam? Ve hiçbir şey yapmayacaklar? Oof. Bu iş çıkırından çıkıyor... en iyi şekilde.

Bölüm 22

Brooks

LIA'NIN DAİRESİNİN DIŞINDAYIM ve gerginlik kulaklarımın ucunu karıncalandırıyor. Bunun bir kısmı, beni bir yerden tanıyormuş gibi, neredeyse tanıyormuş gibi soran rastgele birinden kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda kapının diğer tarafında kimin olduğu da etkiliydi. Bunun ne kadar yeni olduğunu, onu sadece birkaç haftadır tanıdığımı düşünmek endişe vericiydi — çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyordu. Parmaklarım aşağı uzanıyor, antrenmanlar ve maç günü için orada bulunan bandı arıyor. Orada hiçbir şey yok, ama parmaklarım genellikle olduğu yeri tanıyor.

Kapıyı açıyor, yüzünde bir gülümseme ve ona uyan pembe üzerine beyaz çizgili pijama takımıyla. Onu sıkıca sarılmak, kendime çekmek istiyorum.

"Evimin yakınındaki bir yerden birkaç farklı çorba ve salata getirdim. Paylaşabiliriz diye düşündüm," diyerek çantayı tezgahın üzerine koydum. Yine, yemeğimi paylaşmayı pek sevmem ama nedense Lia ile durum farklı. O istemedi ya da varsaymadı, ama bu durum uygun görünüyor.

Lia burnundan abartılı bir nefes alır. "Kokusu çok güzel. Getirdiğin için teşekkürler." Tezgâhtaki bar taburesine oturur ve her şeyi kutudan çıkarmama izin verir. Dirseklerindeki aynı yeri tekrar tekrar ovuşturmasını izlerim.

"İyi misin?" diye soruyorum, elini işaret ederek.

Kafasını sanki farkında değilmiş gibi sallıyor. "Evet. Benim berbat sigortamı kabul eden bir dermatolog bulmaya çalışıyorum ama şansım yaver gitmedi. Bir polikliniğe gittim ve bana bir krem verdiler ama hala çok kuru. Önemli bir şey değil." Lia bir kaşık ve bir kap tavuklu börek çorbası alıyor.

Çorba ve salatayı yedikten sonra Lia, "Hiçbir şey yapmaya hazır mısın?" diye sorar. Ben başımı sallarken, o hızlıca konuşur ve gözleri büyür. "Hadi." Tabletimi ve kulaklıklarımı alıp onu odasına kadar takip ederim.

Lia'nın dairesi çok rahat, benim de kendi evimde olmasını istediğim türden. Stüdyo daire olduğu için, odasını yaratıcı bir şekilde düzenlemesi gerekiyor. En sevdiğim şey, kitap raflarını kullanarak ana yaşam alanı ile yatağı arasında bir sınır oluşturmaları.

Yorgan kılıfını kaldırıp yatağa giriyor, yastıkları düzelttikten sonra yanındaki yeri okşuyor. Ben de onu takip edip, şimdiye kadar dokunduğum en güzel yataklardan biri gibi hissettiren yatağa uzanıyorum.

"Bana Bayan İronik deyin, önce yavaş olmanı söylüyorum, sonra da seni yatağa davet ediyorum." Lia kendine gülüyor, ellerini yorgana bastırıyor. "Karışık sinyaller için özür dilerim."

Sesi, kendini küçümseme sınırında gibi geliyor. Genelde ne istediğini bilen bir kadından çıkan sözlerin kenarları şüpheyle buruşuyor.

Elime en yakın olan elini tutup sıkarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum ve "Biliyor musun? Karışık sinyalleri çok severim. Beni tetikte tut." diyorum.

Lia, telefonunu kullanarak akıllı televizyonu açarken dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrılır. YouTube'u açar ve son izlediği videoyu tıklar, ancak sadece çıtır çıtır yanan ateşin sesi duyulur. Sanırım bu, ekranın gösterdiği kulübenin bir köşesinde oturuyormuşuz gibi hissettirmek için yapılmış.

Hemen kendini savunmaya başlar. "Birkaç dakika izlemeden benimle dalga geçme."

"Sanırım bunu sevdim," derim, kollarımı yorgan kılıfının kenarına bırakarak. Yemin ederim, yanımda onun gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Tamam, iPad'ini getirmişsin. Planın nedir?"

"Yaklaşan maçlar için bazı filmler izlemem gerekiyor. Kulaklık da getirdim."

Kız, kırılgan bir şekilde itiraz ediyor: "Seninle birlikte film izlemek istiyorum! Televizyona koyabiliriz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şömine ne olacak peki?"

"On iki saatlik şömine keyfi, ihtiyacımız olduğunda bizi bekliyor olacak. Daha önce hiç profesyonel bir sporcuyla film izleme fırsatım olmadı." Biraz daha dik oturur ve tabletimi eşleştirmem için televizyonunda bir kod gösterir.

Kodu yazıyorum ve tabletimin ekranındaki görüntünün aynısını televizyonda görüyorum. Oynat düğmesine basmadan önce duruyorum. Lia'ya bakıyorum ve onun hevesli yüzü ve iri gözleri kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Kulaklarımda bir uğultu duyuyorum ve yavaşça nefes alıyorum, genellikle hissettiğim ağırlığın giderek azaldığını fark ediyorum. Bu kadın eğlenceli, ama benim aradığım türden bir eğlence - bulabileceğime şüphe duyduğum türden.

"Ne oldu?" diye sorar Lia.

Dönüp ona uzanıyorum, elimi ensesine koyuyorum ve dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Lia ağzını açıyor ve bu öpücüğe kendimi tamamen kaptırmam için bana yer açıyor. Onun tadını alıyorum ve o da elini saçlarıma koyup geriye doğru çekiyor.

Geri çekilip alınlarımız birbirine değecek şekilde yaklaşıyorum ve "Kesinlikle hiçbir sorun yok" diye cevap veriyorum. Lia hızla dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Yastıklara yaslanarak arkanıza yaslanın ve konferansımızın en iyi takımının oynadığı maçı izlemeye başlayın. Jags üçüncü sırada, sadece üç maç geride, ancak Denver Gold Rush şampiyonluk için ciddi bir hamle yapmaya hazır bir kadroya sahip.

Başlangıç kadrosu açıklandığında Lia, sanki aklımı okumuş gibi, "Bu sezon sonunda tüm parçaları bir araya getirmiş olabilirler" diyor. "Üç yıl önce, genç kadrolarıyla maaş bütçesi boşluğu yarattıklarında bunu öngörmüştüm. Taraftarlar, birkaç tecrübeli oyuncunun başka takımlarla maksimum sözleşme imzalamasına kızmıştı, ama bu hamleler olmasaydı, şu anki gibi bir kadroya sahip olamazlardı."

Kadro hareketleri ve maaş bütçesi hakkındaki gözlemi karşısında ağzım açık kalmış olabilir. Maaş bütçesi, temel olarak bir takımın oyuncu sözleşmeleri için sahip olduğu para miktarıdır. Maaş bütçesini aşmak mümkündür, ancak bu durumda organizasyon sözleşmelerin üzerine çok fazla ekstra para ödemek zorunda kalır.

"Sanki bu maçın spikeriymişsin gibi konuştun." Kafamı sallayıp, hayran olduğunu iddia ettiği kadından çok daha fazlası olan bu muhteşem kadına bakmamaya çalışıyorum.

"Sırlarımızı paylaşmak ister misin? Ben başlayayım," diyor Lia, elini göğsüne koyarak. Ben başımı sallıyorum, filmi duraklatıyorum ve o devam ediyor. "NBA maçını anlatmak mı? Hayalim bu. Eski maçlarla pratik yapıyorum... yorumları kapatıp sanki maçı anlatıyormuşum gibi davranıyorum." Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp televizyonda duraklatılmış maça bakar. "Küçük yerel üniversitemde Elektronik Medya Yayıncılığı ve Spor Gazeteciliği okudum. Şu anda yaptığım işi seviyorum, ama maç anlatmak nihai hedefim."

"Bunu yapabilirsin." Bu sözler ağzımdan çıkıverdi, içimden gelen gerçek bir tepkiydi.

Lia alaycı bir şekilde gülümser ve sessizce kendi kendine güler. "NBA'de kadınların önemli roller üstlendiğini yeni yeni görmeye başladığımızı biliyorsun, değil mi? Kadınların hakemlik yaptığı, yorumcu kabininde yer aldığı veya koçluk maaş bordrosunda yer aldığı sadece birkaç sezon oldu."

"Lia Stone'un dalga yaratması için mükemmel bir zamanlama," diye övünerek söylüyorum, o da şaşkınlıkla başını eğiyor. "Dinle, sporseverler ve sporu seven insanlar var, bir de sen varsın. Sen spora farklı bir sevgi besliyorsun."

"İltifatın için teşekkür ederim. Çok nazıksın." Lia ellerini ovuşturur ve aşağıya bakar.

Elini tutup sıkarak bana bakmasını istiyorum. Bana baktığında ısrarla devam ediyorum: "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum. Akıllısın ve kabin için uygun bir kişiliğin var. Bunu öylesine söylemiyorum."

Yavaşça gülümser ve sanki onun endişesini ve şüphelerini biraz olsun gidermişim gibi hissedirim. "Sıra sende," diye ısrar eder.

Tavana, dağınık ışıklara bakarken, takas edilecek bir sır düşünürüm.

"Her zaman dans dersleri almak istemişimdir. Gençken evimin yakınında bir stüdyo vardı. On iki yaşındayken oraya gidip bir broşür almıştım. Fiyatını görünce hemen sırt çantama attım ve anneme hiç bahsetmedim."

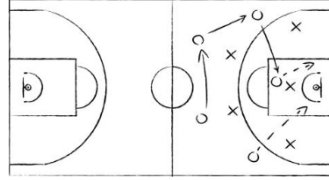
"Dans etmek mi istiyordun? Dur, bunu çok sevdim." Lia bana dönerek ellerini göğsünde birleştirip gözlerini kısarak bana baktı. "Hala zamanın var, biliyorsun, değil mi?"

"Belki bir gün," diye gülerek omuzlarımı silkiyorum ve rahat bir pozisyon olarak oynat düğmesine basıyorum.

"Seninle dans ederdim," diyor, kalın kirpikleriyle gözlerini çerçeveleyerek.

Kahretsin. Neden beni bunu düşünmeye zorluyor?

Yerleşiriz, spor yorumlarının sesi ve sahada gıcırdayan ayakkabıların sesi etrafımızı doldurur. Lia'nın parmakları benimkileri bulduğunda, daha iyi bir randevum olup olmadığından emin olamam. İşte bu? Her şey bu.

Uyanıyorum ve nerede olduğumu anlamam bir dakika sürüyor: Lia'nın evinde, daha doğrusu onun yatağında. Bir oyunu bitirdik, bir sonrakine geçtik ve Lia başını göğsüme koydu. Üzerimde uzanmasının ağırlığı uykuya dalmamı çok kolaylaştırdı. Televizyon kapanmış, muhtemelen bir süredir hiçbir şey yayınlanmadığı için. Saatile bakıyorum ve gece yarısını geçtiğini görüyorum.

Gözlerim alışınca, Lia'nın artık göğsüme tamamen yaslandığını fark ettim. Bir elini koluma dolamış, başını göğsüme dayamışken, omuzlarımı gevşetip biraz rahatlamaktan kendimi alamadım. Nefesini üzerimde hissediyorum ve en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyorum — gerçek ve samimi bir bağ. Lia'nın işleri yavaştan almak istemesinden böyle bir gece geçirmemize kadar, buradaki her şey bana değerli bir şey bulmuş olabileceğimi hissettiriyor.

Bölüm 23

Lia

"İkiniz viral oldunuz!" Megan bağılıyor, Brooks ve benim çekim yaptığımız korta neredeyse koşarak geliyor, topukları keskin sesler çıkarıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, o da mutlu bir şekilde telefonunu önüme uzatıp, elli bin beğeni alan bir video gösteriyor. Bu, Brooks'un sürekli takıldığı engelli parkur rehabilitasyon rutinini tamamladığım video.

"Bunu dün paylaştım," diye haykırıyor. Telefonunu alıp diğer istatistiklere bakıyorum, tek bir uygulamadaki gösterim ve görüntüleme sayıları karşısında ağzım açık kalıyor. İçeriği stratejik bir zamanlama ile bir uygulamadan diğerine çapraz olarak paylaşıyoruz. Dün ilk iki uygulamaya koydum, üç gün sonra diğer ikisine de koyup etkileşimi daha da artıracamız. Bunun bir fark yaratıp yaratmayacağından emin değilim, ama işimin bir parçası da neyin işe yaradığını bulmak.

Brooks omzumun üzerinden bakıyor, yakınlığı neredeyse kulaklarımı çınlatıyor. "Vay canına."

Megan ikimizi işaret ederek, "Umarım ikiniz eğleniyorsunuzdur, çünkü bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. İkinizin etkileşimi, aynen böyle." diyor. Telefonuna dokunuyor. "Gördüğüm her şey çok doğal. Hiçbir zaman katı görünmüyorsunuz. Mükemmel!" Megan heyecanla ellerini çırpıyor.

Yanaklarıma yayılmak üzere olan kızarıklığı saklamaya çalışıyorum. Tabii ki sert davranmıyoruz — bu adam meme uçlarını ağzına almış ve

havuzunda bana orgazm yaşatmıştı. Ne diyeceğimi bilemediğimde, Brooks şükürler olsun ki araya giriyor.

"Rehabilitasyonda beni hırpalayıp internete koymadığı zamanlarda eğleniyorum," diyor Brooks göz kırparak. Bunu yayınlayacağımı biliyordu, ama son halini önceden gördüğünü sanmıyorum.

Megan ellerini çırpıyor. "Ben de bunu söylüyorum. İkiniz çok iyi anlaşıyorsunuz ve bu çok samimi."

Bu gözlem beni içten içe mutlu etti. Brooks ile her şeyin ne kadar kolay olduğunu düşünürsek, bu çok mantıklı geliyor. Önceki çalışan bu projede ne kadar ilerlemişti acaba? Benim yönetmeye yardım ettiğim sosyal medya hesaplarında taslaklarda böyle bir şey olmadığına ve Brooks'un benim ilk geceme kadar oynamadığına göre, çok ilerlemiş olamazdı.

"Ayrıca, senin için de uygunsa, Lia'yı daha fazla dahil etmek istiyoruz. Ekip, Lia'ya özel bir Jags hesabı oluşturuyor ve ben de bunu aynı anda geliştirmek istiyorum."

Gözlerim birden açılır. "Ben mi? Kim olduğumu kimse umursamıyor ki," diye itiraz ederim.

Megan kaşlarını kaldırıp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yanılıyorsun. Birçok kişi umursuyor. Yorum bölümü, senin kim olduğunu anlamaya çalışan hayranlarla dolup taşıyor."

Yorumları açtım, binlerce yorumu kaydurdım ve onun haklı olduğunu gördüm. Sayfada Jags'ın beni tanıttığını isteyen bir sürü etiket vardı.

"Vay canına," diyorum. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

"PR ekibimizle bir toplantı ayarlıyorum. Gönderilerinde odaklanmanı istediğimiz temel noktaları gözden geçireceğiz. Sana daha fazla kaynak da sağlayabilirim, belki gönderileri ve çekimleri yapmana yardımcı olacak bir stajyer? Bir içerik editörü? Neye ihtiyacın var?" diye soruyor Megan.

Daha fazlası daha iyidir. Jags'a daha fazla bağlanarak onlara neler yapabileceğimi göstermek fikrini çok seviyorum. "Dürüst olmak gerekirse, mümkünse ikisini de yönetmek isterim," diyorum.

"Eğer başarabilirsen ve istediğin buysa, bunu denemekten memnuniyet duyarım. Ek ücret konusunda da insan kaynakları departmanı ile görüşeceğiz. Bu, seni işe aldığımızdan daha fazla iş demek."

Ek ücret mi? Başka bir evrene mi geçtim acaba?

—başarı ödüllendirilen ve muhteşem NBA oyuncularının, şimdiye kadar var olmuş en küçük penis enerjisine sahip olanlardan kadınları kurtardığı bir yer mi?

"Vay canına. Aferin, Lia." Brooks bana beşlik çakarak beni şimdiki zamana geri getirir. "Benden başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," der ve dönüp sahaya geri döner. Onun şut antrenmanı başlamadan önce, hayranların gönderdiği rastgele "hangisini tercih edersin" soruları içeren bir içerik çekiyorduk.

Patronumun önünde bana "aferin" demesini çok seviyorum.

"İşler çok yoğunlaşırsa, bir çözüm bulabiliriz," diyor Megan beni rahatlatmak için. "Öngörülebilir gelecekte mutsuz olacağını düşünme."

Mutsuz mu? Hayır, tabii ki değil. Ama ona bunu söylemiyorum. Bazen bazı şeyleri kendine saklaman gerekir.

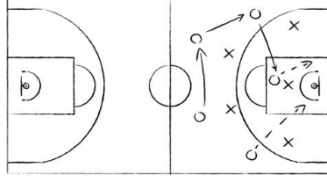
"Önerdiğin ve tamamladığın her şeyi çok beğendim. Yaptığın işi yapmaya devam et, biz de hesabının ayrıntılarını halledelim. İyi iş çıkardın." Bana bakar ve övgülerinden neredeyse ağlayacağım.

Şu anda, bu anda, kendimi yeterli hissediyorum. Kafamı biraz daha dik tutarak kortta duran tripoduma ve cep telefonuma doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Diğer Jags oyuncularından bazıları gelmeye başladı, ama işimizi bitirmek için hala zamanımız var.

Brooks bana baktığında, gözleri en sevdiğim kahve rengine, mutlulukla iç çekiyorum.

"Evrenin gücü, kader ya da her neyse, hakkında hiç fazla düşünmemiştim, ama sanki Jags bize birlikte zaman geçirmek için mükemmel bir bahane vermiş gibi." Dudaklarını sıkıştırıp omuzlarını silkiyor. "Beni bir inanan olarak gör."

"İşe dön, Pittman." Kamerayı işaret ediyorum ve kocaman gülümsememi ve göğsümde kelekler uçuyormuş gibi hissettiğimi saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Neden öyle bakıyorsun? Beni korkutuyorsun," diye soruyor Shelbie, barı silerken. Bu gece ben diğer tarafta, yeni işimde ayaklarımın üzerinde dururken bir mola vermek konusunda yöneticilerimle konuşuyorum.

"Ne gibi?"

"Sanki Buddy the Elf gibisin ve gülümsemek en sevdiğin şey." Gülümsediğinde yanaklarının yukarı kalktığı yeri işaret ediyor.

"Güzel bir gün geçirdim. Hepsi bu," diye cevap veriyorum ve Shelbie'nin denediği köpüklü kokteylinde bir yudum alıyorum. Tatlı ve taze kan portakalı, prosecco köpüğü ve bir tutam biberiye ile dilime çarpıyor. Ayrı ayrı bakıldığında, bu malzemelerin birbirine uyması pek olası görünmüyor, ama bir araya geldiklerinde mükemmel bir uyum oluşturuyorlar. Yudum bir yudum daha oluyor ve kendimi tutamadan bardağın tamamını bitiriyorum.

Shelbie önümdeki bara yaslanıyor, boş bardağıma uzanırken gözleri fal taşı gibi açılmış. "Umarım güzel günün, sonunda bir basketbolcunun sikini yemenle ilgilidir."

Etrafa bakarak kimse duyuyor mu diye kontrol ederken, elimi ağzına kapattım. Neyse ki, barda onun küçük patlamasını duyan sadece ikimiz vardık.

Fısıldayarak, "Sana söyledim, yavaş yavaş ilerleyeceğiz" diyorum. Parmaklarımı uzatıp, ellerimi yumruk yapıp sonra tekrar uzatıyorum. Ellerim ve bileklerim son birkaç gündür garip bir şekilde ağrımaya devam ediyor.

"Evet, evet, anlıyorum. Bunu desteklediğimi biliyorsun, ama bu çok yavaş ilerliyor. Neyi bekliyorsun?" Önüme koymadan önce başka bir köpüklü kokteyl hazırladı.

Soru etrafımda dolanıp duruyor, ta ki karnımın derinliklerine yerleşene kadar. Kesinlikle bakire değilim ama hiç ciddi bir ilişkim olmadı —her zaman daha çok "boş bir hafta sonu varsa, eğlenmek için bir flört uygulamasına gir" türünde bir insan oldum. Gerçekten, hiç

acil ihtiyalarımdan başka bir Şeye ayıracak kadar boş zamanım olmadı.

Bu, keŐfedilmemiş bir bölgeye girmiş gibi hissettiriyor — sanki yirmi bir yaşına girip nihayet yasal olarak içki içebilmeye başladığınızda, ilk kez dışarı çıktığınız gece gibi. Ne kadar ileri gidebilirim? Bununla başa çıkabilir miyim? Başarısız olup mahvolacak mıyım?

Belki de duygusal bir akşamdan kalma durumundan korkuyorum?

"Konuş, Lia," diye ısrar ediyor Shelbie, musluktan bir bardak bira doldururken. "Düşüncelerini çok yüksek sesle söylüyorsun."

"Ana odak noktam olması garip geliyor. Sanki, ekstra para kazanabileceğim her türlü yolla zamanımı doldurmak yerine, Jags'taki bu işe odaklanabiliyorum. Ve Brooks da orada. Ve bu çok farklı," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını çatarak öne eğilip soruyor, "Neden öyle bakıyorsun? Bunların hepsi iyi Şeyler."

İç çekip, dirseklerimi bara dayayarak çenemi ellerimin üzerine koyuyorum. "Bu karmaşık bir durum. Bu iş ve Brooks aynı anda acımasız bir oyun gibi geliyor. İkisi birden doğru olamaz sanki."

Shelbie durur ve ağırlığını bir bacağına verir. "Neden olmasın?"

"Benim için işler böyle yürümez. Durum bu." Ellerimi havaya kaldırıp bara bakıyorum. Bardakımdan damlayan su damlaları bir halka bırakmış, onu siliyorum.

"Kızım. Normalde tam tersi birisin ama Şu anda bardağın yarısı boş gibi davranıyorsun. Güzel Şeylere sahip olabilirsin ve lanet olsun, bunları hak ediyorsun." Ellerini bara hafifçe vurur, sesim duyacak kadar yüksek sesle. "Bunların iyi Şeyler olduğunu düşünüyorsan, bir Şey yapmaya korkarak onları kaçırma."

Oof. Yumruklar indi. Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama Şans eseri barın kenarında biri Shelbie'yi çağırıyor ve bu onun dikkatini benden uzaklaştırıyor. Evren bir saniye zamana ihtiyacım olduğunu biliyor gibi. Kalabalıklaşmaya başlayan odada yalnız kalıyorum — tanıdık bir yalnızlık hissi içimi sarmışken — Shelbie'nin sözleri kafamda yankılanıyor.

Onları hak ediyorsun.

Buna inanmaya çalışacağım. İyi Şeyleri hak ettiğim tüm nedenleri düşünmeye çalışacağım, bunlar Şaşırtıcı olsa bile. Neden bunu sorgulamamak bu kadar zor? Keşke bana bir havai fişek verilebilecek biri olsaydım

ve bunun küçük bir çim parçasını ateşe verebileceğini düşünmeden kullanabilen biri olsaydım.

Shelbie tekrar önüme çıkıyor ve cevap vermeden önce ince çizgi halindeki dudakları yumuşuyor. "Lia. Vakit geldi. Henüz çöküp yanmadığın için şaşkırım. Muhtemelen bunun nasıl olduğunu evrenle pazarlık ediyorsundur, ama fazla düşünmek yerine, denemeyi deneyebilirsin. Yaşamayı. Hayattan zevk almayı."

Yaşamak. O böyle söylediğinde, boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu yutmaya çalışıyorum. O benim ailemi hiç tanımadı, ama nedense bu duygu bana onları hatırlatıyor. Onların yaşamadığını. Benim yaşadığımı. Nasıl yaşadığımı.

Belki de ilk kez, kendimi şanslı hissediyorum.

Bölüm 24

Brooks

"Bu, geçen hafta bara gitmediğim için bir intikam mı?"

Jalen gülüyor. "Hayır! Karım akşam yemeği hazırlıyor ve ben evde vakit geçirmek istiyorum. Hepsi bu." Arabanın kapısını kapatıyor. "Neden Lia'ya sormuyorsun?"

"Belki sorarım. Steph'e selam söyle." Telefonu kapatıp, kanepeye uzanırken telefonu yan sehpayaya koyarım.

Lia bu gece Megan ile çalışıyor. Seyahatler ve deplasman maçları nedeniyle programımız çok yoğun olduğu için, bazen bu gece olduğu gibi geceleri çalışıyorlar. Genellikle takıldığım kişilerin listesini gözden geçiriyorum ama kimseyi bulamıyorum. Clay, Oasis'te özel bir etkinlikte çalışıyor, Zack deplasman maçına gitti ve annem hala kız arkadaşlarıyla seyahatte.

Bir an için babamı aramayı düşünüyorum, ama bu gece içimden gelmiyor. Şu anki durumumuzdan hayal kırıklığına uğradığımdan değil, dürüst olmak gerekirse, benimle ilgilenmelerine minnettarım. Ama yorgunum ve bazen bu durum biraz yumurta kabuğu üzerinde yürümek gibi geliyor. O ve Zack beni gelecek hafta golf simülatörüne davet ettiler, o zaman birlikte vakit geçireceğiz.

Başımı kanepeye yaslayıp birkaç derin nefes alıyorum. Odalarda ağır bir sessizlik hakim ve bu durum midemi ağrıtıyor. Bazı günler burası evim gibi gelmiyor. Bir oda arkadaşımın olması yardımcı olabilir diye düşünüyorum ama kimseye sormaya ve reddedilmeye cesaretim yok. NBA oyuncusu olduğum için, evime rahatça kabul edebileceğim kişilerin listesi oldukça kısa.

Planlarımı bozarak, bir mesaj geldiğinde telefonumu alıyorum.

Bilinmeyen

hey sen, uzun zaman oldu

ben Rebecca – yeni telefonum

Yeni bir telefon almamış olsa bile, ayrılıktan sonra eski numarası artık işe yaramıyordu. Kendime güvenemiyordum. Ama o bunu bilmiyor.

bu sezon harika görünüyorsun

Sana daha önce mesaj atacaktım

Rebecca hiç maçıma izlemedi. Maça geldiğinde, giydiği kıyafetler ve WAG'lerle vakit geçirmekle ilgilenirdi. Kendisi için bir fayda sağlayacak bir yol bulana kadar bunu bir angarya olarak görüyordu – ki bu konuda her zaman başarılı olmuştur.

Sana daha önce mesaj atmak istedim. Atmadı.

Sezon sonu sakatlığım açıklandığında ondan haber alacağımı düşünmüştüm. Ya da ameliyat olduğumda.

Ama haber gelmedi.

Acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum — tabii ki acıtmıştı. Uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. Rebecca ve ben yıllarımızı birlikte geçirdik; bir zamanlar birbirimizi sevmiştik, ama o bir mesaj bile gönderemedi.

Şimdi neden bana ulaşmaya çalışıyor?

Sadece ben duyabilsem de alaycı bir şekilde güldüm ve mesajlarını kapattım. Cevap vermeyeceğim. En azından bu gece değil. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

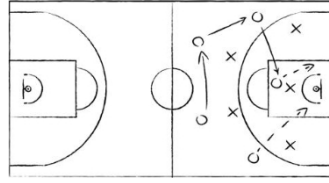
Bunun yerine, biraz zaman geçirmek için sosyal medyayı açıyorum. Gördüğüm ilk gönderi Jags'tan geliyor — takımın ve Lia'nın getirdiği kurtarma köpeklerinin bir dizi fotoğrafı. İlk birkaç fotoğrafta Jalen ve diğer bazı takım arkadaşları, hayvanları hazırlanan alanın dışına çıkararak Megan'ı terletiyorlar. Sonraki fotoğrafta ben ve yanımda oturduğum İngiliz bulldog var. Yüzümdeki gülümsemeyi görünce şaşıyorum

ve ona bana ısınması için alan tanıyarak burnunun önüne elimi uzatıyorum.

Son fotoğraf Lia ve aynı köpek. Lia, köpeği okşarken gözlerinde yaşlar var, elleri köpeğin başını ve kulaklarını okşuyor. Parmaklarımla yakınlaştırarak her ayrıntıyı katalogluyorum: köpeğin dili neredeyse ağzından sarkmış, gözleri kapalı, kim bilir ne zamandır bu kadar mutlu olmamıştı, Lia'nın parlak ve büyüleyici yüzü.

Barınak numarası gönderinin başlığında yazıyor. *Akıllıca*. Fazla düşünmeden numarayı tuşluyorum ve ilk zil sesinden sonra biri cevap veriyor.

"Ben Brooks Pittman, bu hafta Jags etkinliğinde gördüğüm bir köpek hakkında bilgi almak istiyorum."

Bu gece bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Barınağın arka odasındayım, Rocky'yi eve götürmek için son belgeleri imzalamak üzereyim. Onun hala burada olduğunu söylediklerinde hissettiğim rahatlama, sıcak bir yaz gününde içilen serin bir yudum su gibiydi ve göğsümde heyecan kabardı.

Hiç köpeğim olmadı ve ne yapacağımı pek bilmiyorum. Ama sorular sorduğumda, gönüllüler bana ihtiyacım olan her şeyi verdiler, ayrıca seyahat edeceğim zamanlar için köpek gezdiricileri ve bakıcıları hakkında bazı önerilerde bulundular.

Gönüllü, kendi özgeçmişini çıkarıp bana köpek bakıcılığı yaptığı sporcuları gösterdiğinde, listeye bakarken gülünç derecede gergindim — böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim. Onu bir sonraki seyahatim için hemen işe aldım.

"Tamam, 150 dolarlık küçük bir evlat edinme ücreti var," diye açıkladı ve imzalamam gereken yapışkan notlarla dolu evrakları önüme itti.

Rocky'yi eve götürmek istediğimi söylediğimde gösterdiği heyecan, uzun süre aklımdan çıkmayacak. Gerçek ve samimi bir coşkuyla parladı. O anda barınağa bağış yapacağımı anladım ve bunun son bağışım olmayacağına da emin oldum.

Evrakları imzalayıp çek defterini çıkarırım — taşındığımdan beri onu bulabildiğim için minnettarım. Mali danışmanım büyük alımları hallettiği için çeke ihtiyacım pek olmuyor. Evlat edinme ücreti için bir çek, ardından 10.000 dolarlık bir çek daha yazarım. İkisini de ona veririm ve bağış çekini görünce gözlerinin dolduğunu izlerim.

"Emin misiniz? Buna gerek yok, yani, vay canına. Emin misiniz?" Gözleri dolmuş bir şekilde bana bakar ve ben başımı sallarım.

"Yüzde yüz," diye pekiştiriyorum.

"Bu belirli bir şey için mi?" Kaşlarını çatıyor, sanki rakamı doğru anladığından emin olmak istercesine.

"İhtiyacınız olan her şey için kullanın." Ellerimi kaldırdım. "Yeni hayvanları kabul etmek zor olmalı, biliyorum. İzin verilirse, aylık bağış düzenlemek istiyorum."

Hızla başını salladı. "Evet. Neye ihtiyacınız varsa yapabiliriz." Eli titreyerek bir kart uzattı. "İşte müdürümün e-posta adresi. Onunla iletişime geçebilirsiniz, sizin için gerekli işlemleri başlatacaktır."

Ben başka bir şey söyleyemeden, diğer gönüllü kapıyı açar ve Rocky'yi tasmaıyla dışarı çıkarır. Basketbol sahasında ilk tanıştığım uykulu, korkmuş köpek artık yok. Sanki burada geçirdiği zamanın bittiğini biliyormuş gibi.

Gönüllü tasmayı bırakır ve ben diz çökerim. "Hey, Rocky! Eve gitmek ister misin?" Köpeğin kulakları dikilir ve sonra bana doğru zıplar gibi koşar, koşmakla zıplamak arasında bir hareketle kısa mesafeyi kapatır. Kafasını ellerimin olduğu yere koyar. Onu birkaç kez okşarım ve sonra etrafımda döner, bacaklarımın arasına oturur ve kafasını eğerek bana bakar.

"Şuna bak. Seni hatırlıyor," diyorlar. Lanet olsun.

Bu barınakta ağlayacağım.

Gönüllü, bana onun sevdiği yiyeceklerin ve ilgisini çeken oyuncakların listesini mesajla gönderir. "Buradan beş dakika uzaklıkta yerel bir evcil hayvan dükkanı var.

dükkanı var. Kapanmak üzereler, ama onları arayıp senin geleceğini haber vereceğim," diye açıklıyor.

"Bunu yapmana gerek yok," diyorum, Rocky'nin yanlarını okşayarak.

"Oh, sorun değil. Zamanlaman mükemmel, gerçekten. Böylelikle kimse senin fotoğrafını çekmeye çalışmayacak ya da çıldırmayacak. Mağaza boş olmalı. Ön tarafta bulunan evlat edinme duvarı için fotoğrafını çekmemiz sorun olur mu? Eğer senin için sorun yoksa."

"Tabii ki. İsterseniz birkaç hafta sonra sosyal medyada paylaşabilirsiniz. Sosyal medyada görmeden önce haber vermek istediğim bazı kişiler var."

Sadece bir kişi ama yine de.

Ben diz çökmüş halde kalıyorum, Rocky göğüs kafesine ellerimi dayıyor ve gönüllüler bizim seviyemize gelip fotoğrafı çekiyorlar. İlk başta, kendimi dürtüsel davrandığımı düşündüm. Oraya giderken, kendimden şüphe etmeye devam ettim, sorular midemde düğümler oluşturuyordu. Ama yanılmışım.

Şu anda, bunun uzun zamandır verdiğim en iyi kararlardan biri olduğunu biliyorum.

Bölüm 25

Lia

SABAH BOYUNCA tam bir nefes alamadım. Ter içinde uyandım, bugün yeni bir şey deneyeceğimi biliyordum: uçmak.

İlk uçuşumu yapıyorum, Jags'ın deplasman maçına katılıyorum. Yeni Jags sosyal medya hesabım yeni takipçilerle dolup taşı ve bu hala bana pek mantıklı gelmiyor. Bu seyahati, son zamanlarda popüler olan "benimle hazırlan" videoları çekmek için bir fırsat olarak kullanıyoruz ve ilk uçuşumu ve ilk deplasman maçımı paylaşacağım.

Megan ve ben, havaalanına gitmeden önce birkaç işi halletmek için onun ofisindeyiz. Benim biraz paniklediğimi bildiği için birlikte gitmeyi teklif etti. Destekleyici patronları seviyoruz.

Onun söylediği bir şey var ki, aklımdan çıkmıyor. Geçen gece, son gönderilerin ayrıntılarını incelerken, o gayet doğal bir şekilde şöyle dedi: "Sen ilk işe aldığımız kişiden çok daha iyisin. Keşke seni ilk işe alsaydık... Bana çok fazla stres yaşatmazdı."

Bu konu açıldığında hemen ne olduğunu sormalıyım, ama dedikodu yapıyormuşum gibi görünmek istemedim. Megan arkadaş canlısıdır ve nadiren patron tavırları sergiler. Liderlik pozisyonunda olması harika bir şey

—insanları rahat hissettirir ve kendilerine güvenlerini artırır.

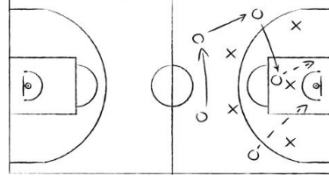
Sormazsam, bunu düşünmekten asla vazgeçemeyeceğimi biliyorum. Kendimi vazgeçirmeden önce, soruyu ağzımdan çıkıveriyorum. "İlk işe alınan kişiye ne oldu? Muhtemelen pozisyonu ilk teklif ettiğinizde sormalıyım, ama

dürüst olmak gerekirse, çok heyecanlıydım." Soruyu yumuşatmak için gülüyorum. "Ama paylaşamayacağın bir şeyse, sorun değil."

Megan dizüstü bilgisayarından başını kaldırır. "Oh, sorun değil! Birkaç şeyin birleşimi oldu. Birincisi, becerilerini ve yapabileceklerini abarttı. İkincisi, evli olan bir çalışanla çıkıyordu. Birkaç gün sonra işler karışmaya başladı ve onun bu işe uygun olmadığı belli oldu."

Sanki buz damarlarımdan akıyor ve vücudumdaki tüm sıcaklığı emiyor gibi. Gün boyu sinirlerden kızaran yüzüm, soğuk terlerle kaplanıyor. Takip soruları sormak istiyorum: Ana neden neydi? Beceriler mi, yoksa ilişki mi? Evli olduğu için mi? Ağzım çöl gibi kurumuş; ayrıca dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Normal bir tepki veriyormuş gibi davranmaya, tam doğru miktarda şokmuş gibi davranmaya ve zihnimde çalan alarm zillerini belli etmemeye çalışıyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Dizüstü bilgisayarını kapatırken neşeli ve gülümseyen bir ifadeyle soruyor. Konuşacak halim olmadığı için başımı sallıyorum.

Kendimi iyi hissetmiyorum. Uçağa binip koltuğuma oturduğumda rahatlayacağımı düşünmüştüm. Ama bunun yerine, o kadar endişeliyim ki, uzuvlarım sanki tüylerle doluymuş gibi hissediyorum ve nefes almaya odaklanmazsam, nefes alamayacağım gibi geliyor.

Uçmak hakkında hiç fazla düşünmemiştim — uçak bileti bütçeme hiç sığmazdı. Şimdi bunu yapmak üzereyken, bu deneyimi büyük ölçüde hafife aldığımı hissediyorum. Kim böyle bir şey düşünmüş olabilir ki: "Bir grup kırılğan insanı bu metal tüpe atalım ve onları başka bir yere ulaştırmak için gökyüzüne fırlatalım mı? Lanet olası bir dolandırıcılık gibi görünüyor."

Takım uçağının boş bir sırasındaki pencere kenarındaki koltukta otururken, Megan'ın gözlerine bakıyorum ve beni bu halde görmemiş olmasını diliyorum: solgun, mide bulantısından terli ve ellerimi o kadar sıkı tutuyorum ki

bir sonraki boya renginiz için ilham kaynağı olarak kullanabileceğiniz kadar sıkı sıkı tutuyordum — ben buna kemik beyazı derdim.

"Lia, berbat görünüyorsun." Yanımdaki koltuğa otururken yüzünde endişe ve şaşkınlık beliriyor. "Yeni bir şey yapmak korkutucu, biliyorum, ama bu uçağın güvenli olduğuna söz veriyorum." Elini omzuma koyuyor ve sırtımı okşamaya başlıyor.

Başımı çok hızlı çeviriyorum ve saçlarımın bir kısmı, zihnimde yerleşen yaklaşan felaketten uzaklaşmak için aradığım herhangi bir şey ararken agresif bir şekilde sürdüğüm dudak kremiyle yapışıyor. Dudaklarımdan saçımı çekip çıkarıyorum ve başımı öne eğiyorum. Birkaç uzun nefes almaya çalışıyorum, ama ciğerlerim sanki sıkı yaylardan yapılmış gibi davranıyor ve ben de herhangi bir avantaj elde edecek kadar güçlü değilim.

"Seninle oturmak isterdim, ama genel müdürün onaylaması gereken bazı işlerim var." Uçağın ön tarafına bakıyor, ama sırtımı okşamayı bırakmıyor.

Bir ses duyulur, güneş yanığına sürülen aloe gibi rahatlatıcı bir ses. "Ben onunla oturacağım."

Brooks.

"Harika." Megan, ayağa kalkmadan önce omzumu son bir kez sıkıyor ve Brooks'un yerine geçebilmesi için arkamdaki boş koltuğa geçiyor.

Henüz ona bakacak halim yok. Nefesimi tutmaya çalışırken, onun yerleşip emniyet kemerini bağladığını hissediyorum. Hava neredeyse hiç yokken, baş üstü bagaj raflarının kapanma sesi ve insanların koltuklarına yerleşme sesi boğuk geliyor, sanki su altındaymışım gibi. Gözlerimi açıyorum, soğuk ve nemli ellerimin açılıp kapanmasına odaklanıyorum. Arka planda kaybolmaya çalışırken nefesimi görebildiğim bir şeye uydurmak zor. Neyse ki, uçağa binen son kişilerden biri idim.

Güvenlik gösterimi başladığında başımı kaldırıp koltuk başlığına yaslanıyorum. Dikkatimi verip en yakın acil çıkış kapısını bulmaya çalışıyorum. Işıklar kararır ve uçak hareket etmeye başlar. Omuzlarımı geriye doğru çekince göğüslerimde terleme hissediyorum, bu noktada bu durum tüm deneyimim boyunca devam edecek gibi görünüyor.

"Uçmaktan korktuğunu bana hiç söylememiştin." Brooks'un sesi alçak, ben pencereden dışarı bakıyorum.

Sesimin tonunu sabit tutmaya çalışarak cevap veriyorum, "Daha önce hiç yapmadım. Bilmiyordum." Ona bir bakış atıyorum ve balıkçı yaka giydiğini görüyorum. Mor renkte. Ben otururken bayılmamaya çalışırken ve gergin olduğumda terleme eğilimimi düşünmemeye çalışırken, adam mor renkteki süveteriyle ortalığı kasıp kavuruyor. Bu nasıl adil olabilir ki?

Brooks anlayışla başını sallıyor, açık kahverengi ve neredeyse parıldayan gözleri bana sonbaharda ağaçların arasından bakmayı hatırlatıyor.

Bu lanet adam. Ben böyle hissederken bu kadar yakışıklı olması gerçekten düşüncesizce. O göremese de gözlerimi deviriyorum, bu sadece benim için.

"Bir sır görmek ister misin?" diye soruyor ve telefonuna uzanıyor. Yüzüm beni ele veriyor olmalı, çünkü kurallara uyan biri olduğum için, "Merak etme, uçak modunda" diye ekliyor. Telefonunun kilidini açıyor ve bana bir resim gösteriyor.

Fotoğrafta barınaktaki bulldog Rocky var. Yumuşak bir battaniyenin üzerinde oturmuş, dili ağzından sarkmış, sanki gülümsüyormuş gibi.

Bir dakika.

O kanepeyi tanıyorum.

Telefonunu alıp gözlerime yaklaştırıyorum, yakınlaştırmak için parmaklarımı kısıtıyorum ve şüphemi doğruluyorum.

"Bu köpek neden senin evinde?" diye soruyorum.

Brooks sırtarak gözlerime bakar ve "Çünkü onu evlat edindim" diye cevap verir.

"Anlamadım. Beynime yeterince oksijen gitmiyor olabilir mi bilmiyorum, ama ne demek istiyorsun?"

Gülüyor ve ekranı kaydırarak bana başka bir fotoğraf gösteriyor. Bu fotoğrafta Rocky, doldurulmuş bir filin yanında oturuyor. Çiğneme oyuncağı gibi görünüyor, ama bulldog ona sarılıyor ve başını dinlendirmek için onu kullanıyor.

"Jags'ın gönderisini feed'imde gördüm ve barınağı arayarak onun hala müsait olup olmadığını sordum. Tabii ki müsaitti, ben de gidip onu aldım. Ben yokken ona bakması için gönüllülerden birini tuttum." Brooks fotoğrafa bakarak devam ediyor: "Evim çok sessiz. Çok fazla boşluk var. Bence o mükemmel bir ekleme."

Rocky'nin diğerk fotoğraflarına bakarken yüzündeki ifadeyi gördüğümde, onun haklı olduğunu anlıyorum. Gözlerim doluyor. Düzenlediğim etkinlikle gerçekten bir fark yarattım. Bu beni iyimser ve hafif hissettiriyor, ama bu his kısa sürüyor. Uçak hızlanıyor ve yakında kalkış yapacağımızdan korkuyorum.

"Eh, yirmi altı yaş bazıları için uzun bir ömür, değil mi?" Şaka, durdurma fırsatı bulamadan ağzımdan çıkıverir.

Brooks, aramızdaki kol dayanağının altından elime uzanır. Parmakları benimkilerle iç içe geçtiğinde, sanki nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp dik oturuyorum, kaslarım bir anda gerilmiş gibi hissediyorum.

"En azından yirmi yedi yaşına kadar yaşayacaksın." Sesi şakayla uyumlu.

Megan'ın az önce söylediği sözler kafamda dolaşırken, bu şekilde birbirimize dokunmamızın riskli olduğunu biliyorum. Gözlerim etrafımızdaki koltukları tarıyor ve herkesin kendi küçük dünyasında olduğunu fark ediyorum. Kimse en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor. Kesinlikle kimse bize dikkat etmiyor, bu da beni biraz olsun rahatlatıyor.

Yine de yeterli değil. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, başımı koltuk başlığına dayıyorum, bayılmaktan biraz korkuyorum. Bilinmeyene olan korku galip geliyor ve uçak kalkarken Brooks'un elini sıkıyorum, midem New Jersey'deki pistte kalmış gibi hissediyorum.

Bölüm 26

Brooks

MAÇIN İLK YARI SIYI BİTTİ ve üçüncü çeyrek başlamadan önce ısınmaya başladık. Son birkaç dakikayı Lia'nın nerede oturduğunu bulmaya çalışarak geçirdim. Onu bulana kadar yedek kulübesinin arkasındaki koltukları taradım ve diğer takımın taraftarlarının onunla konuştuğunu gördüm. İlk başta göğsümde bir belirsizlik hissi uyandı, ama sonra onunla tanışmaktan heyecanlandıkları anlaşıldı. Lia'nın o çiftle selfie çektiğini görünce bu düşüncem daha da pekişti.

Birkaç şut atıyorum ve hepsinin potaya girmesini izliyorum. Bu geceki havam böyle – her şeyi yapıyorum. Böyle geceler nadirdir ama lanet olsun ki çok iyi hissettiriyor. Sanki ne olursa olsun, kaçırmayacakmışım gibi. Basketbol tanrısı var mı bilmiyorum ama böyle maçlar oynadığımda yok demek zor.

İlk yarıda çift çift yaptım — on sekiz sayı ve on ribaund — üçüncü çeyreğin başlamasını heyecanla bekliyorum.

Jalen yanımda top sürerken sessizce, "Görünüşe göre herkes Lia'yı istiyor," diyor. Lia'nın oturduğu yeri işaret ederek başını sallıyor. Lia ayakta durmuş, daha fazla hayranıyla fotoğraf çektiriyor. En azından bu sefer, seyahat eden Jags hayranları ve rakip takımın hayranları karışık. "O buradayken böyle gösteriş yaparsın." Göz kırpar ve potaya doğru top sürerek, fadeaway jumper'ı gizler.

"Gösteriş yapmıyorum. Sadece iyi bir gece geçiriyorum." Üç sayı çizgisinin arkasından bir şut daha attım. Eğilip dizimdeki bandajı parmaklarımla okşadım. Kumaş bacağımın ön tarafını sarıyordu.

Belki de hala orada olup olmadığını kontrol ediyorum? Aktif olarak düşündüğüm bir şey değil, ama parmak uçlarımda altında bant hissetmek neredeyse yatıştırıcı.

"Kardeşim, gösteriş yapmanı tercih ederim. Eğer bu senin kendini tuttuğun halinse, ikinci yarıda bu pisliklere günlerini göster." Jalen gülüyor ve yüzüme yaklaşıyor.

Spikerin sesi arenayı doldurur ve herkesin dikkatini Jumbotron'a çeker. "Jersey Jaguars tarafından DO IT FOR THE DOGS'a davet edildik!" Etkinliğimizden ve sosyal medyadan birkaç fotoğraf ekranda gösterilir. Herkes hep birlikte "vay" der ve Jalen'ın bir köpek yavrusu tarafından kovalanırkenki videosu oynatılmaya başlayınca güler.

"Ne oluyor lan?" diye kendi kendine gülüyor.

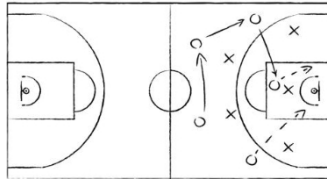
Spiker geri döner ve şöyle der: "Bu üç yerel barınağa 50.000 dolar bağışlıyoruz. Ekranda bir QR kodu var. Bağış yapan herkes, seçtiği bir maçta saha kenarı koltuk biletleri kazanma şansına sahip olacak." Kalabalık bağış ve teşvik için alkışlayarak coşar ve herkes telefonunu çıkarır gibi görünür.

Bu anda Lia'ya bakmaya karar veriyorum. Bunu o yaptı. Elleri yanaklarında, Jags personeli onu alkışlarken hayranlıkla izliyor. Megan omuzlarını sıkıca sarıyor ve biri ona beşlik çakıyor. Ama sonra gözleri beni buluyor — buradan bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

Basketbol topunu dirseğimin kıvrımına koyup yanıma tutarak iki elimi de serbest bıraktım. Onu alkışladım ve yüzündeki ifade bu lanet oyunu bitirmek istememi sağladı. Ayrıca koşup onu öpmek istememi de sağladı, ama bunun yasak olduğunu biliyorum.

Siktir. Bu, bunu daha çok yapmak istememe neden oluyor.

"Bu, onları yenmek istememden dolayı *neredeyse* kendimi kötü hissettiriyor," diye mırıldanıyor Jalen, biz bankete doğru yürürken. Sonunda zil çalıyor ve hepimize maç zamanının geldiğini bildiriyor.

Aslında, onları yendiğim için *ya da* hayatımın en iyi maçlarından birini oynadığım için kendimi kötü hissetmedim. Üçlü çift haneli bir skorla bitirdim — kırk üç sayı, on üç ribaund ve on asist — ki bu da gayet iyi, ama ikinci yarıda attığım altı üç sayılık atış beni daha çok heyecanlandırdı. Basın toplantısı için podyuma doğru yürüdüm ve Jags medyası ben otururken alkışladı.

Normalde gülüp geçerdim ve altın çocuk muamelesi görürdüm, ama bu gece öyle olmadı.

"Elinizden gelen bu mu? *Böyle* bir maç oynuyorum ve köşelerden ılık alkışlar mı alıyorum?" Oda kahkahalarla doldu ve sonra neredeyse herkes alkışlara katıldı. Jags muhabirleri ayağa kalktı ve alkışları daha da yükseldi.

Mikrofonu yaklaşıtıyorum, övgülere kendimi kaptırıyorum. Bu gece, bunu hak ettiğimi hissediyorum. Cildim, şut serisi yakaladığımda olduğu gibi titriyor. Bu çok iyi bir his. Bazıları konuyu değiştirmeye veya röportajı erken bitirmeye çalışabilir, ama ben değil — bana tüm sorularınızı sorun.

Bir el kalkıyor ve muhabirin sesi odayı dolduruyor. "Brooks, senin ve Jaguars'ın geleceği parlak görünüyor. Özellikle ciddi bir sakatlıktan sonra bu konumda olmak nasıl bir duygu?"

Mikrofonu tekrar yaklaşıtırırken, gözlerim istatistiklerimi yakaladı. "Dürüst olmak gerekirse? Biraz gerçek dışı. Böyle oynayacağımı beklemiyordum. Oyuna geri dönmek çok istediğim bir şeydi, ama genellikle evren senin ne istediğini umursamaz. Geri dönüp böyle oynamayı umuyordum, ama beklemiyordum." Öne doğru eğildim, parmaklarımı masaya vurdum.

"Sence farkı yaratan ne oldu?" "Koçluk ekibi.

Antrenörler. Takım arkadaşlarım."

Lia. Lia Stone. Bunu defalarca düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum.

"Her hafta şampiyonluk şansın artıyor gibi görünüyor. Bu iyi bir his olmalı, değil mi?" diye soruyor muhabir ve odanın her yeri kahkahalarla doluyor.

Ben de başımı şiddetle sallıyorum. "Evet, harika bir his. Söylemek istediğim ama ceza almadan söyleyemediğim başka kelimeler gibi, o yüzden burada bırakalım."

Soyunma odasına geri döndüğümde, aklıma Lia geliyor. O fark yaratıyor: Beklemediğim bir şey, onsuz olmak istemediğim biri. Hayatım boyunca NBA şampiyonluğunu kazanmayı hayal ettim. Hâlâ bunu çok istiyorum, ama artık podyumda kupayla tek başıma olmayabilirim, başka biri de benimle birlikte orada olabilir.

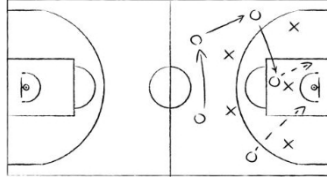
Duşumu alıp takımla takılmaya hazır olduğumda, telefonum çalıyor.

Chris

Dalga mı geçiyorsun?

Ne maçı ama!!!

Telefonuma gülümserim ve adımlarımı durdururum. Bu, harika bir gecenin üstüne konan kiraz gibi. Bu, geceyi daha da dolu, daha da tamamlanmış hissettiriyor. Geriye dönüp babamın kalabalığın içinde adımı bağırdığı veya daha agresif olmam için beni teşvik ettiği maçları hatırlayamayacağım, ama bunu hatırlayacağım ve bu geceki gibi daha fazla deneyim yaşayacağımı umacağım.

Jags organizasyonunun tamamı, maç sonrası takım yemeği için rezerve edilen otel restoranında toplanmış durumda. Jalen de dahil olmak üzere birkaç takım arkadaşım ile aynı masadayım ve gözlerim sürekli kapıya kayıyor, sarışın bir medya çalışanı arıyorum.

Ev bakıcısı bir mesaj gönderdi ve telefonum titredi. Mesajı açtığımda, Rocky'nin kral boy yatağının ortasında uzanmış bir fotoğrafını gördüm. Onu evlat edindiğimde, benimle yatmak istemeyeceğini düşündüklerini söyledikleri için, köpek yatağı önerisi olup olmadığını sormuştum. Fotoğrafa baktığımda içim hafifledi, Rocky açıkça rahattı.

"Dur, bu kimin köpeği?!" Jalen telefonumu kapar ve burnunu ekrana yaklaştırarak yakınlaştırır.

Jalen'ı sık sık şaşırtma fırsatım olmuyor, bu yüzden sonraki birkaç saniyeyi doya doya yaşıyorum. "Benim."

Başı, masaya çarpacakmış gibi dramatik bir şekilde öne düşüyor ve gözleri, içeceklerimizin durduğu bardak altlıklarından daha geniş. "Ne demek *senin*?"

"O benim. Onu evlat edindim."

Jalen iki eliyle masaya vurur ve takımımızdaki herkesin onun olduğunu anlayacağı bir kahkaha atar. "Hepiniz çek defterlerinizi çıkarın. Bu adam gidip bir köpek evlat edindi!" Telefonumu alır ve takım arkadaşlarıma gösterir.

"Ve bağış yaptı," diye eklerim onu iterek.

Lia, Megan ve birkaç diğer çalışanla birlikte içeri girerken gözlerim girişi bulur. Megan'ın söylediği bir şeye başını geriye atarak alkışlar. Onlar bir masaya otururken bakmamaya çalışırım.

Jalen gözlerini devirir. "Tabii ki öyle yaptın."

"Köpekler için yap," diyor merkez oyuncumuz Jamison gülerek. "Lia'nın yaptığı şey çok havalıydı. Akıllıca da." Yer değiştirip cebinden telefonunu çıkarmaya çalışıyor, ki bu neredeyse iki metrelik birisi için kolay bir şey değil.

Masadakiler başlarını sallar ve ben kocaman bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırım. Onunla çok gurur duyuyorum. Takım arkadaşlarım Lia'yı akıllı mı diyor? Evet, tabii ki. Haklılar da.

Telefonumu cebime koymak üzereyken, telefonum titrer.

Bilinmeyen

iyi galibiyet ;)

Rebecca. Hala numarasını kaydetmedim. Kesinlikle mesajlarına cevap vermedim veya kimseye bahsetmedim. Neredeyse Jalen'e söyleyecektim, ama dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açmak istemedim. Girilecek bir konu olduğundan bile emin değilim. Mesajları pek tepki uyandırmıyor — kaçırdığımdan endişelenmiyorum ya da okundu olarak bırakmaktan kaygılanmıyorum ve onu düşündüğümde "ya eğer" diye merak eden bir yanımda yok.

Lia'yı tribünde gördüğümde ya da onun içeri girdiğini hissettiğimde hissettiğim gibi bir şey yoktu. Sanki aramızda paylaştığımız bir şey var; onun yakınımda olduğunu ya da yokluğunda özlediğimi hissettiren bir şey.

"Benden ne istiyor?" gibi bir korku hissi yok. Bu iğrenç bir soru ama üniversitede beni çok etkilemişti. Birkaç iyi maç oynadığım anda, heyecan artmaya başladı ve tüm bahisler iptal oldu. Kızlar derslerimin dışında beni bekliyordu, erkekler ise yurtumun dışında bekliyordu. Herkes bir şey istiyordu ama benim kendime yetecek kadar bile yoktu.

Profesyonel olarak oynadığım ve takım arkadaşlarımda da aynı tür şeylerle uğraştığı düşünülürse, durum daha iyi hale geldi. Bunu tek başıma yaşamamak güzel. NBA'de tanınmış bir isim olsam da, benden çok daha iyi ve daha skandal olan oyuncular var.

Lia'nın niyetini hiç sorgulamadım. Bir kez bile. Tesadüfen tanıştığım, sözlerini uygunsuz bir yerde kullanan bir adamı sözleriyle yakıp kül eden bu kadın, uzun zamandır ilk kez iyi bir şey gibi geliyor bana.

"Daha fazla düşünürsen, o kocaman kulaklarından duman çıkabilir," diye şaka yapıyor Jalen, elini yüzümün önünde sallayarak. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey, sadece dalmıştım," diye yalan söylüyorum, odanın diğer ucundan Lia'nın kahkahasını duyuyorum.

Jalen başını sallayarak kabine geri çekildi. "Hiçbir şey gibi görünmüyor."

Gözlerim beni ele vermiş olmalı.

Bölüm 27

Lia

Sürekli yakınında olduğun profesyonel bir sporcuyla gizlice çıkmak ZOR. Maçtan sonra ona koşup sarılmak, ellerini belimde hissetmek ve onu öpmek istedim. Dudaklarını. Boynuna doğru inmek. Yanaklarım kızardı ve kendimi serinletme isteğimi bastırdım.

Bu adam beni fiziksel olarak çok tahrik ediyor.

Akşam yemeğini bitiriyoruz ve ben kaç kez ona bakabildiğimi sayıyorum, bakışlarımı ara sıra ve dikkatlice aralıklarla yapmaya çalışıyorum. Biraz fazla ciddiye aldığımı biliyorum, ama bu oyunu seviyorum. Tabii, onun bana baktığını fark ettiğimde, birkaç saniye içinde eriyip gideceğime yemin edebilirim.

Kredi kartımı çıkarıp hesabı bekliyorum, ama Megan beni durduruyor. "Bu bir iş gezisi," diye hatırlatıyor bana. "Böyle bir şey için para ödemen gerekmez. Ne bu gece, ne de başka bir zaman. Oda servisi, snack bar veya kafeden bir şey ister misin? Odana yazdır, Jaguars halleder."

Vay canına. Ne kadar cömert.

"Bir sınır var mı?" Daha fazla ayrıntı sormadan edemiyorum.

Megan gülmemeye çalışıyor, "Hayır, Lia. Sınır yok. Sadece pislik gibi davranma, eminim sorun olmaz. Endişelenmiyorum."

Beynimin hemen market bütçesine gitmesinden nefret ediyorum. Eğer nakit paramın az olduğu bir ay olursa, bu alanlardan biri zarar görecektir. Bir keresinde bir ay boyunca sadece ramen noodle ve fıstık ezmeli sandviç yedim, jöle bile alamadım. Önümüzdeki altı hafta boyunca katılacağım

düşünüyorum ve bunları yemek için para ödemem gereken günler olarak düşünmeden edemiyorum.

Tesadüfen bulduğum ekstra parayı düşünerek fazla duygusal hale gelmeden önce, grubum ayağa kalkar ve asansöre doğru yürümeye başlar. Brooks'a bir kez daha bakmamak için tüm gücümü kullanırım.

Asansörün zili çalınca herkes vedalaşır. Hepimiz aynı katta kalıyoruz, ama birlikte geçirdiğimiz zamanın sona erdiği açıktır. Kendi odama girince kapıyı kapatır, sırtımı kapıya dayar ve yere kadar kayarım.

Bir an durup bulduğum yeri takdir ediyorum. Hiç lüks bir otelde kalmamıştım, hem de en sevdiğim NBA takımının galibiyet serisine bir yenisini eklemesini izlemek için neredeyse yerden izleme koltuğunda oturuyordum ve bana hiçbir maliyeti yoktu.

Dudaklarıma bir gülümseme konuyor ve gülmeden edemiyorum. Bunu beklemiyordum ve hala Megan'ın bana bir hata olduğunu söylemesini ya da unuttuğum garip bir fatura gelmesini bekliyorum. Şimdilik, bunu sindirmeye çalışmalıyım. Bir fotoğraf çekip Wes'e gönderiyorum.

Wes

Vay canına, neden bunu yüzüme vuruyorsun?

Tuzlu krakerlerin üzerine fıstık ezmesi sürdüm.

Ben

5 yıldızlı bir otelde kalırken hala acı veriyor

ayrıca, brooks radyoaktif bir örümcek falan tarafından ısırılmış mı, çünkü

bu gece süper kahraman gibi davranıyordu

Brooks'un insan olmayabileceğini bilmek için yeterli

l ütfen yapma

ya da yap

bekle, beni utandırma

Emin misin?

Not: Hala davetimi bekliyorum.

Wes'in cevabına gülerek banyoya girip duşu açıyorum, taze okaliptüs kokusu yavaşça odayı dolduruyor. Duş başlığının yanında asılı duran taze okaliptüs dallarını düşününce bu çok mantıklı geliyor. Kıyafetlerimi çıkarırken banyo fayanslarının soğukluğuna hazırlıyorum kendimi, ama soğukluk hiç gelmiyor. *Isıtmalı zeminler*. Omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşıyor, stresim eriyip gidiyor. Küçük banyom için kendin yap ısıtmalı zemin gibi bir şey olup olmadığını araştırmaya karar verdim, çünkü bu harika bir şey.

Duşa girdiğimde, sıcak su hayal edebileceğiniz en yüksek basınçla cildime çarpar. Yüzümü öne doğru tutarak durduğumda buhar beni sarar ve su beni baştan aşağı yıkar. Ücretsiz şampuan, saç kremi ve vücut şampuanı, daha önce sadece numunesini kullandığım bir markadır; asla satın alamam. Şampuanı ellerimde ovduğumda köpük yumuşaktır ve biberiye ve nane kokusu okaliptüsle karışır.

Yine yanlışı uyudum mu, yoksa uçmanın stresinden mi bilmiyorum, ama vücudum garip bir şekilde ağrıyor. Sanki uzuvlarım olması gerekenden daha ağır ve bazı eklemlerim yavaş ve sert çalışıyor. Derin ve yavaş nefesler alıp başımı bir yandan diğer yana çeviriyorum, sıcak havanın

Nane kokusunu içime çekerek ciğerlerimi genişletiyorum. Evdeyken, su faturamın ne kadar çıkacağından korktuğum için uzun süre duş almam. Bu gece ise hiçbir şey umurumda değil. Suyun cildimden akmasına izin veriyorum, parmaklarım buruşana kadar sıcak suyla yıkanıyorum.

Pijamalarımı giydikten sonra, telefonumu rahatsız etmeyin moduna alıyorum, yataktan ağır yorganı çekip üzerine uzanıyorum. Battaniyeyi üzerime çekip ellerimi yanlarıma bırakıyorum ve inliyorum. Çarşaflar, kuş tüyü yorganın ağırlığı, yastıklar... Hepsi inanılmaz. Ellerimi ağzıma kapatıp çığlık atıyorum ve ayaklarımla tekmeliyorum.

Kindle'ımı alıp, okumak için can attığım bir fantastik roman serisini açıyorum. Bir yanım bunu uçakta okumaya başlayacağımı düşünmüştü, ama bunun yerine kol dayama yerini sıkıca kavrayıp, yüzlerce kez kaza yapsak ne olurdu diye merak ettim. Bu hiç verimli değildi ve parmaklarım da bunu hissediyor.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama kapının çalınması beni korkutuyor. Belki otelden biridir? Ya da Megan'ın bir şeye ihtiyacı vardır? Yataktan kalkıp neredeyse koşarak kapıya gidiyorum. Elimle kapıyı bir santim açmıştım ki, otellerde gözetleme deliğini kontrol etmeyen kadınların genellikle gerçek suç podcast'lerinde yer aldığını hatırladım.

Riski göze alarak kapıyı tamamen açtım.

Otelden biri değil. Megan da değil.

Brooks.

Bölüm 28

Brooks

Takım arkadaşlarım bara gitmek istediğinde, ben evde kalacağımı biliyordum. Telefonumdan saati kontrol edip, Lia'nın ayrılalı ne kadar zaman geçtiğini hesapladım.

Asansör kapıları açılır ve nereye gideceğimi biliyorum — odama değil. Lia'nın kapısının önünde duruyorum — bu bilgiyi resepsiyon görevlisinden ustaca öğrenmiştim — ve etrafa bakıyorum. Kimse yok. Koridor tamamen boş.

Şimdilik.

Kalbimin çarpışına uyarak kapıyı çalıyorum.

Lia kapıyı açar ve gözleri benimkilere takılır, dudaklarının bir tarafında alaycı bir gülümseme belirir. Gri pijamalar giymektedir, dantelli bir tişört ve kısa şorttan oluşan bir takım, bu da bacaklarına dikkat çeker — öpmeyi hayal ettiğim bacaklara. Sarı saçları nemli ve dalgalıdır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Seni görmem gerekiyordu. Başka seçeneğim yoktu." Cevap hemen geliyor ve keşke ağızımdan bu kelimeler bir saniye daha geç çıksaydı diyorum.

"Başka seçeneğin yok mu? Biraz abartılı değil mi?" diye gülerek başını eğdi.

Onaylayarak başımı sallıyorum ve "Hayır. Takım yemeğinde seni düşündüm. Aynı katta olduğumuzu düşündüm." diyorum.

Gülümsememeye çalışarak bana yaklaşır ve kapı çerçevesine yaslanır. Lia konuşmak ister, ama asansörün zili çalar ve ikimiz de kapıya bakarız.

Jalen dışarı çıkar, iki üç adım atar ve telefonundan başını kaldırır.

Yakalandık.

Sanki zaman birkaç saniye donmuş gibi, ya da Jalen'in aramıza bakıp gülümsemesi ve geri adım atıp asansör düğmesine basması için gereken süre kadar. Kapılar açılır ve o mırıldanır, "Tsk, tsk, tsk. Yatmaya gittiğini sanıyordum, Brooks." "Yatmak" kelimesini "hayal kırıklığına uğramış baba" ve "seni azarlayan arkadaş" tonuyla vurgular. Jalen kollarını kavuşturur ve kapı kapanırken sırtarak gülümser.

"Siktir," diye inler Lia, koluyla gözlerini kapatarak.

"Endişelenme. O zaten biliyordu. Sadece Jalen gibi davranıyor." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama sırrımızı ona söylediğimi şimdi söylemenin doğru olup olmadığını bilmiyorum.

"O herhangi biri olabilirdi," diye itiraz ediyor. Gözleri koridorda yukarı aşağı dolaşıyor, başkalarını arıyor.

Bir iç çekip, ağırlığımı kaydırarak tavana bakıyorum. "Haklısın. Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

Vücudumu tam olarak döndürmeden Lia gömleğimi tutup beni kendine doğru çeker.

"Buraya gel," diye emrediyor, burnu buruşmuş ve gözleri parıltıyor.

Kapı arkamdan kapanır ve o hala gömleğimi tutmaktadır.

"Bu gece inanılmazdın," Lia gülerek ayaklarına bakıyor, sonra gözlerini bana diyor. Yavaş yavaş gevşediğini görebiliyorum, sonunda gömleğimi bırakıp ellerini yanlarına indiriyor.

"Ben mi? NBA takımlarının yerel hayvan barınaklarına bağış yapmasını sağlayan sensin."

Lia'nın dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor, onu ışılatan türden bir gülümseme. Ben başka bir şey söyleyemeden, kolları boynuma dolanıyor ve dudaklarımız buluşuyor.

Belki de daha çok bir çarpışma gibidir, çünkü bunun arkasında bir şey var. Bu öpücük. Bu an. Bu lanet kadın.

Ellerim belini bulur, kalçaları bana doğru itilirken, ben de hareket ederek bu küçük, mükemmel şortun içinden kalçalarını kavrarım. Bana sırtarak

ve ben de sıkıca tutuyorum, ellerimle onun yumuşak teninden bir avuç dolusu tutuyorum.

Odaya doğru ilerliyoruz. Bacakları yatağa çarparak durur ve bana şeytani bir gülümseme atar, sonra tişörtünün alt kısmını tutup başının üzerinden çıkarır.

Lia, ben onu izlerken, yatağa geri düşüyor. Saçları etrafına yayılıyor, o baştan çıkarıcı sarı bukleler, beyaz yorganın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor. Eli göğüslerine uzanıyor ve meme ucunu sıkıyor, parmakları arasında ileri geri yuvarlıyor.

"Siktir. Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" Sesim kısık çıkıyor, dizlerimi bacaklarının iki yanına koyuyorum. Üzerine çömeldiğimde, dudaklarımız birleşmeden önce vücudumu onun vücudunun hemen üzerine getiriyorum. Dudaklarının kenarını yalıyorum ve o açtığında, onu tadıyorum, sikim tam anlamıyla uyanıyor.

Onun hemen yanındayım, tam burada, ama yeterince yakın değilmiş gibi geliyor. Daha fazla dokunmam lazım. Daha fazla tatmam lazım.

Daha fazla.

Dudaklarım onun dokunmadığı meme ucunu bulur ve dilimi hafifçe hareket ettiririm, Lia'nın altımda tepki verdiğini hissederim. Sırtını kavisler, inlerken yatağı iterek yukarı doğru kalkar.

Mükemmel.

Dilimi göğüslerinin üzerinde dans ettiriyorum, mümkün olduğunca çok cildini kaplıyorum. Elim hafifçe karnına bastırıyor, şortunun üzerinden ona dokunana kadar aşağı doğru iniyor.

"Bekle. Çok fazla giysi var," diyor Lia, dirseklerine dayanarak nefes nefese.

Ayağa kalkıp yataktan uzaklaşıyorum, gömleğimi tutup yukarı kaldırıyorum. Sonra kot pantolonumun düğmelerini açıp aşağı çekiyorum, sadece iç çamaşırla kalana kadar adım atıyorum, penisim kumaşın altında gerginleşiyor.

"Bütün bunlar. Bu çok acımasız. Senin bu kadar seksi olman haksızlık," diyor Lia beni süzerken, ve bunu sevmediğimi söylersen yalan söylemiş olurum. Söylediği şey değil, ama söyleme *şekli*, çünkü onun hakkında konuşurken benim hayal ettiğim gibi geliyor.

Oturur, ayaklarını kışının altına sokar ve ağırlığını kollarına verir. Dört ayak üstünde duran Lia bana bakar ve emeklemeye başlar.

Dudaklarımı ısırıp her bir lanet detayı ezberlemeye çalışıyorum. Omzunun üzerine atılmış dağınık sarı saçları, bana öyle bakan gözleri, pembe dudaklarının dolgunluğu. Zihnimde bir fotoğraf çekiyorum, aslında bir dizi fotoğraf. Lia bana doğru emekliyor ve bu, uzun süre hatırlayacağım ve kişisel kullanım için geri döneceğim bir şey.

O benim önümde, külotumun önünü tutuyor. Onu aşağı çekmesine yardım ediyorum. Ön sıvı damlası, onun ne kadar seksi olduğunu açıkça ortaya koyuyor. O, penisimin tabanına uzanırken gülümsüyor, başparmağı penisimin başını okşuyor. Lia öne eğiliyor, penisimin başını dudaklarına koyuyor ve yavaşça ağızını açıyor.

Elleri yavaş hareketlerle üzerimde dolaşırken, dili en hassas bölgemde dönüyor. Dudaklarını açarak beni ağızından çıkarıyor ve ben ellerimi belime koyarak hevesle gülüyorum. Fazla agresif olmak istemiyorum ve kendime pek güvenemiyorum.

Bana bakıyor, dudakları penisimin ucunda dururken elleri penisimin gövdesini bırakıyor. Elleri testislerimi bulana kadar basıncı özlüyorum. Onları avuçluyor ve ben inliyorum, "Siktir. Bu çok iyi geliyor."

Lia beni ağızına alır, emip başını çevirir, hala bir eliyle yatakta dengede durmaya çalışır. Daha fazlasını elde etmek için kalçalarımı ona doğru hareket ettirmeye başlarım ve o da beni memnuniyetle alır. Boğulduğunda, yüzüne uzanır ve eğilip onu öperim.

"Böyle devam edersen hayal kırıklığına uğrayacaksın," diye inleyerek alt dudağını ısırıyorum.

"Sana borçluyum. Havuz için," diye cevaplar Lia, sanki bu çok normalmiş gibi. Bana borçlu olduğunu mu düşünüyor? Ne oluyor lan?

Parmağımı çenesinin altına koyup kaldırdım, gözlerimle yüzünde şaka ya da gülümseme belirtisi aradım. Bulamayınca sert bir şekilde, "Bir şeyi netleştirelim, puan tutmuyoruz. Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedim. O cevap veremedi dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Öpücüğü kesip düşüncemi tamamladım. "Sanki seni havuzumda görmek, benim yaptığım gibi, bana göre değildi? Senin ne tür erkeklerle birlikte olduğunu bilmiyorum ama bence biz aynı değiliz."

benim için değilmiş gibi? Ne tür erkeklerle birlikte oldun bilmiyorum ama bizim aynı olduğumuzu sanmıyorum."

Lia nefesini bırakır, başını eğmeye çalışır, ama ben ona izin vermem.

"Anladın mı?" diye sertçe soruyorum.

"Anladım," diye cevaplar, sessiz sesinin ucunda ham bir dürüstlük vardır.

Topuklarının zerine oturur, alt dudağını dişlerine doğru iter. Belinden tutup kaldırırim ve onu yatağa hafifçe atarım. Bu hareket onu hazırlıksız yakalamış olmalı ki, saçlarını gözlerinden çekmeden önce bir çığlık atar.

"Senin o yaramaz ağzını ne kadar sevdiysem de, bunu ilk kez yaparken içine boşalmak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Nefesini tutmaya çalışır gibi göğsü hızla inip kalkarken başını sallar.

Aramıza bakıp "Bu senin için uygun mu?" diye soruyorum.

Lia'nın sesi nefes nefese ve dolgun bir şekilde "Evet" diyor.

Tereddüt etmeden, yere saçılmış kot pantolonumun cebine uzanıp, her ihtimale karşı yatağın başucundaki masaya koyduğum prezervatifi alıyorum.

"şimdi, seni göreyim bebeğim."

Bölüm 29

Lia

Brooks'u izlerken ağzım sulanıyor. Kendini okşarken ön kolu kasılıyor ve titriyor. Penisi ellerinde ağır ve dolgun görünüyor ve bir dakika önce onu ağzımda tuttuğuma inanamıyorum. Diğer partnerlerimle bunu yaparken hiç heyecanlanmamıştım, ama onda bir şey var, beni onun her şeyini istemeye iten bir şey.

Sesi kafamda yankılanıyor: *seni görmek istiyorum, bebeğim*. Elimi uzatıp küçük pijama şortumu çıkarırken bu sesi tekrar tekrar dinliyorum. Geçici bir endişe düşüncesi şekillenmeye çalışıyor, ama hevesim onu daha bir şey haline gelmeden yok ediyor. Onun için çıplakım ve beni gördüğünde aramızda bir ağırlık hissediyorum — ilk hamleyi kim yapacak? Gerilim kemiklerime, az önce onun etrafında olan dudaklarıma ağır bir şekilde çöküyor ve cildimi neredeyse her dokunuşa ve nefese duyarlı hale getiriyor.

Brooks'un geniş göğsü ve kaslı vücuduyla üzerime eğilmesini bekliyorum, ama o bunun yerine bacaklarımı çekerek beni yatağın kenarına getiriyor. Diz çöküyor, saçları yüzüne düşüyor ve dudaklarını yalarken gözleri en hassas yerlerimden birine kilitleniyor. O bana bu kadar yakinken ve bana öyle bakarken, orgazmım gittikçe yaklaşıyor ve inliyorum.

"Açık konuşalım. Bu mükemmel amcığı yemek istiyorum çünkü istiyorum, sen benim sikimi ağzına aldığın için değil. Bazen takas yapabiliriz, ama puan tutmak yok. Anladın mı?"

Söylediği her kelime beni doğru şekilde tahrik ediyor ve başka biri bana dokunmadan hiç bu kadar yakınlaştığımı bilmiyorum.

"Sen söylemeden devam etmeyeceğim," diyor. "Anlıyorum."

Sözlerim çakıl taşları gibi hızlı ve sert.

Brooks, tam ortamda durarak bana sırtıyor. Aşağıya baktığımda, inlemekten ve kalçalarımı kaldırmaktan kendimi alamıyorum. Adam inanılmaz derecede seksi ve bacaklarımın arasında yüzünü görmek, beni bu şekilde izlemek, beni kıvrandırıyor.

Yaklaşıyor ve hafifçe üfleyerek cildimi öpüyor. Brooks dilini uyluklarımın iç kısmında gezdiriyor ama merkezime ulaşmadan duruyor. Alaycı bir şekilde aynı şeyi diğer bacağımda da yapıyor ve vücudum, istediğimi elde etmek için kalçalarımı eğmeye çalışarak tepki veriyor. O bunu yapmayacak. En azından şimdilik.

Kocaman ve güçlü elleri dizlerimden başlayıp uyluklarımdan yukarı doğru ilerliyor ve parmakları alt karnımda duruyor. Ağzı bir saniye için benden tamamen uzaklaşıyor, sonra giriş yerimden klitorisime kadar yalıyor. Yavaşça. Kasıtlı olarak. Tamamen.

"Oh, lanet olsun," diye inlerim, sonunda dilini klitorisime değdirdiğinde. Tek parmağını kullanarak içime girerken, dilini dairesel hareketlerle ve hafif vuruşlarla kullanır. Brooks ağzını geri çeker, ama bir parmak daha eklemeyen önce içeri ve dışarı pompalama hareketine devam eder. Parmaklarını kancalar ve artan zevk odayı daraltır.

Ellerim saçlarını bulur ve çekerek ağzını isterim. Doğru pozisyonu bulmak için kalçalarımı eğdiririm, dudakları klitorisimi emiyor, dili tam da ihtiyacım olan noktaya ulaşıyor, parmakları ise beni tatmin etmeye devam ediyor. Diğer eliyle alt karnıma bastırıyor ve bu baskı çok daha yoğun hale geliyor.

Değişiklik yapar ve parmaklarına kadar yalar, sonra tekrar yukarı çıkar. Doğru noktada bitirir, sırtımı kamburlaştırırım, orgazma çok yaklaştım. Brooks yaklaştığımı biliyor olmalı çünkü hızını artırır, elleri ve ağzı beni eritir.

Saçlarını çekerim ve sığ nefesler göğsüme çarpar.

Aniden kaybolur. Sadece bir iki saniye sürer, sonra prezervatifi boydan boya aşağı doğru indirir.

"Hala iyi misin?" diye onaylar, bir sözünü durur
dışında dışında girişimin.

"Evet!" diye bağıriyorum neredeyse, uzanıp tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Cevabımı daha bitirmeden, içime girmeye başladı, beni genişletiyordu. Beni dolduruyordu. Yavaşça içeri girip çıkarak, ona alışmamı sağladı.

"Sırılsıklamsın," diye inleyerek kulak mememi ısırdı.

Brooks yavaş hareket ediyor, beni yokluyor, ama bu yeterli değil. Ağzıyla beni doruğa ulaştırmak üzereydim ve şimdi bu çok sinir bozucu.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarırcasına, bir elimle göğsünü tırmalayıp sonra da omzunu çekiyorum.

Brooks mesajı anlıyor, daha hızlı ve daha sert bir şekilde içime giriyor, kendini tutmuyor. Ellerim saçlarını buluyor ve çekiyorum, belki biraz fazla sert, ama o hiç aldırıyor. Ağzı boynumu buluyor ve köprücük kemiğime kadar ısıyor.

Dudaklarım onun ağzını buluyor. Çok az kaldı. Tek koluyla ağırlığını taşıyor ve aşağı uzanarak, içime girerken klitorisime dokunuyor.

Siktir. Bu oyunun kurallarını değiştiren bir şey.

Ağzı. Parmakları. İçimde olması. Mükemmel bir kombinasyon ve beni çok etkiliyor. Çığlık atıyorum ve o eliyle ağzımı kapatıyor, bu da her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Tarif bile edemiyorum. Beynimde kelimeler yok, sadece yıldızlar ve havai fişekler var.

Brooks beni sikmeye devam ederken, ben de onun sikini sıkıp boşalıyorum. Ben doruğa ulaştığımda, o da doruğa ulaşıyor. Başını geriye doğru eğip, kalçalarını biraz daha hızlı hareket ettirirken, eli hala ağzımı kapatıyor.

Yavaşlayarak nazikçe sallanmaya başlar, elini çeker ve kendini tutar. Nefesi ağır ve gürültülüdür. Ağzı ağzımı bulur ve beni öper. *Gerçekten* öper. Kollarımı boynuna doluyorum ve onun bana dokunmayı asla bırakmamasını istiyorum.

Sırt üstü yattığında Brooks, "Bu... bu harikaydı. Sen harikasın" diye nefes nefese konuşur. Bana döner, elimi tutar ve bileğimi ağzına çekerek yumuşak bir öpücük kondurur.

Bundan asla geri dönemeyeceğim. İmkânı yok. Beynim az önce olanları anlamaya çalışıyor, ama bildiğim bir şey var: Bahsi yükselttik. Bu, bir veya iki kez yaşayabileceğin bir şey değil. Bu, benim ihtiyacım olan bir şey. Sık sık.

"Temizlenelim, sonra yatabiliriz."

Tabii ki kalmasını istiyorum. Kahretsin, *bunu* tekrar yapmak istiyorum. Ama bu, gerçeğe geri dönmek gibi bir şey — biz, onun ekibinin geri kalanıyla aynı katta kalıyoruz. En son ihtiyacım olan şey, birinin onu odamdan çıkarken görmesi.

Brooks ayağa kalkıp elimi tutuyor. "Merak etme," diyor, sinsî bir gülümsemeyle beni yatıştırıyor. "Alarm kurup, herkes uyanıp dönüş uçuşuna hazırlanmadan önce odama döneceğim."

"Emin misin? Sana yük olmak istemem. Daha kolaysa, odana dönebilirsin."

Durur ve elimi sıkarak beni kendine çeker. "Evet, eminim Lia. Burada kalacağım," der, sanki bu tartışmaya açık bir konu değilmiş gibi.

Elini tutup onu banyoya kadar takip ediyorum. Suyu açıyor, sonra bana dönüp ellerini yüzümün yanlarına koyuyor ve yavaşça beni öpüyor.

Çok tatlı.

Sanki bana bir sır veriyormuş gibi. Her şey bu.

Bölüm 30

Brooks

Kapıyı ÇALMAK, Rocky'yi uyandırıp, en son nerede uykuya dalmışsa oradan uzaklaştırmanın tek gerçek yoludur.

Kapıyı açtığımda Zack'i bir hediye çantasıyla karşılarım.

"Kardeşlik konusunda henüz çok yeniyiz, biliyorum, ama bugün benim doğum günüm olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Ben doğum günlerinin kralıyım," diye espri yapar ve omuzlarını silker. "Tabii ki biliyorum. Bu Rocky için!" Zack çömelir ve tap dansı yapan İngiliz Bulldog'a elini uzatır.

Kapıyı kapatıp kilitlediğimde, Zack çoktan oturma odamın zeminine uzanmış, köpeğin yüzünü yalamasına izin veriyordu. Zack, her türlü köpek enerjisine ayak uydurabilir, yemin ederim. Birkaç köpek oyuncağı çıkardıktan sonra küçük bir Cosmos forması kaldırdı.

"Bekle. O ne?" Zack dizlerinin üzerine çöküp formayı hala havada tutarken gülüyorum.

Gözleri büyüdü ve gülmeye başladı. "Tabii ki bu benim formam, ama köpek boyunda!" Rocky kumaşı kokladı ve heyecanla kıpırdanmaya başladı. Zack onu giydirdi ve harika görünüyordu.

"Fotoğrafımızı çeker misin?" Zack, Rocky'yi yanında tutarken sorar, #34 ve Cosmos mavisikle poz verir.

Telefonumu alıp birkaç fotoğraf çektim ve bunların sosyal medyada patlama yapacağını biliyorum. Kendimi tutamayıp kendi telefonumu alıp Lia'ya mesaj attım.

Lia

Fotoğraf yoksa olmamış sayılır

"Uh oh. Kime mesaj atıyorsun?" Zack neredeyse şarkı söyler gibi, kanepeye kayarak oturur.

Telefonumdan başımı kaldırıp, önemli bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Kimseye."

Çenesini aşağı eğerek bana bakıyor. "Siktir git. Bu cevabı kabul etmiyorum." Kollarını kavuşturup arkasına yaslanıyor. "Anlat."

Zack'in özelliği, ona her şeyi anlatman gerektiğini hissettirmesidir. Lia hakkında konuşmak için kendimle mücadele ediyorum, ama sır saklama protokolü içimden haykırıyor. "Yapmamalıyım," diye itiraz ediyorum, odanın karşısındaki koltuğa otururken.

"Belki de anlatmalısın... terden sıırıslık olmuştun," diyor Zack öne eğilerek. Alnımdaki teri siliyorum — kahretsin, haklı.

Ben konuşmaya başlamadan önce, o sözümü keser. "Ben bir kasa gibiyim. Sır tutabilirim," diye söz verir ve dudaklarını sıkıca kapatır.

Bir an tereddüt ettikten sonra, ona bir şey anlatmaya karar veriyorum. "Bu yılki ilk maçımdan birkaç gece önce bir kadınla tanıştım..."

"Onu hamile bırakmış olamazsın," diye Zack sözümü keser ve dirseklerine yaslanarak öne doğru eğilir.

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ne?! Hayır. Öyle değil. O..."

"Seni takip mi ediyor? Bu yüzden mi kapıyı kilitledin?" Giriş kapısına doğru dönüyor.

"Normal insanlar kapılarını kilitler. Özellikle de rastgele ziyaretçileri istemeyen sporcular. Ama hayır, beni takip etmiyor." Kafamı sallayıp ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, gerginlik içime yerleşiyor.

Zack başını sallar. "Evli mi? Adam biliyor mu? Seni tehdit ediyor mu?" Endişe, alındaki çizgileri derinleştirir ve onu tanımıyorsam, bir şey kullandığını düşünürdüm.

Kafamı sallayıp öne eğiyorum. "Senin sorunun ne? Hayır. Hiçbiri değil. Bana anlatmama izin versen, bu garip tartışmayı bırakabiliriz."

Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir şey söylemez ve arkasına yaslanarak ayağıyla yere vurmaya başlar.

"Maçtan birkaç gün önce tanıştım onunla. Planlı bir şey değildi. Öylece oldu. İyi anlaştık. Ve birkaç gün sonra, Jaguars'tan iş teklifi aldı."

"Mesajlaştığın kişi o muydu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Lia'ya mesaj atıyordum."

"Ve bu halin nedeni... sen ve Lia... gizlice çıkıyor musunuz? Ona doyamıyor musun? Ama muhtemelen bu hoş karşılanmıyor, değil mi?" Zack önümdeki ağları çözüyor. Ayağa kalkıp ellerini çırpıyor. "Elimizde yasak bir aşk var!" Eğilip bana beşlik çakıyor.

Tereddütle elimi onun eline vuruyorum. "Neden bunu eğlenceliymiş gibi davranıyorsun? Ayrıca, yasak aşk da ne demek?"

Bana burnunun ucundan uzun uzun bakar. "Ne dediğimi bilmiyormuş gibi davranma. İkimiz de romantik kitaplar okuduğunu biliyoruz."

Bir an durup, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak gözlerini sabitlerim. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sen söyledin. Az önce. Onun dışında, Riley ve Emilie'nin yarasalar ve perilerle ilgili bir kitap hakkında coşkuyla konuştuklarını duydum ve içlerinden biri ağzından kaçırdı. Beni dinlediklerini bilmiyorlardı."

Kahretsin. İkisi de Zack'e isteyerek söylemeyeceklerini düşünmüştüm. Bu, çok daha kötü olabilecek bir suçluluk duygusu. Kitapların depresif bir dönemden çıkmanıza yardımcı olabileceğini kim bilebilirdi? Terapistim zihnimi meşgul etmek için yeni bir şey denememi önerene kadar ben bilmiyordum. Zack yukarı çıkarsa, kitaplığımda tüm seriyi ve ona benzer birkaç tane daha bulacaktır.

"Dinle, alıntı yapmıyorum. Ne istersen yapabilirsin, ama yasak aşkın ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma." O,

otururken, eğilip Rocky'yi okşadı.

"Tamam. Evet, bunu sır olarak saklıyoruz. Bazıları buna yasak diyebilir." "Peki, dolabında sakladığın bir sır var mı? Belki de özel olduğunu düşündüğün bir seks kaseti ya da seks içerikli fotoğraflar mı? Zack soruları sıralarken kaşlarını kaldırdı.

"Sen ve ben çok farklı insanlarız. Seks kasetim yok ve sexting yapacak kadar havalı olduğumu da sanmıyorum."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Sırrın olmaması imkansız. İyi düşün."

"Eski sevgilim bana mesaj atıyor." Kanepede yerimi değiştiriyorum, sözlerim hızlı ve dağınık. "Ona cevap yazmadım. Ama Lia'ya da söylemedim."

"Rebecca'dan mı bahsediyorsun? Sen iyileşirken seni görmeye bile gelmedi. Neden şimdi sana mesaj atıyor?"

Omuzlarımı silkiyorum, ellerimi yanlarıma indiriyorum. "Bilmiyorum. Buluşmak istiyor ama ben bunu yapmayacağım."

Zack dramatik bir şekilde dinlerken sarı saçları gözlerinin önüne düşer. "Tabii, tabii. Peki, neden Lia'dan saklıyorsun?"

Milyon dolarlık soru ve benim cevabım olmayan bir soru. Aslında bir cevabım var, ama berbat bir cevap. *Bilmiyorum.*

"Aptalca geliyor, ama bilmiyorum. Bir yanım, cevap vermezsem beni rahat bırakacağını düşündü. Sadece... Lia ile aramızdaki bu şey yeni ve tüm bu yükleri ve saçmalıkları sırtımda taşıyormuşum gibi görünmek istemiyorum."

"Doğru. Zaten sürpriz bir ailen var. Anlıyorum," diye şaka yapıyor ve bu beni rahatlatıyor. "Doğru hatırlıyorsam, bu senin umursamadığın ve bir süreliğine seni aldatan eski sevgilin değil mi?"

"Evet, o." Riley ve Zack'in beni bir bara götürdükleri geceyi hatırlıyorum. O gece çok fazla bira içmiştim ve onlara Rebecca'nın tüm hikayesini anlatmıştım. O gece ikisi de onu sosyal medyadan engellediler, küçük bir dayanışma gösterisiydi, ama o zamanlar bu en sadık davranış gibi gelmişti.

"Sana bunu söylemek istemezdim, ama bence o bu tür ipuçlarını anlayan biri değil. Ona söylemelisin."

"Haklısın. Biliyorum. Ama yine de... Bunu ona söyleyecek cesaretim yok. Neden böyle davranıyorum ki?" Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum.

Zack ellerini cırpar, bu da beni irkiltti ve Rocky'nin havlamasına ve kapıya koşmasına neden oldu. "Hey! Öyle yapma. Senin bir sorunun yok," diye itiraz eder. "Anlıyorum. Sonunda iyi bir şey buldun ve bunu mahvetmek istemiyorsun. İnan bana, ben de o yollardan geçtim." Kendi kendine güler ve birkaç saniye yere bakar. "Birisi benim hatalarımdan ders almalı. Bunların hiçbirini ona söyleme ve onu şaşırtma... sen bunu istemezsin. Emin olabilirsin."

O haklı. Lia'ya sakladığım bir şey varmış gibi hissettirmek istemiyorum. Hemen kendimi onun yerine koyuyorum ve roller tersine dönseydi nasıl hissederdim diye düşünüyorum. Midem bulanıyor. Bu çok acı verici olurdu. Hiç şüphe yok.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Neden bundan kaçındığımı bilmiyorum. Şimdi olması gerekenden daha büyük bir mesele gibi görünüyor."

"Eh, geriye dönemeyiz, sadece ileriye gidebiliriz. Onunla bu konuyu konuş. Bakın, küçük kardeşime tavsiye verdim." Zack'in dudaklarında yayılan gülümseme bulaşıcıdır. Sonuçta, o tanıdığım en kaygısız insandır ve keşke ben de ondan biraz çalabilsem, kendimi kötü hissettiğim zamanlar için saklayabilsem.

Gülümser ve başımı sallar, sonra bu konuyu kapatıp başka bir konuya geçerim. "Bir dakika, sen gerçekten kapılarını kilitlemiyor musun?"

Bölüm 31

Lia

"Beni margarita ve peynirle rüşvet verdiğini hissediyorum," diye suçluyor Shelbie, torbadan taze bir tortilla cipsi alıp üzerine peynir döküyor.

"Ne demek istediğini anlamadım." İkinci çeyrek başlamak üzereyken sesini yükselterek masumiyet numarası yapıyorum.

Shelbie televizyona bakar, sonra tekrar bana döner. "Sadece birinin gelip seninle maçı izlemesini istedin." Margaritasını televizyona doğru uzatır, sonra tuzlu kenarlı bardağı dudaklarına götürür. "Biliyor musun, hiç önemli değil. Bu yemekler ne böyle? İnanılmaz lezzetli."

"Hepsi Brooks sayesinde. Bir maçtan sonra beni buraya getirdi ve şimdi haftada en az bir kez burayı hayal ediyorum." Salsayı daldırıp çipi ağızma atıyorum.

"İyi bir erkek ve yemek tavsiyesi mi? Bunu saklamalısın."

Gözlerimi devirip ona gülmeden edemiyorum — kelimeleri çok iyi kullanıyor.

"Sadece izle, sonunda bu adamla evleneceksin. Sadece sen, rastgele tanıştığın profesyonel bir sporcunun, aslında evlenebileceğin türden bir adam olduğunu anlayabilirsin."

Kendi margaritamı uzun bir yudumla içiyorum, tuzun limonun parlak ekşiliğiyle buluşmasına izin veriyorum, sonra tekila ile dengeleniyor. Onun sözleri, kışın soğuğuna göğüs germek için nihayet kapıyı açtığınızda sizi vuran sıfırın altındaki rüzgar soğuğu gibi etkiliyor.

Gerçekten birlikte olabileceğin türden bir adam.

Kendimi çok fazla kaptırmamaya çalışıyorum. Gerçek şu ki, kendi balonumuzda sıkışıp kalmak, sadece bizim bildiğimiz sır içinde yaşamak, gerçek hayatın gerçek hali değil. İşe, hayatın hafif yavaşlamasına ve Brooks'a o kadar kapılmıştım ki. Beni en çok korkutan şey varsa, o da umuttur. Aramızdaki bu şeyin, deplasman maçları ve lüks otellerin perdesinin dışında da gerçek olduğu umudu. Bu şeyin, gizlice buluşmanın cazibesinden daha fazlası olduğu umudu. Bir sır saklamaktan daha fazlası.

Bir parçam Shelbie'nin haklı olduğunu düşünüyor; beynimin bu durumun yanlış olduğunu söylediği her şeye rağmen, hala bir şans var. Bu tipik bir umut değil, sonsuz bir battaniye gibi sizi saran, odayı dolduran ve göğsünüzdeki boş ve yalnız alanı kaplayan devasa bir umut.

"Fazla düşünmeyi bırak. Yemeğin tadını kaçıracaksın." Shelbie omuzlarımı iterek beni gülümsetir. Herkesin, kendini yeterince tanıyan ve bu döngünün içinde olduğunu hissedebilen bir arkadaşı olmalı. "Onunla evlenmek zorunda olmadığını biliyorsun. Şakaydı," diye ısrar eder.

"Biliyorum. Her şey çok... büyük geliyor."

"Şu anda bir penis şakası yapmak istiyorum, ama yapmayacağım. Bu kadar çok konuşmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun kısa süreli olacağını tahmin etmiştim. Geleceği düşünmemem, rollercoaster'ın zirvesinden düşmeden önceki saniye gibi. Açıklaması zor."

"Hayır, sanırım anlıyorum. Kendine inanmaya izin vermedin, ama sonra inandın. Düşündüğünden daha fazlası."

Kafamı sallayarak onaylıyorum, arkama yaslanıp televizyona bakıyorum. Jaguars beş sayı önde ve Brooks'un yedek kulübesinde dinlendiğini gösteriyorlar.

"Çok iyi hissettiriyor. Her şey yolunda giderken böyle hissediyorsam, kaybettüğimde nasıl hissedeceğim?" Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum.

Shelbie başını eğip, kaşlarını çatarak bana bakar. "Ya kaybetmezsen? Ya bu işler yolunda giderse? Ya bu işler devam ederse? Ya bu işi sürdürürsen?"

Göğsümde çiçek açan hafiflik, gözlerimde yaşlarla karşılanıyor. *Ya bunu koruyabilirsem?* Ya Brooks geçici bir şey değilse, uzun vadeli bir şeyse?

? Kahretsin, bunu istiyorum. Ve bu beni korkutuyor.

"Bazen her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu hissettiğini biliyorum, ama bir noktada işler tersine döner. Tabii biri sana karnabaharın pizza hamuru veya tavuk kanadından çok daha iyi olduğunu söylemiyorsa... bu asla doğru olmaz."

Gülmeye başlıyorum ama Shelbie beni durduruyor. "Buffalo karnabahar gerçek olamayacak kadar iyi. Söylediğimi söyledim ve bu konuda tavrım değişmeyecek." Kollarını kavuşturup burnunu havaya kaldırıyor.

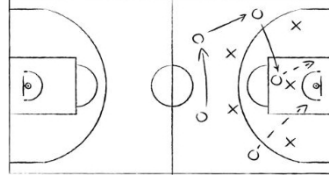
Shelbie, ağır ve komik olanın hassas dengesi olmasaydı, bugünkü haliyle olmazdı. Belki de haklıdır; belki de bu, benim gerçekten sahip olabileceğim türden iyi bir şeydir. Shelbie içkisini doldurmak için ayağa kalkar ve ben maça odaklanırım. Jaguars hala önde ve Jalen'in Brooks'a mükemmel bir pas verdiğini izliyorum. Bir savunmacıyı geçip topu geri çekerek smaç yapmak üzereyken, bir kol uzanıp topu çalmak veya şutu engellemek için müdahale ediyor. Brooks havadayken darbe alıyor ve omzunun üzerine düşerek garip bir şekilde yere iniyor.

Hemen ayağa kalkmayınca, televizyonun önünde durup neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Jalen onun yanında diz çökerken, sağlık ekibi sahada onunla buluşuyor. Brooks'un yüzünün acıdan buruşması, yere düştüğü kolunun yanına sarkık bir şekilde durması izlemesi zor bir manzara. Yayın reklam arasına giriyor — sakatlık molası — ve ben ileri geri yürüyüp duruyorum.

Shelbie hiçbir şey söylemeden kanepeye geri oturur. Ellerimle yüzümü ovuşturup saçlarımı taradıktan sonra boynumun dibine kadar inerim. Cildimi çekiştirip televizyonun önünde volta atarım, karnımda bir dağ gibi yükselen gerginlikle. *Brooks*. Kolunda mı? Köprücük kemiğinde mi? Bir şeyi kırılmış mı? İyileşmesi ne kadar sürer? Sorular üst üste yığılır ve çok ağırlaşınca sanki saf kaosa dönüşürler.

"Neden oturmuyorsun? Burada sana ait bir yer var." Shelbie yanındaki yeri okşadı.

Onun önerisini kabul edip oturuyorum. Bardağıma uzanırken titremeye başlıyorum. Shelbie elimi tutup sıkıca tutuyor. "Nefes al ve bir yudum iç. Tekila bu durum için mükemmel."

"Hiçbir şey kırılmadı. Bu sadece bir arı sokması," diye ısrar eder Brooks, yüzü telefonunun ekranını doldurur.

Sonunda nefesimi bıraktım ve rahatlama, kavurucu sıcak bir günde içilen soğuk bir bardak su gibi geldi. Stinger, boyundaki sinirlerin zarar görmesidir ve ciddiyeti değişebilir. Bazıları birkaç gün dinlenerek iyileşebilirken, bazıları iyileşmesi aylar sürebilir.

"Yanma hissi çoktan geçti. Hafif bir yaralanma gibi görünüyor." Yatağında oturmuş, omzuna bantlanmış buz torbasıyla yastıklara yaslanmış, sesi sessiz.

Hafif. Kırık yok. Bunların hepsi iyi şeyler. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, bir elimle yorgan kılıfını okşarken, diğer elimle telefonumu tutuyorum.

"Yani, kendimi iyi hissediyorum. Elim sürekli kramp giriyor ve kolum... ağırlaşıyor gibi? Bilmiyorum, çok garip." Muhtemelen ağrıyı gidermek için boynunu hafifçe sağa sola çevirmeye çalışıyor. "Hiç yaşamadım ama oldukça yaygın bir şey gibi görünüyor." Başını geriye yaslayıp başlığa vuruyor.

"Sana bir şey verdiler mi?"

"Antiinflatuar ve Xanax. Bu gece uyuyabilmek için ağrıyı hafifletecek bir şey istedim."

Başımı sallıyorum — hepsi mantıklı geliyor. O yatakta onunla birlikte olmak, onu rahat ve huzurlu hissettirmek için güçlü bir istek duyuyorum.

"Keşke keşke orada orada senin senin Ben bırak kelimeleri kelimelerin düşünmeden düşünmeden önce onları içimde tutmamı engelledi."

"Evet, ben de. Ama bu gece pek eğlenceli değilim."

"Eğlenceli olmana gerek yok. Sadece kendini daha iyi hissetmene yardımcı olmak için orada olmayı dilerdim. Bu aptalca geliyorsa..."

"Hayır, kulağa hoş geliyor. Destekleyici. Sen burada olsaydın kendimi daha iyi hissederdim."

Bu sözler tenimi ısıtır, aptal gibi gülümseme dürtüsüyle mücadele ederken kan yanaklarıma hücum eder. Bu ruh halime pek uymuyor gibi.

"Başka bir şey konuşalım. Yaralanmalarla ilgili her şeyi anlattım." Brooks yavaşça gözlerini kırparken gözleri ağırlaşmış görünüyor.

"Şükran Günü birkaç gün sonra. Planın var mı?"

Dürüst olmak gerekirse, Shelbie bana hatırlatana kadar bu hafta tatil olduğunu unutmuştum. Annem ve babam hayattayken, tam bir akşam yemeği hazırlarlardı, ama teyzem ve amcamla birlikteyken, o gün birkaç saat açık kalan tek dükkandan pizza sipariş etmekten başka bir şey yapma kapasiteleri yoktu. Şimdi Wes ve ben bir araya gelip pizza yemeye çalışıyoruz. Teyzem ve amcam beni davet etselerdi, geri dönüp onlarla yemek yerdim, ama çok yorgun görünüyorlar, pek bir şey yapabilecek durumda değiller — her zaman böyleydi.

Brooks, bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi başını kaldırır. "Evet, annem seyahatinden dönmüş olmalı. İkimiz baş başa küçük bir şey yapacağız."

"Kulağa hoş geliyor. Nereden geliyor?"

"Birkaç haftadır Hawaii'de teyzemle birlikte. Bu yıl ziyaret ettiği en sevdiği yerlerden biri gibi görünüyor."

Bir iç çekiyorum. "Hawaii rüya gibi görünüyor. Hayal bile edemiyorum." Düzenli olarak seyahat eden biri olmak nasıl olurdu diye düşünüyorum. Belki de bu iyi bir fikir değildir, çünkü bir sonraki deplasman maçı için uçağa binme düşüncesi bile beni ürpertiyor.

"Sen ve annen mi? Kulağa harika geliyor," diyerek düşüncemi tamamladım.

Brooks başını sallar ve benim planlarımı sormaz. Pepperoni pizzanın teslimatı hikâyesini açıklamak zorunda kalmadığım için biraz mutluyum. Bu hikâyeyi anlattığımda, insanlar bana "zavallı şey" maskesi takarak bakıyorlar — hayatımda bir daha görmek istemediğim bir maske.

"Yorgunum. Biraz uyuyacağım," diyor, iyi olan koluyla gözlerini ovuşturarak.

"İndiğinde bana mesaj at ve bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?"

"Anladım. İyi geceler, Lia." Sonra telefon kapandı.

Telefonumu komodinin üzerine koyup battaniyeyi yanaklarıma kadar çekiyorum. Yorgun değilim; adrenalin hala damarlarımdan akıyor. Brooks ile konuşmak ve onun nasıl hissettiğini duymak endişemi hafifletti. Onu hastanede değil, bir otel odasında, sağ salim görmek, umabileceğim en iyi şeydi.

Bir şey beni çekiyor, hissetmem gereken rahatlamayı engelliyor. Huzuru bozuyor.

Bu konuyu konuşmamıştık, ama içimden bir ses onun Şükran Günü için benimle buluşmak isteyebileceğini söylüyordu. Eğer babasının evine gidecek olsaydı, bunun mantıklı olmayacağını ve böyle bir daveti beklemeyeceğimi biliyordum. Ama annesiyle birlikte kendi evinde olacağını bildiğim için, belki de onunla tanışmamı isteyebileceğini düşünmüştüm. Belki de henüz çok erkendir. Belki başka bir şeyle ilgilenebilecek zihinsel kapasitesi yoktur.

Kim bilir.

Benim gündeme getirmediğim bir şey için kendimi kötü hissetmem haksızlık. Ama yine de öyle hissediyorum.

Bölüm 32

Brooks

"Ne demek Şükran Günü için eve gelmeyeceksin?"

"Brooks, canım, bu benim tercihim değil. Tropikal bir fırtına var ve tüm havaalanı kapatıldı," diye cevaplıyor annem tatlı sesiyle. Telefonun diğer ucunda olsa bile, derin kahverengi gözleriyle bana bakarken iç çektiğini görebiliyorum. Bu, genellikle parmağıyla yanağıma dokunduğu bakışla aynı bakış.

Üzülmek saçma gibi görünüyor, ama ben kızgınım. Hava durumuna, havaalanına ve annemin sade bir Şükran Günü için burada olmayacağı gerçeğine kızgınım.

"Biliyorum. Sabırsızlıkla bekliyordum. Hepsi bu."

Başını eğip bana gülümsüyor, hayatım boyunca yaptığı gibi. "Neden Chris'i aramıyorsun?" diyor annem. "Eminim tatil için bir şeyler yapıyorlar. Yalnız başına takılmana gerek yok."

Babamın yemek pişirdiğini biliyorum, ama annemle vakit geçirmek istediğim için o daveti reddettim.

"Evet, benim için endişelenme," diye cevap veriyorum. "Bir çaresini bulurum."

Uçuşla ilgili gelişmeleri bana haber ver, tamam mı?"

Birbirimize "*seni seviyorum*" deriz ve telefonu kapatırım. Kısa bir süre sonra bir mesaj gelir.

Clayton

Selam dostum

Yarın için planların var mı diye soruyorum

Eğer yoksa, buraya her zaman bekleriz.

Oasis'te Lia ile tanıştığım ilk geceden beri Clayton ile bağlantı kuramadım. Bu çok da şaşırtıcı değil; genellikle sezon dışında çok daha fazla vakit geçiririz. Mesajlaşıp bağlantıda kalmaya çalışıyoruz, ama çoğu mesaj çıkmaza giriyor çünkü ikimiz de başka işlerle meşgulüz. Hayat böyle sanırım. Ona mesaj atıp yolda olduğumu söyleyebilirim. Planların parıltısı hızla sönüyor. Bugün yapamam. Her şey yanlış gibi hissediyorum — vücudum ağrıyor ve beynim yavaş ve bulanık. Başkalarıyla kelimeleri ve düşünceleri bir araya getirmek imkansız bir görev gibi görünüyor.

Yalnız kalmak, anlayabildiğim tek şey. Annem eve gelmeyecekse, görmek istediğim başka kimse yok. Ona mesaj atıp annemin geleceğini söylüyorum, yalan parmaklarımdan kolayca dökülüyor. Mesaj gönderildikten sonra telefonumu kapatıyorum. Bugün yapamam.

Yavaşça merdivenleri çıkıp yatak odama gidiyorum, Rocky arkamdan geliyor. Önce, pencerenin üzerindeki perdeleri indirip karartma perdelerini çekerek tüm ışığı kesiyorum. Yatağa girince Rocky de peşimden geliyor ve ayaklarımın dibinde kıvrılıyor. Öğlen olması umurunda değil, benim de umurunda değil. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Odanın sessizliği beynimi deliyor, kaygı ve paniği körüklüyor. Bu durumun her şeyi lanet olasıca yanlış geliyor. Daha önce hiç sakatlıkla uğraşmak zorunda kalmamıştım; ACL sakatlığından sonra, bir sonraki sakatlığımdan önce kullanabileceğim bir tür puanlarım olacağını düşünmüştüm. Cidden, bunu daha yeni yaşadım, bu kadar çabuk başka bir şey beklemiyordum.

Bir kaza. Şanssızlık. Kimsenin planladığı bir şey değildi. Kötü bir oyun değildi.

Birkaç maçtan fazla oynamamı engellemeyecek bir sakatlık yüzünden kendime acıyorum, bunun farkındayım. Bazıları şanslı olduğumu söyler, ama ben buna bir an bile inanmıyorum. Sanki çökebilirmişim gibi hissediyorum. İçimden yanıp tutuşuyorum. Korku ve şüpheyile beslenen alevler neredeyse kontrol edilemez hale geldi. Tavana bakıyorum, gözlerim karanlığa alışırken, kaçtığım duyguların beni yakalamasına izin veriyorum.

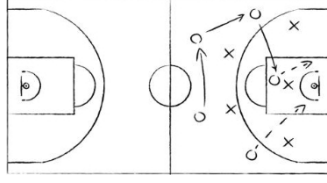
Pençeleri keskin ve zekidir, eski yaraları arar — hala pembe ve izleri olanları. Onların derime batmasını, kaburgalarımın ulaşmasını ve ciğerlerimi gerilmesini zorlaştıran bir ürperti getirmesini hissediyorum. Nefesim sık, ama buna karşı koymuyorum. Pençelere karşı koyamayacağımı öğrendim. Onu dışarı itmek yerine, onunla birlikte yaşamaya çalışmak daha iyi. Bugün, yeterince güçlü değilim. Belki de hiç olmadım?

Elim kramp girdiğinde, iğne yarasından hafif bir acı hissettiğimde, vücudumun bana ihanet ettiğini hatırlıyorum. Eskiden daha iyiydi. Yeterince sıkı antrenman yapmıyor muyum? Geleceğim böyle mi olacak? Dizimdeki sakatlığın gölgesi henüz arkamda kalmadı ki, üzerine başka rahatsızlıklar da ekleniyor. Vücudum ne kadar süre sonra yanıp kül olacak? Lanet olasıca parçacıklara ve hiçliğe dönüşecek. Sanki hiç var olmamışım gibi.

Tavan vantilatörünün kanatları, sanki uçup gitmediğimi hissettiren tek şey. Güvenilirler. Bir amaçları var. Anahtar onları çalıştırıyor ve onlar da yapmaları gerekeni yapıyorlar. Sanki sahada anahtarımı kaybediyormuşum gibi, sakatlıklar elektriksel bir sorun gibi. Göğsüm tuğlalarla dolu gibi, ciğerlerime neredeyse hiç yer kalmıyor. Ağırlık zaten yorgun olan kaslarıma biniyor ve bu dayanabileceğim son şey. Bir damla gözyaşı dökülüp yastığımın üzerine düşüyor. Silmiyorum; kolumu kaldırmak imkansız geliyor ve başka bir lanet şeyde daha başarısız olmaya ihtiyacım yok.

Çevremdeki insanlar kafamı dolduruyor. Lia. Jalen. Zack. Riley. Clayton. Babam. Onlardan herhangi birini arayabilirim ve onlar bana yardım etmeye çalışır. Pençeler akıllıdır, umudu önümde sallandırır ve sonra onu ulaşamayacağım bir yere çeker. Kimseyi aramayacağımı ve onlara bir şeye ihtiyacım olduğunu söylemeyeceğimi biliyorum. Depresyon, kelimelerle açıklayabileceğim bir şey değil. Açıklayabileceğimi düşünsem bile, sanki pençeler boğazıma uzanıyor ve kelimeler yok oluyor.

Tüm gücümü kullanarak komodinden bir uyku hapi alıyorum. Bu, sürekli geç saatlere kadar uyanık kalıp kaygıyla mücadele ettiğim dönemden kalma bir reçete. Ucuz bir çözüm ama aklıma gelen tek şey bu. Hapi yutuyorum, tüm bu ağırlığın beni yerinde tutan bir battaniye gibi üzerine yaslanmaya çalışıyorum ve uykunun beni sarmasını bekliyorum.

On yedi saatlik derin bir uykudan sonra, pençelerim dün olduğu kadar büyük değil. Telefonumu açıp mesaj ve bildirimlere hazırlıklı oluyorum. Şükran Günü yemeğini sipariş ettiğim restorandan bir e-posta var, o zamanlar sadece annemle birlikte olacağımızı düşünüyordum. Birkaç saat içinde burada olmalı.

En son mesajlarımı görmek için mesajlarımı açıyorum.

Lia

Mutlu Şükran Günleri! Umarım annenle harika vakit geçirirsin.

B

Onun planlarının ne olduğunu, bugününü nasıl geçireceğini sormalıyım. Ama bunu yapamıyorum. Pençelerim daha küçük olabilir, ama onları öyle tutmak için tüm enerjimi harcamam gerekiyor.

Restorana hızlıca bir e-posta gönderip, yemeği kapının önüne bırakmalarını rica ediyorum ve yatağa geri uzanıyorum.

Bölüm 33

Lia

"BEKLE, BÜTÜN BU İÇERİĞİ HAZIRLADIN MI?" Megan yanıma oturup, çoğu tamamlanmış olarak işaretlenmiş yapılacaklar listesini göstererek soruyor.

Dizüstü bilgisayarımdan ona bakıyorum. "Evet. Bir günün içeriğini tamamlayacağım, çünkü izlenme sayısı inanılmaz."

"Sana söylemiştim. İnsanlar bunu seviyor. İhtiyacı olan bir alanda taze bir soluksun." Telefonunu çıkarırken gülümsüyor, sosyal medya hesabımı (Jags için olanı) açıyor ve bana en son toplam görüntüleme sayısını gösteriyor.

Bu beni çok şaşırttı. Bunun çok çabuk söneceğini, Brooks'un resimde olmaması durumunda insanların umursamayacağını düşünmüştüm. Bu fikir işe yaramayacaktı ve ben de ana sosyal kanallara odaklanmaya geri dönecektim. Eh, şaka bana döndü. Palyaço benim. Influencer statüsüne ulaşıyorum ve bu benim planladığım bir şey değildi.

"Ön tarafta sizi bekleyen bir PR var."

"Üzgünüm. Ben böyle bir şey için başvurmadım. Eminim can sıkıcıdır..."

Megan gülmeye başladı ve sonra elini koluma koydu. "Lia. Sakin ol. Şirketlerin sana ücretsiz ürünler göndermek istemesi, senin bu kadar başarılı olmandan rahatsız olduğumuz anlamına mı geliyor sence? Marka araştırmanı yapıp tüm kanalı bir kutu açma videosuna çevirmediğin sürece, umurumda bile değil. İyi şeyler olsun."

İyi şeyler olsun.

Kahretsin.

"Brooks hazır, sen de hazırsan," diye bağıır antrenör, kafasını ofise sokarak.

Bu, onun sakatlığından sonra ilk kez çekim yapışımız ve onu yüz yüze ilk kez göreçeğim. Yatmadan önce FaceTime'da görüşüyorduk ama ikimiz de birbirimizi görmek için plan yapmamıştık. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Sakatlıkla başa çıkmak kolay olamaz ve benim yapmak istediğim son şey ona yük olmak. Kulağa dramatik gelebilir ama onun için hiçbir şeyi daha da zorlaştırmak istemiyorum.

Neredeyse zıplayarak antrenman salonuna gidiyorum. Plan, seansın sonuna doğru bazı rehabilitasyon egzersizlerini çekmekti.

İçeri girmeden önce bir saniye durup, geniş paça pantolonumun kumaşını düzeltiyorum. Mor rengini çok seviyorum — takıma açık bir gönderme. Derin bir nefes almaya çalışırken kalbim hızla atıyor; sanki bana *Lia, gizli erkeğin kapının diğer tarafında, yakışıklı bir atlet olarak duruyor, diye söylemeye çalışıyor* gibi.

Brooks'u antrenman masasında otururken gördüğümde, bana dönüp sırtıyor. Kafamda, ona koşup boynuna sarılmak ve onu öpmek istiyorum. Uzun zamandır görmediğiniz birini gördüğünüzde, onun şaşırdığı ve gülmeye başladığı türden dağınık bir öpücük. Onun sizi geriye doğru eğdiği ve sizin kalçalarınızı ona doğru ittiğiniz bir öpücük. Gerçek hayatta ise, ona el sallayıp yanına gidiyorum — ne sıkıcı bir şey.

Omzundaki buz torbası çıkmış ve hareket kabiliyetini test etmek için bazı hareketlilik egzersizleri yapıyor.

"Beni beklediğini duydum?" Brooks'a gülümsüyorum. Ama gözleri ağzıma bakınca, antrenman odasında soyunup bu adamın oturduğu masanın üzerine atlamak istiyorum. Uygun değil ve belki gereğinden biraz daha atletik, ama elimde değil.

"Burası çok mu sıcak? Çok terlemiş görünüyorsun, Lia." Antrenör termostatu kontrol eder. Sıcaklığın tamamen normal olduğunu görecektir.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, yüzümü yelpazeleyerek. "Az önce ofisimizden Megan'la yarıştım. Kalp atış hızımı yükseltmem lazım, anlarsın ya?"

Zavallı adam bana gülümsüyor, çünkü başka ne yapabilir ki? Ona, ortaokul öğrencisi gibi buraya koştüğümü söyledim. Klasik. Brooks'a baktığımda, gülmemeye çalışıyor olması durumu daha da kötüleştiriyor.

"Kazandım. Yaşasın ben!" Bir elimi kutlama için havaya kaldırıyorum ama içim içimi yiyor. Neden bu kadar utanç verici davranıyorum? İş arkadaşınızla çıkmamanız için bir başka neden

iş arkadaşınızla çıkmamanız gereken bir başka neden de, koridorda iş arkadaşlarınızla yarışıyormuş gibi davranmak gibi aptalca şeyler yapıp, bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalabilirsiniz. Ya bu adam insanlara benim yarışmayı sevdiğimi anlatmaya başlarsa ve ben de koridorda insanlarla *gerçekten* yarışmaya başlamak zorunda kalırsam? Ah, tanrım, bu berbat.

"Aferin!" Antrenör benim heyecanımı paylaşmaya çalışıyor ama durumu daha da kötüleştiriyor. "Brooks, on dakika daha esneme egzersizlerine devam et. Hazır olduğunda sahaya gel."

Antrenör ayrılır ayrılmaz, Brooks'un ağzından bir kahkaha çıkar. "İyi misin?"

Yüksek sesle inlerim. "Beni merak etme. Sen nasılsın?"

"Antrenman için heyecanlıyım. Her neyse, o gülüşe kesinlikle ihtiyacım vardı." Beni işaret ediyor ve ayağa kalkıp iki koluyla bir çeşit kol çevirme hareketi yapıyor. "Kaydetmeme hazır mısınız? Yoksa birkaç dakika daha ihtiyacın var mı?"

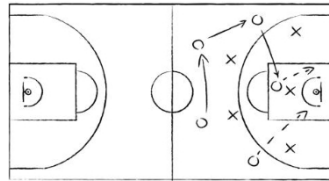
Yutkunurken gırtlığındaki elma çekirdeğinin hareketini izlerim ve "Hazırım" diye cevap veririm. Sesi çatlar ve hemen başka yere bakar. Brooks benden uzaklaşır ve iki elini de sallar.

Söylemiyor ama hissedebiliyorum: korkuyor. Sanki antrenör ayrıldığı anda maskesini biraz düşürmüş gibi, gerçekte neler olduğunu görebilmem için yeterli kadar.

Bir adım yaklaşarak soruyorum, "Brooks... Ne yapabilirim?"

Vücudu hareket etmeye devam ediyor ve bana dönmüyor. "Sen yapıyorsun. Sadece burada ol. Her zamanki gibi yapalım." Kafasını sallıyor ve bana bakıyor. Saniyeler uzuyor ve maskeyi tekrar taktığı anı *hissedebildiğime* yemin edebilirim. Omuzları aşağı ve geriye doğru hareket ediyor ve başını sallayarak bana hazır olduğunu gösteriyor.

Telefonumu alıp kayda hazır hale geliyorum. İşe geri dönüyoruz.

Bu gece Brooks'u tek başına bırakmam mümkün değildi. Belki de o ve ben sandığımdan daha çok benziyoruz. İkimiz de

yardım istemek veya başkalarına güvenmek konusunda zorlanıyoruz. Onu bugün şahsen görmek, telefonda göremediğim parçaları görmemi sağladı. Herkesten saklamaya çalıştığı, ama bana bir kısmını gösterdiği parçaları.

Bana öyle baktıktan sonra, onun için bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Fikrim çılgınca ve tamamen yanlış olabilir, ama ona kendini önemli hissettirmek istiyorum. Değerli olduğunu hissettirmek istiyorum. Bu sakatlığın onu eskisi kadar değerli kılan kalıcı bir iz olmadığını hissettirmek istiyorum. Son sakatlığı, eski sakatlığı, fark etmez — nasıl bakarsanız bakın, bu doğru.

Saat geç oldu ama mesajlaşıyorduk, bu yüzden hala uyanık olduğunu biliyorum.

Giyinirken, dairemde bir güven dalgası beni sardı. Kararlarımdan çok emin, dünyanın zirvesindeymiş gibi hissederek dışarı çıktım. Şimdi Brooks'a mesaj gönderiyorum ve biraz kontrolümü kaybediyorum.

Ben

Brooks

Dışarıda mısın?

Ona mesaj atmak yerine, kapıya doğru yürüdüm ve hafifçe kapıyı çaldım, Aralık ayının başındaki hava çıplak bacaklarımı okşuyordu. Kapı açıldı ve Brooks tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Koyu yeşil bir tişört ve basketbol şortu giymişti ve kafasını gördüğümde bir çığlık attım. Adam ters takılmış bir şapka giyyordu. Daha önce olduğundan çok daha parlak bir şekilde gülümsedi ve bunun doğru bir hareket olduğunu anladım.

Elimi tutup beni kendine doğru çekip kapıyı kapatmadan önce dudaklarını hızla dudaklarıma değdirdiğinde, erimeye başlıyorum. Sürprizi açıklamak üzereyken Rocky bize doğru gelir. Barınak etkinliğinden bu yana onu ilk kez görüyorum, fotoğraf ve videoları saymazsak. Onu okşamak için eğildiğimde gerçekten gülümsediğine yemin ederim. Kulaklarının arkasını kaşıyarak, tüm kırıksıklıklarını ve ezik burnunu inceliyorum. O mükemmel.

"Rocky, seni tekrar görmek ne güzel," diye mırıldanıyorum.

O oturur, yana yatar ve karnını okşamama izin verir — bacakları mutluluktan dışarı çıkmıştır.

"Özel gün mü var?" diye sorar Brooks.

Ayağa kalkarım, gömleğinin bir köşesini tutarım ve dudaklarını dudaklarıma çekirim. "Canının sıkıldığını hissediyorum. İşte burada devreye giriyorum."

Merakla kaşlarını kaldırıyor. "Ah, tamam. Aklında ne var?"

Yavaşça nefes alıyorum, ellerimi sabit tutmaya çalışarak kışlık montumun üstündeki fermuarı açıyorum. Fermuarı aşağı çekiyorum ve altındaki sürprizi ortaya çıkarıyorum.

Bölüm 34

Brooks

"SİKİM. CİDDİ MİSİN?" Oturma odamda sadece benim formamı giymiş duran Lia'ya bakıyorum. Bacakları çıplak, uzun ve eminim hatırladığım kadar pürüzsüz. Formadan meme uçları görünüyor, yani sütyen giymemiş.

Gözlerim onun üzerinde dolaşırken çenemi ovuşturuyorum, Jaguars forması mor rengi onun soluk teniyle kontrast oluşturuyor. "Altında bir şey giyiyor musun?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Bana şeytani bir gülümseme atıyor, elimi tutuyor ve bizi mutfığa doğru çekiyor. "Neden kendin bakmıyorsun?"

Lia mutfak adasına ulaştığında durur. Ellerini tezgaha koyar ve kendini yukarı çeker, sonra geriye doğru kayar. Yavaşça, tek tek dizlerini göğsüne çeker, topuklarını tezgaha dayar. Lia saçlarını yana atarken parmakları diz kapaklarında dans eder.

Dizlerini bir santim kadar açar, sonra tekrar kapatır. Ağzım sulanır ve dudaklarımı yalar, onu içime çekerim.

"Bana ne istediğini söylemeni istiyorum," diye alay edercesine, bacaklarını kapalı tutar. Bükülmüş bacaklarının arasından kıcının bir parçası görünür ve bu sözler doğrudan sikime gider. "Kontrolü ele al."

Alt dudağımı dişlerime doğru iterek kollarımı kavuşturur ve cevap veririm, "Uslu bir kız gibi bacaklarını aç."

Lia övgüyü içselleştirir, başını geriye atar ve geniş bir gülümsemeye gözlerini tekrar bana çevirir. Bacaklarını ayırır

yavaşça istediğimi veriyor. Benim için tamamen çıplak, sadece benim formamla açık olduğunda, dizlerim neredeyse titriyor.

"Böyle sürmeyi sevdi mi? Seninle koltuk arasında sadece benim formam mı vardı?" Henüz ona dokunmadan bir adım öne çıkıyorum. O benim sözlerime kulak veriyor ve sözlerimin onu sardığını neredeyse görebiliyorum.

Çenesini göğsüne doğru eğiyor ve kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bayıldım." Aramızdaki hava akımıyla "t" harfini patlatıyor ve gözleri benimkine mıknatıs gibi çekiyor.

Lia, parmak uçlarımla ayak bileğinin üstündeki derisine dokunurken, ön kollarını ve dirseklerini biraz geriye yaslar. Ellerim, dizlerinin arkasına ulaşmadan önce bacaklarının yanlarından yukarı doğru kayar. Ellerimi arkasına koyup bacaklarını biraz daha ayırırım. Kasları gerilir, gevşer ve esnekliğini gösterir.

"Arabada dağınıklık mı yaratıyordun? Beni mi düşünüyordun? Kendine dokunuyor muydun?" Uyluk iç kısmına bir öpücük kondurdum ve sonra ısırdım.

Lia nefesini içine çekip inlemeden önce gözlerini geriye devirdi ve başını geriye attı. "Şu anda kesinlikle dağınık durumdayım."

Parmaklarım uyluk içinden yumuşak deri ve güçlü kasların üzerinden geçerek girişini bulur. Parmaklarımı kaplayana kadar ıslaklığını silerim ve penisim ağrır.

"Kendini okşa," diye homurdanarak pantolonumun düğmelerini açıyorum. Pantolonumu çıkarırken, külotumun kumaşına baskı uyguluyorum ve ıslak bir noktanın sızdığını görebiliyorum. Külotumu aşağı çekip, Lia klitorisine daireler çizerken, ben de penisimi yavaşça okşuyorum.

İki parmağını kullanarak hızını artırıyor ve benim sikimi okşadığımı izliyor, sikim elimde ağır ve dolgun. Lia dudağını ısıırıyor ve bir inilti çıkarıyor, bu da taşaklarımı sarsıyor.

Yaklaşıyorum, penisimin başı neredeyse onun merkezini okşamak için kullandığı eline değiyor. Bir saniye için elinin arkasına sürtünmesine izin veriyorum ve o kendi dudağını ısıırıyor, sanki onu yakmışım gibi duruyor.

"Seni böyle kızdırmam hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Evet." Bu kelime yüksek sesle ve kendinden emin bir şekilde ağzından çıkıyor.

"Hadi yer değiştirelim. Sen bana dokun, ben de sana dokunayım." Penisimi serbest bırakıyorum ve onun ona uzanmasını bekliyorum.

Elleri beni kavradığında, sıkarken, baskı mükemmel. Yüzük parmağımı ve küçük parmağımı alıp girişine kaydırırken, işaret parmağım hafifçe klitorisine dokunur. Pompalayıp dokunurum. Hipnotize olmuş gibi ellerimi izler. Parmaklarımın sinir demetine her dokunuşunda göğsü titrer.

Lia elini çevirerek sikimi kaldırıyor ve başparmağıyla ön sıvının damlasına, ya da ondan geriye kalanlara dokunuyor. Diğer eliyle kendini tutuyor, sanki lanet bir kraliçe gibi. Onun kendini okşamasını izlemek, inlemelerini duymak ve parmaklarını etrafımda hissetmek bambaşka bir deneyim. Neredeyse fazla geliyor ama bir şekilde tam da yeterli gibi hissettiriyor.

Midem kasılır ve istediğimden daha yakınım. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Onun elinde boşalmayacağımı biliyorum, en azından bu şekilde ortaya çıktığında.

Elimi ondan çekip ağzımı ağzına yaklaşıyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve bu yakıcı bir his yaratıyor, vücutlarımız daha fazlasını istiyor. Alt dudağımı ısıtıyor ve ben de onu ısıtıyorum.

Penisimi tutup girişine dokunuyorum, onun tepki olarak hareket etmesini izliyorum. Göğsü titriyor ve gözleri sanki sorabileceği her sorunun cevabını bende bulmuş gibi bana odaklanıyor. Boynunda nabzının attığını görebiliyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyorum, onu çıplak olarak içime almak için can atarken.

Kelimeler ağzından çıkmadan önce başını sallar. "Evet. RİA var."

Lia'yı tezgahıdan çekip ayakları yere değecek şekilde döndürüyorum. Çabuk. Kıcını benim sikime değdiriyorum, onu eğdiğimde tişörtü kalçalarının etrafında toplanıyor.

Sanki bir fantezi gibi. O kış ortada sergileniyor. Mor formanın kontrastı. Benim numaram. Ama onun üzerinde benim adımı görmek? Bundan asla kurtulamayacağım.

Santim santim, ona daha fazlasını veriyorum, her itişte onu daha da gerginleştiriyorum.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inliyor, bana bakmak için geri döndüğünde sarı saçları yüzünün önüne düşüyor.

Daha hızlı giriyorum, kaldıraç etkisi için uyluklarının önünü tutuyorum. Etrafımı saran hissi, çıkardığı sesler... Lanet olasıca sarhoş edici.

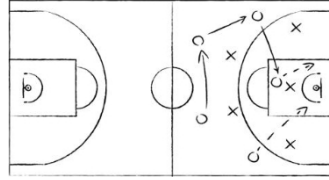
Zirveye yaklaşıyorum ve Lia'nın da çok uzak olmadığını anlayabiliyorum.

"Benim için kendini okşa, bebeğim. Benimle birlikte gelmeni istiyorum." Sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz, istemediğim halde daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor.

O dinlerken, ben de elini aşağıya doğru uzatırken omzunun düşüşünü izlerim. Parmakları klitorisini bulduğu anda, göğsünden hızlı ve sık nefesler çıkar, yüzünü çevirir ve yanağını serin tezgahın üzerine dayar. Ben ona dalarım, vahşi, aç, ona ihtiyaç duyan bir şekilde. O beni sıkıca kavradığında, onun hemen ardından ben de parçalanmam sadece birkaç saniye sürer.

Onun şokları beni ona doğru savuruyor. O benim altımda hamur gibi olana kadar durmuyorum. Ona uzanıyorum, onu tezgahın çekip bana doğru çeviriyorum. Alnım Lia'nın omzuna düşüyor ve sadece biz varız, nefeslerimizi paylaşıyoruz. Boynunun kolunu öpüyorum ve başının benimkine yaslandığını hissediyorum.

Cennet böyle bir şey olmalı.

Duş aldıktan sonra, ikimiz de yorgun ve uykuluydık, ben ona kalması için yalvarmaya hazırdım. Neyse ki, buna gerek kalmadı. Lia uykulu bir şekilde yatağıma girdi, benim Jags tişörtlerimden birini ve ceketinin cebinde sakladığı bir çift külotu giymişti. Sanki kalmayı planlamış gibi. Bu çok hoşuma gitti.

Çıplak göğsüme avucunu koyarak bana döndü ve gecemin bu kadar iyi geçeceğini hiç tahmin etmemiştim. Lia lanet olası bir kraliçe. Ben istememiş olmama rağmen, ona ihtiyacım olduğunu bilerek buraya geldi. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini bilsem de, bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Ama o zaten biliyordu.

Bana doğru nefes alıyor, bu da beni geçen haftadan beri hissettiğimden daha hafif hissettiriyor — yaralanmadan depresif döneme ve yalnız bir tatile, vücudumun yenilmez olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye kadar. Neye ihtiyacım olduğunu tahmin etti ve haklı çıktı.

Oydu.

Bu gece ona Rebecca'dan bahsetmek istedim. Yatmaya hazırlanıyorduk ve sözler dilimin ucundaydı. Ama geçen hafta, hiç beklemediğim anlarda beni vuran karanlık ve iğneleyici sözlerden başka bir şey olmamış gibi geliyor. Muhtemelen önemsiz bir şeyle Lia'nın ve akşamımızın hafifliğini bozmak istemedim. Rebecca'dan haber almadım, belki de ipucumu anlamıştır? Sebepsiz yere işleri zorlaştırmaya gerek yok.

Beynimde bir dizi şüphe dolanıyor, ama Lia'nın uykuyla göz kapaklarının titremesini izlediğimde, bu gecenin o gece olmadığını biliyorum.

Bölüm 35

Lia

"Gelmen gerekmiyordu," diyor Wes, gözleri etrafta dolaşıp sonra benimkilere takılıyor. "Seni Şükran Günü'nde görmüştüm."

Ağırlığımı bir ayağıma verip, küçük ama benden çok daha uzun boylu

küçük kardeşimi süzdüm. Gözlerinin rengiyle uyumlu açık mavi bir gömlek ve haki pantolon giyyordu. Onda hâlâ genç hissettiren bir şeyler vardı, ama neredeyse reşit olmuştu, bu gerçek gibi gelmiyordu. Sanki çok da uzun zaman önce, kabusundan uyanmış, yatağıma girip yatmış gibi geliyordu.

"Dur. Seninle gurur duyuyorum! Bugün orada çok fazla sporcu yoktu." Aileler ve arkadaşlarla dolu okul salonuna bakıyorum.

Lise, not ortalaması 3,8 ve üzeri olan tüm sporcuları kutluyor. Teyzem ve amcam gelediler ve Wes'i kimseyi onu desteklemeden bırakamazdım. Dün gece ne kadar kötü uyumuş olsam da, hiçbir şey beni bundan alıkoyamazdı. Ne sürersem sürsem, uyumaya çalıştığımda cildim kaşınıyor. Sanırım bu gece Benadryl falan denemem gerekecek.

Ah, keşke doktor randevum bu kadar uzak olmasaydı.

Gözlerini devirdi. "Evde maç yok mu? Çalışman gerekmiyor mu?"

Ah, bir bir söyledi bir bana benden endişelenmek kendine yer açmadan önce herkesi

düşünme

"Programımı yeniden düzenledim ve daha geç gideceğim. Tek kaçırdığım şey catering yemekleri, ama sen ve benim öğle yemeği randevumuz olduğu için

sorun yok." Ona çarptım ve uzanıp onu kucakladım.

İkimizin de beklediğinden daha uzun süre sarıldım. Wes beni sıkıca sarıp sordu, "Bekle, bir sorun mu var? Hasta mısın? Bu yüzden mi bugün geldin?"

Kendimi ondan uzaklaştıarak, "Hayır! Neden böyle düşünüyorsun?!" diye nefes nefese soruyorum.

Wes omuzlarını silkiyor, başını eğip cevap veriyor, "Tek bildiğim, Jags arenasından uzaklaşıp başka bir yerde vakit geçirmek senin için endişe verici bir durum."

Şakayı alaycı bir şekilde karşılayıp göğsüne hafifçe ittim, o da bunu dramatik bir şekilde geriye doğru sendeleyerek karşıladı ve eli, parmaklarımın ona zar zor dokunduğu yeri kapattı.

"Henüz maça gitmediğın için kıskanıyorsun," diye alay ettim.

Gözleri şaşkınlıkla parlar. "Haklısın. Bu da neyin nesi?" Komik olmaya çalışmaktan vazgeçip yine dramatik tavırlarına geri döner.

Wes'in en iyi yanı budur. Her zaman son derece sevimli ve uyumlu olmuştur. Her zaman başkalarını ön planda tutmaya çalışsa da, ki bu benim hala aşmaya çalıştığım bir şey, her zaman akli başında biri olmuştur. Genellikle, kendisi gibi insanlara çekilir ve beladan uzak durur. Yaşıtlarının anlaması gerekmesi bile, o anlar.

Belki de ikimizi de derinden etkileyen trajedi yüzünden, kardeşlerin neredeyse programlanmış gibi yaptıkları kavgaların çoğunu kaybettik. Bir daha hiç kavga etmedik ya da birbirimizi kızdırmadık değil, ama bu her zaman kısa sürdü. Her zaman normal halimize dönmeye o kadar hevesliydik ki, hiçbir kavga uzun sürmedi.

"Öğle yemeğinde ev maçlarının programına bakalım ve bir maç seçelim. Sana uyar mı?"

"Evet. Özellikle Brooks geri döndüğüne göre. Bu gece başlıyor, değil mi?"

Brooks. Sanki onu tekrar tekrar sahaya çarpışırken izliyorum. Nefesim kesilecek kadar acı veriyor. O gece FaceTime'da onu düşünmemeye çalışıyorum. Gözlerindeki korku. O deplasman maçına gitseydim daha mı kötü olurdu, daha mı iyi olurdu bilmiyorum.

"Sanırım öyle. Dün antrenmanını izledim ve sağlam görünüyordu," diye cevap veriyorum. Muhtemelen alışık olduğu bir tereddütle oynuyordu. ACL sakatlığından döndüğünde durum muhtemelen daha kötüydü ve bir yanım, işi o zamana kadar almamış olduğum için memnun. O şekilde oynaması, kendini hırpalaması, her şeyi sorgulaması? Bu bana acı veriyor.

"O sakatlık ilk olduğunda çok daha kötü görünüyordu," diye ekliyor Wes. "Sadece birkaç maç kaçırdığına sevindim."

Ağzımı açıp kendimi ele vermekten korktuğum için onaylayarak başımı sallıyorum. Çıkışa doğru yürüyoruz ve Wes'e Brooks ve benim hakkımda bir şey söylemeli miyim diye düşünüyorum. Sır saklamayı pek sevmeyiz, çünkü birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Maça gelip Brooks'la birlikte beni izleyip kendi kendine anlayacağı ihtimali çok yüksek.

Wes'e bedava bilet teklif etmememin diğer nedeni de bu olabilir, ama kim bilebilir ki? Belki de onun Brooks'la birlikte olmamızı izlemesinden korkuyorum. Sonuçta o bir genç, belki de onu fazla abartıyorum?

Wes merakla bana bakıyor. "Garip davranmak istemem ama göz kapaklarına ne oldu?"

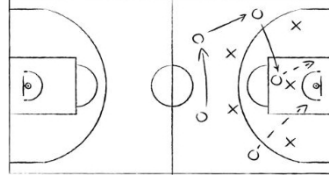
Bu sabahki yansımam geri geliyor. Gözlerimin köşesinde yine kırmızı şişlikler belirdi. Dün gece cilt bakımımı yaparken bunları görmediğimi hatırlıyorum.

Onun endişesini gidermeye çalışıyorum. "Ah, merak etme. Sadece alerji."

Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum, ama hala dermatoloğa görünmek için bekliyorum. Tamamen saçmalık olan bir şey varsa, o da Amerika'daki sağlık hizmetleridir. Randevu için cebimden ödeyecek param olsa bile, aradığım herkes altı ay sonrasına randevu veriyor. Adım birkaç iptal listesindeymiş, ama pek umutlu değilim.

"Bana alerjin olduğunu söylemek için mükemmel bir fırsatın vardı ama bunu bile değerlendirmedin," diye şaka yapıyor Wes, arabama doğru yürürken başını sallayarak.

Neredeyse çok yüksek sesle gülerek Wes'i şakacı bir şekilde itiyorum.

İyi bir ikinci el mağazasında bulduğum bir şeyin muhteşem bir yanı var. Kafamı biraz daha dik tutarak arenada yürüyorum — evet, bugün maç günü, ama aynı zamanda en mükemmel mor blazeri giyiyorum. En iyi şekilde işe yarayacak kadar cesur parçalardan biri.

Ev maçlarının cazibesi kaybolur diye düşünmüştüm, ama gerçek hiç de öyle değil. Kalbim fark edebileceğim kadar hızlı atıyor ve yüzümde sürekli bir gülümseme var, yanaklarım ağrıyor resmen.

Saha kenarında yürüyorum ve Brooks'u görmeden önce neredeyse hissedebiliyorum. Sanki aramızda bir ip var ve aynı yerde olduğumuzda bu ip yerine oturuyor. Saha boyunca top sürerek konferansın önemli maçına hazırlanıyor. Jags konferansında üçüncü sırada, rakip takım ise birinci sırada, ancak aralarında sadece iki maç fark var.

Bu gece prime time maçı var — ulusal kanalda yayınlanacak, yani en sevdiğim yorumcular da görev başında olacak. Hızımı artırıyorum, kabine girip herkesin bu geceye hazırlandığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Prime time maçı için personel sayımız biraz az gibi görünüyor. Genellikle üç ila dört güvenlik görevlisi veya bina personeli bulunan girişler ve yerlerde bu gece sadece bir kişi var gibi görünüyor. Belki bir toplantıyı bitiriyorlar ya da bir olay mı oldu?

Standıma gitmeden önce, personel dinlenme odasına uğrayıp bir Dr. Pepper ve atıştırmalık bir şeyler alıyorum. Wes ile öğle yemeği çok eğlenceliydi, ama doğal olarak çok uzun süre konuştuk ve buraya yetişmek için acele etmem gerekti. Durup bir şeyler almak ya da cateringden kalan yiyecek var mı diye bakmak, daha sonra atıştırmak için kolay bir şeyler almak için zamanım olsun istedim, ama zamanım kalmadı. Akşam yemeğinde cips yemem ilk ya da son kez olmayacak.

Doritos paketini açarken Megan beni durdurur. "Lia, burada olduğuna çok sevindim," der aceleyle. Yaklaştığında, bir şeylerin ters gittiği anlaşılır.

bir sorun olduğu anlaşıyor. Alnında ve üst dudağında ter damlacıkları parlıyor ve bu da ne kadar solgun olduğunu ortaya koyuyor.

"Ne oldu?" Geriye yaslanarak, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmaya çalışıyorum.

Megan inliyor ve elini ağzına götürüyor. Bir saniye bekliyor, kusmamaya çalışır gibi gözlerini ışıklara kaldırıyor.

"Bulaşıcı değil," der ve derin bir nefes alır. Kendini toparlayınca devam eder. "Yemek servisi. Kötü. Personelin yarısı gıda zehirlenmesi geçiriyor."

"Peki ya oyuncular?!" Sahaya bakıyorum ve tam bir takımın ısınma hareketleri yaptığını görüyorum.

Yavaşça başını sallar. "Hayır, onların catering şirketi farklıydı. Tanrıya şükür."

Megan kendini toparlamış gibi görünüyor, dik duruyor ve elini ağzından çekiyor, ama başka birinin çöp kutusuna kusma sesi, benim istediğimden çok daha yakın.

"Oh hayır," diye haykırarak, yüzü öncekinden daha da solgun bir şekilde, bağlantılı medya kabinine koşar.

Ardından, yorumculardan birinin - tanışmak ve mesleği hakkında bilgi almak için tarif edilemez şeyler yapabileceğim biri - rahatça kusduğunu görüyorum. Bu bir kabus. Ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyorum.

"Gördüğünüz gibi, bir kişi eksikiz. Buraya geldiğimizden beri hiçbir şey yemedim, ama bu maçı tek bir kişi yorumlayamaz. Stüdyoyu aradım ve buraya gelenler arasında maçı yorumlayabilecek kimse olmadığını teyit ettim. Binada yedek eleman var mı?" Yorumcu ve eski NBA oyuncusu Blake, meslektaşı şu anda ondan bir metre uzakta kusuyormuş gibi davranarak soruyor.

Megan elinin tersini alnına koyar ve birkaç adım ileri geri yürür. "Hayır, sanmıyorum," diye inler.

"Geceyi boş geçirebilecek koç yok mu?" Blake ısrar ediyor. "Ekibinde, hoş bir sesi olan ve gidip gelerek sessizliği doldurmaya yardımcı olabilecek biri yok mu?"

Midemde bir gerginlik ateşi var. Megan bir öneride bulunmadıkça bu ateş her saniye daha da büyüyor. Saate bakıyorum;

yayın başlamasına sadece yirmi dakika var, fazla zaman kalmadı.

Derin bir nefes alıyorum, sesimin tonunu sabit tutmaya ve olabildiğince kendime güvenmeye çalışıyorum.

"Yapabilirim."

Blake bir saniye için gözlerini genişletir, topukları üzerinde geriye doğru sallanır ve kollarını göğsünün önünde kavuşturur.

"Emin misin?" Bu küçümseyici veya reddedici bir tavır değil, ama bana yeniden düşünmem için bir saniye veriyor.

Beynimin basketbolla ilgili kısmı, rastgele biriktirilmiş bilgiler ve ilginç detaylarla dolu olan kısmı, birden parlıyor ve ağzım da buna ayak uydurmak için acele ediyor. "Eminim. İki dürüst şampiyonluk adayı arasında Doğu Konferansı maçına bakıyoruz - ikisi de henüz şampiyonluğu kazanmadı. Deplasman takımı beş maçlık galibiyet serisi yakaladı, ama Jags kendi sahasında en iyi galibiyet yüzdesine sahip. Asıl sınav, boyalı alanda kazanılan sayılar ve hücum ribauntları olacak."

Sözler ağzımdan kolayca dökülüyor ve Blake, ben konuşmaya devam ettikçe dudaklarını gülümsemeye çekiyor. "Ayrıca, 2014 yılında yılın en iyi savunma oyuncusu ödülünü kazanman gerektiğini düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, *kazanmaman* bir suç... Yani, maç başına ortalama 6,1 blok yapan 2,21 metre boyunda bir pivot ne sıklıkla bulunur ki?"

Hatırlamadığım istatistikleri sıralarken gözleri parlıyor. Uzun bir nefes veriyorum; kafam tüylerle dolu gibi hissediyorum ve cildim enerjiyle titriyor.

"O bunu kesinlikle yapabilir. Kabinin teknik yönüne aşina olduğunu biliyorum. Ayrıca hayranlarımız onu çok seviyor," diyor Megan, bir eliyle karnına dokunurken, diğer elini ağzına götürüyor.

"Adın ne?" Gülümsüyor ve bana yaklaşıyor, elini uzatıp tokalaşmak istiyor. Sanki her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibi.

Elimi eline koyuyorum, Doritos'larımın diğer kolumun altında olması beni mutlu ediyor. "Lia. Lia Stone."

"Tamam, Lia. Notlarını düzenlemek için yaklaşık on beş dakikamız var. Hadi başlayalım."

O, kabine oturur ve yanındaki boş koltuğu ve kulaklığı işaret ettiğinde, neredeyse bayılacaktım.

Bölüm 36

Brooks

BUGÜNÜN MAÇI TÜMÜ SATILDI ve bunu hissedebiliyorum. Babam ve Mack de maçı izlemeye geliyorlar, bu da midemi bulandırıyor. Bu iyi bir şey; özellikle Zack'i canlı izlemek için o kadar heyecanlandıkları ve nadiren maça geldikleri için, gürültülü bir NBA stadyumunda zaman geçirmek için bu kadar önem verdikleri için minnettarım.

Gerginlik kanımda dolaşıyor, kulaklarım kaşınıyor ve kalbim hızla atıyor. Kolumu hareket ettirip omuzlarımı esnetiyorum, sonra dizimde olduğunu bildiğim bandajı arıyorum. Bu gece bandaj beni rahatlatıyor. Dizimden başka bir şey düşünmek, başka bir sakatlık için endişelenmek çok tuhaf, ama bu da hoş bir değişiklik. Başka bir çarpışma olmazsa sinir sorunumun tekrar ortaya çıkmasından endişelenmem gerekmez, ama yine de yanma hissini bekliyorum.

Bu geceye hazırım. Günlerdir oynamama izin verildi, ama antrenörüm önlem olarak bir maç daha dinlenmemi istedi. Yine, burada beni önemseyen insanlar olduğu için çok şanslıyım.

Her taraftar ayağa kalkıp takım renklerine büründükçe heyecan artıyor. NBA sezonu bazı haftalar çok uzun geliyor, sanki 82 maçın sonu hiç gelmeyecekmiş gibi. Bu gece, sanki playoffların eşiğindeymişiz gibi hissediyorum; gerçekte, istasyonun girişini duyuyorum ve kendimi ayakta zıplamaktan alıkoyamıyorum. Jags taraftarları çılgına dönüyor. Toplu bir nefes alma sesi, bir uğultuya dönüşüyor. Kalabalığı izlerken, başımı kaldırıp insanların Jumbotron'u işaret ettiğini görüyorum.

Lia. Kulaklık takmış. NBA Hall of Fame üyesi ve büyük bir televizyon kanalının yorumcusu olan birinin yanında.

Takımımınla birlikte dururken ko soruyor: "Bir dakika. O...?" "Bizim kızımız Lia mı? Kesinlikle öyle görünüyör," diyor Jalen sevinçle ve kalamı onun kalçasına çarptı.

"Ooh. Acaba biri balığı mı yedi?" diye merak ediyor Koç. Hepimiz ona başka bir dil konuşuyormuş gibi baktığımızda, şöyle devam ediyor: "Görünüşe göre, personelin yarısı gıda zehirlenmesi geçirmiş. Bazılarımız mide bulantısı yaşadığı için bir şey söylemek istemedim..."

Herkes Jalen'e bakar, o da omuz silker. "Elimde değil." Sanki üstünden bir şey atmaya çalışır gibi ellerini sallar.

"Kahretsin. Ama biliyor musun? O işini iyi biliyor. Geçen gece bana pick and roll oyununu sorguya çekiyordu," diye ekliyor Jamison, boynunu iki yana esneterek.

Arkadaşlarınızın ve takım arkadaşlarınızın, gizli bir kız arkadaşınız olsa bile, onu spor konusunda bilgili olarak tanımlaması en üst düzey bir şey. Bu, onlar için elimden gelenin en iyisini yapmak istememi sağlıyor. Ayrıca Lia'yı yutmak istememi de sağlıyor.

Onun benim evime gelmesini düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Üzerinde sadece bir forma varken. Tezgahımı dağıtırken. Bu düşünceler en uygunsuz zamanlarda aklıma geliyor... şu an olduğu gibi. O geceden bu yana bir hafta geçti ve onunla bir gece daha geçirmek için sabırsızlanıyorum.

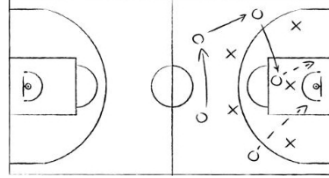
Jumbotron'a bakıp Jags taraftarlarının Lia'yı alkışladığını duyunca, içim doldu. Sanki göğsüm boşalmış gibi, sanki çok fazla boşluk varmış gibi hissediyordum — ne için olduğunu tam olarak bilmiyordum. Artık durum farklı. Bu, beni *ben olduğum için* tanımak isteyen biri içindi. O boşluk, beynimde zar zor hesaplayabildiğim ama göğsümde doğru hissettiğim bu büyük duygular içindi.

Vay canına. Lia, hayatı boyunca yapmak istediği şeye en yakın olan kabinde oturuyor. Jags mor blazer giyiyor ve yanaklarının kızardığını görebiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama detayları öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Şu anda onun için çok heyecanlıyım. Sanki üniformamın bir parçasıymış gibi gülümsüyorum. Bu gece ikimiz de iyi şeyler hak ediyoruz.

Oyuncular sahaya doğru ilerlerken arenadaki ışıklar değişiyor.

Jalen elimi tokatlamak için uzanıyor. Sırtımı okşayarak, "Bu gece bir şeyler yapsan iyi olur. Lia'nın kabinde senin berbat oyununu herkesin önünde konuşmak zorunda kalacağını hayal edebiliyor musun?" diyor. Kendi şakasına gülerek, gözlerini kısıyor ve ellerini dizlerine koyuyor.

"Hiç komik değilsin." Pozisyonumu alıyorum, ellerimi formamın önüyle silip, başlama düdüğünü bekliyorum.

Maç bitti ve Lia'ya *kesinlikle* söyleyecek bir şey verdim. 112-108 kazandık ve ben bir maçta şimdiye kadar attığım en yüksek sayıyı attım: 50. 50 sayı kulübüne girdim ve gece daha iyi olamazdı. Birkaç saniye önce son düdük çaldı ve takım arkadaşlarım etrafımı sarıp zıpladıktan sonra önümde eğildi.

Jalen koşarak geldi ve kafama bir taç taktı, bunu daha önce sadece bir kez görmüştüm — geçen sezon başka bir Jags oyuncusu 50 sayı attığında. Bu, takım arkadaşlarımı daha da heyecanlandırdı. Biri sırtıma vururken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Beni kucaklayarak koç, "Seninle gurur duyuyorum. Ne muhteşem bir geri dönüş" diyor. Beni birkaç kez okşayıp gülümsüyor, sonra saha muhabiri tarafından durduruluyor. Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Bu bir şampiyonluk ya da önemli bir maç değil, ama evimizde yakın bir maçı kazanmak ve buna önemli katkıda bulunmak gerçekten harika bir duygu.

Takım arkadaşlarım bu enerjiyi soyunma odasına da taşıyor, orada müzik çalıyor ve dans ediyorlar. Çemberin ortasına giriyorum, yüksek sesli bir rap şarkısı kemiklerimi en iyi şekilde titretiyor ve biri bana şampanya püskürtüyor. Kesinlikle aşırı ve biraz da pervasızca, çünkü gözlük takmıyorum, ama çok eğlenceli.

Biri gelip beni basın toplantısına götürdüğünde, taç, şampanya ile ıslanmış forma ve her şeyle olduğu gibi gitmeye karar veriyorum.

Basın mensupları koltuğa oturduğumda gülüyorlar. Tacın abartılı olduğunu biliyorum, ama umurumda değil. Bu gece yaptığım şey nadir bir şey ve bunu hatırlamak istiyorum. Sonsuza kadar.

Odayı tarayıp en sevdiğim muhabirleri arıyorum — en azından öyle görünüyor. Aslında, mor blazer giymiş muhteşem bir kadın arıyorum. Etkileşimimize bağlı olarak kalbimi hızlandıran ya da durduran kadın.

Lia köşede duruyor ve etrafta başka medya çalışanı yok. Acaba hepsi hasta mı, ve o son kalan kişi mi? Uzun süre bakmam gerekmeden, onun ışıldadığını görebiliyorum, hissedebiliyorum.

İlk muhabir hemen soruyor: "Brooks, sanki başka bir seviyedeydin. Dizin iyi mi? Ve ağrı geçti mi?"

İnsanların dizim hakkında soru sormayacağı bir gün gelecek mi acaba? Şimdilik, keyfimi kaçırmamasını istemiyorum, bu yüzden "Elbette, en azından bu tacı kafamda tutacak kadar" diye cevap veriyorum. Şakam iyi karşılır, odada mutlu kahkahalar yükselir. "Kendimi iyi hissediyorum. Stinger tamamen farklı bir sakatlıktı ve buradaki antrenman ekibine ne kadar teşekkür etsem azdır. Dizim ise normale döndü gibi görünüyor, belki eskisinden bile daha iyi? Bilmiyorum... Bu gece gerçek dışı gibiydi."

"Zihinsel olarak nasıl hissediyorsun? Maça çıkarken herhangi bir şüphen var mı?"

Derin ve yavaş bir nefes alıp, bir an tutuyorum ve devam etmeden önce iç çekiyorum. "Kendimi iyi hissediyorum. Bazı günler diğerlerine göre zihinsel olarak daha tereddütlüyüm, eğer böyle ifade etmek doğruysa. Tek yapabileceğim, antrenörlerime ve vücuduma güvenmek. Ve başka bir ağır düşüş yaşamamayı ummak." Anlayışla başlarını sallayan ve onaylayanları izliyorum. "İyileşme süreci beni düşündüğümde daha fazla sınıdı. Ama şu anda hayatım hiç olmadığı kadar iyi." O anı, Lia'ya hızlıca bakmak için seçiyorum, bana gülümseyen mükemmel kırmızı dudaklarını görebilecek kadar uzun süre.

Başka bir muhabir, yerel ve takıma yakın biri, elini kaldırır. Mikrofon ona uzatıldığında, "Lia Stone'un bu gece kabinde olacağı hakkında bir şey biliyor musunuz? Biliyorum ki

Sosyal medyadan ve takımla yaptığı çalışmalardan anlaşıldığı kadarıyla sizler yakınsınız. Onu orada görünce şaşırdım.

Muhabirin söz konusu kişinin odada olduğunu bilmediğini tahmin ederek başımı sallıyorum. "Tüm detayları bilmiyorum, ama evet, sanırım Lia kabindeydi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama bu konuda ondan daha iyi bilgi verebilecek kimse yok. O, takımımıdaki bazı erkeklerden daha akıllı... özellikle Jalen'dan." Jalen'ın bana asla unutturmayacağı bir şaka yapıyorum, ama biz birbirimize böyle davranırız. "Eminim harikaydı. Elliinci sayıyı attığımda ne dediğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Bu gecenin anlamını düşündükçe yanaklarım kızarıyor, ama neyse ki heyecan ve adrenalin yüzünden hala kıpkırmızı. Bu maçı tekrar izleyip, kızımın hayatı boyunca hayalini kurduğu şeyi yaparken kabinde ne düşündüğünü duyabileceğim.

Siktir.

Bir muhabir elini kaldırıncı Blake masaya koşar ve mikrofonu kapar. "Lia bu gece harikaydı. Zor durumda kaldığımızda devreye girdi ve onun yaptığı şeyi, onun yaptığı şekilde yapabilecek çok fazla insan yok. Umarım bunu tekrar yapabiliriz. Ona sevgimizi gösterelim."

Blake, Lia'nın durduğu yeri işaret eder ve herkesin dikkati oraya yönelir. Lia tek başına durur ve elini hafifçe sallayarak selam verir. Herkes onun orada olduğunu fark edince Blake'i takip eder ve alkışlamaya başlar. Yanında duran insanlar elini uzatarak tokalaşır ve ona iyi iş çıkardığını ve tebriklerini ilettiklerini anlarım.

Buradan, Lia'nın kaldırdığı kaşlarını ve genişlemiş gözlerini görebiliyorum — böyle bir takdir beklemiyordu, bu da olayı daha da özel kılıyor.

Bir sonraki anda, bir muhabir ayağa kalkıyor. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Odadaki tüm kadınlar ayağa kalkıyor ve Lia'yı alkışlıyor. Flaşları gördüğümde, birinin bu anı fotoğrafladığı için çok minnettarım.

Hiçbir erkek ayağa kalkmaz, ama odadaki kadınları alkışlarlar. Muhtemelen erkek meslektaşlarından daha fazla çaba sarf etmek zorunda kalmışlardır ki, bu tür işlere girebilmek veya bu tür işler için değerlendirilebilmek için. Bu yolculuğun kolay olduğunu hayal edemiyorum ve hala önlerinde uzun bir yol var, ama lanet olsun, bununla gurur duyuyorum.

Blake köşeden bağılıyor, "Dünyayı kim yönetiyor?" Ve
tüm oda bir ağızdan "Kızlar!" diye bağılıyor.
Lia gözyaşlarını silerken, benim gözlerim de dolmaya başlar.

Bölüm 37

Lia

Bu gecenin gerçekten yaşandığını inanacak kadar terliyim. Eğer bu bir rüyaysa, terlemeden parlayan bir tanrıça olurdum.

Bu gece. Gerçekten. Oldu. Bir kabinde oturdum ve bir maçı anlatmaya yardım ettim. Yani, gerçekten katkıda bulundum. Blake liderliği üstlendi ve çoğunlukla bana, onun söylediklerini pekiştirmem için alan tanıdı. Maçı izlerken, kendime apartman dairesinde olduğumu ve bunu sadece kendim için yaptığımı söylemeye çalıştığım bir an oldu. Çok fazla pratik yaptım

—dürüst olmak gerekirse, utanç verici derecede çok—bu yüzden her zamanki gibi davranmaya başladım.

Ben bir oyun çağrısında liderliği üstlendiğimde Blake'in yüzü aydınlandı. Gözleri adeta havai fişek gibiydi; sanki onun çırağıymışım gibi, yeni tanışmışız gibi değil. Beni rahat hissettirmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve reklam aralarında bana koçluk yaptı ya da bir sonraki adımda ne olacağı konusunda bilgi verdi.

Ne kadar sevdiğim önemli değil, bu çok korkutucuydu, ama bu asla değişmeyeceğim bir deneyimdi. Kötü yemeğin geldiği yere bir teşekkür notu göndermeliyim, onlar olmasaydı bunu başaramazdım.

Soyunma odasının dışında bekliyorum, mesajlarımı okumaya çalışıyorum. Megan eve varmış ve maçı açmış olmalı çünkü ondan birkaç mesaj aldım. Ne yazık ki, bazıları yazım hatalarıyla dolu olduğu için okuması zor ama gıda zehirlenmesi durumunu düşünürsek ona hak veriyorum.

Mesajların çoğu Wes'ten. Maç sırasında FaceTime'dan beni aramış, belki de gördüklerinin gerçekten olup olmadığını görmek için. Onu geri arayıp her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Takımın bazı aile üyeleri ve yakın arkadaşları yanıma gelip kendilerini tanıtıyor ve elimi sıkıyorlar. Gecemin heyecanı yayılmış olmalı.

Beni ilk gören oyuncu Jalen. Onun da bizim sırrımızı bilenlerden biri olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Nasıl unutabilirim ki, bizi otelde yakalamıştı.

"Lia! Koç'a, izlediğim tek filmin senin yorumlarınla olan versiyon olduğunu söyledim." Beni yanına çekip kucaklıyor — onun kucaklayan biri olması şaşırtıcı değil. "Harika olduğunu duydum."

Utanmamaya çalışarak, "O kadar emin değilim, ama teşekkür ederim," diyorum.

Bana göz kırptıktan sonra başını soyunma odasına doğru eğdi. "Brooks işini bitiriyor. Bir dakika içinde dışarı çıkacak."

Sadece birkaç kelime konuştuğum birkaç oyuncu, ailelerini bulup eve gitmek için beni tebrik ediyor. Sporcuları sevdikleri ve arkadaşlarıyla birlikte izlemeyi her zaman sevmişimdir; bu her zaman çok sağlıklı bir his verir.

Brooks, hala tacını takmış halde soyunma odasından çıkar ve insanlar onu alkışlar. Bu gecenin onun için çok önemli olduğunu biliyorum. O gerçekten muhteşemdi. Bu adam, sözleşmesi buna bağlıymış gibi oynadı ve görünüşe göre Jaguars bu anlaşmadan daha karlı çıktı. Bu, sizi sıralamada yukarıya taşıyan türden bir maçtı; koçların ve diğer takımların sizin için özel olarak hazırlık yaptığı türden bir maç.

Beni görünce alkışlamaya başlar. Parlak, bal rengi gözleri benimkilere kilitlenir. Orada, o anda erimemek için elimden gelen her şeyi yaparım.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor: beni kucaklıyor. Hızlı bir hareket, arkadaşlar arasında beklenecek bir şey, ama vücudumun ona yaslanma şekli inkar edilemez. Sanki kayıp bir parçam geri dönmüş gibi.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanır, sözleri üzerime en sıcak battaniye gibi düşer. "Bu gece çok çılgın geçmiş olmalı. Anlatmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Başımı sallayarak, çevremizdeki insanları hızlıca gözden geçiriyorum. Herkes kendi dünyasında gibi görünüyor, bu da sohbetimiz için iyiye işaret.

"Ben mi? Harikaydın. Anında Jags klasiği oldun."

"Güzel. Bu, önümüzdeki yıllarda birçok insanın senin maç yorumlarını dinleyeceği anlamına geliyor."

Ellerimi karnıma koyuyorum. "Tamam, bu beni biraz kusmak istememe neden oluyor."

O şakacı bir şekilde omuzlarımı ittiğinde sırıtiyorum. Bu anda onu öpmek istiyorum. Keşke stadyumda olmasaydık da, sadece ikimizin olabileceği bir yerde olsaydık. Sadece arkadaşımıyş gibi davranmak her zaman kolay olmuyor.

"Brooks!" diye bağılıyor biri.

Kim olduğunu görebilmeden, bir kadın koşarak gelip, sanki ben yokmuşum gibi aramıza girer. Kendini ona sarar, önümde sadece koyu renkli kıvrırcık saçlar görürüm. Koridor daralmaya başlar; yan görüşüm tamamen karanlık olur ve odaklanabildiğim tek şey Brooks'un üzerine atlayan bu kadındır.

Sonunda onu bırakır, ama sadece yanağından öpmek için.

"Bebeğim, bu gece çok iyidindin!" diye bağıırır, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Ağzından çıkan her harfle geri çekilirim, daha fazla alana, daha fazla mesafeye ihtiyacım vardır. Bana baktığında, acınası bir şekilde el sallar.

Shelbie sayesinde, bunun kim olduğunu tam olarak biliyorum. Rebecca.

Eski kız arkadaşı Rebecca.

Brooks'un kamuoyuna açık olarak çıktığı tek kadın. Bana bahsettiği tek eski sevgilisi. O burada, tam önümde. Ona "bebeğim" diyor. Maçına geliyor. Onu öyle kucaklıyor. Brooks hiçbir şey yapmıyor. Onu itmiyor. Sadece ona bakıyor.

Ağzım kum kağıdı gibi. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Gizli bir ilişkimiz olmasa bile, başkalarının önünde dramımızı sergileyen kişi olmak istemezdim. Öyle bir insan olsam bile, söyleyecek sözüm yok. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ve birkaç saniye sonra yanaklarımdan akacaklarını biliyorum, muhtemelen az önce döktüğüm mutlu gözyaşlarımdan izinden gidecekler. Ne lanet bir olaylar zinciri. Bu insanların önünde, *onun* önünde ağlayacak halim yok.

Yavaşça dönüp ofise doğru yürümeye başlıyorum. Önümdeki göreve odaklanmak için adımlarımı sayıyorum.

Koridorun sonuna geldiğimde, dönmek üzereyken bir kez arkama bakmaya izin veriyorum.

Hâlâ orada duruyorlar. Konuşuyorlar. Rebecca ona tekrar sarıldığında, sanki karnıma bıçak saplanmış gibi hissediyorum. O da ona sarıldı mı görebilmek için arkama dönmeden önce geri dönüyorum. Buna dayanamıyorum.

Lia, sen tam bir aptalsın.

Köşeyi dönüp ofise doğru koşar adımlarla giderim, ceketimi ve çantamı alırım. Arabama gitmem lazım. Evime. Gitmem lazım.

Attığım her adımda, sanki kendi göğsüme basıyormuşum gibi hissediyorum. Baskı neredeyse dayanılmaz; nefes almakta zorlanıyorum. İçimdeki yogiyi ortaya çıkarmaya çalışarak, ciğerlerimi genişletmek için yeterince hava toplamaya çalışıyorum.

Başarısız oluyorum.

Arabamdayım. Anahtarlar kontakta. Evime doğru sürüyorum. Sığ nefeslerimin boğuk sesleri dışında her yer tamamen sessiz. Kırmızı ışığa geldiğimde başım öne düşüyor, direksiyona yaslanıyorum ve ağlıyorum.

Gözyaşlarım akıyor, nefesim de onu takip ediyor. İçimden kendime kızıyorum. Neden maça gitmiş ki? Brooks bana bir yıldan fazladır onunla konuşmadığını söylemişti. Telefon numarası bile yoktu.

Nefesim yok. Ama panik var.

Onun ona öyle koşarak gitmesi, bana anlattıklarıyla uyuşmuyor. Ona "bebeğim" diye seslenmesi, aşırı tatlı, sanki fazla aspartam gibi, tadı o kadar güçlü ki iğrenç.

Işık yeşile dönüyor ve arenadan uzaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyorum. Hayalimin gerçekleştiği, ama sonra yıkıldığım yerden uzaklaşıyorum. Üzerime basıldı. Yarama tuz döküldü.

Dişlerimi sıkıyorum, çenemin gerginliğine uyuyorum. Rahatlamaya, başımı ve omuzlarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, ama sanki vücudum donmuş gibi. Yer yok. Gidecek yer yok.

Yola odaklanıyorum, apartman kompleksime varana kadar ulaşacağım bir sonraki dönüm noktasını arıyorum. Sonra ayaklarımın

Bir adım bir adım.

Anahtarı kilide sokarken rahatlamayı hissedebiliyorum. Ama kapı açıldığında, oraya ait olmayan bir ses geliyor.

Su.

Akan su.

Yerde su birikintisi parıldıyor. Yavaşça, dairemi dolaşarak suçluyu arıyorum. Tavanımdan, tam yatağımın üzerine su akıyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu olamaz.

Koşuyorum, başımı kaldırdığımda su ayaklarıma sıçrıyor. Tavan, kenarlarından su sızan bir su balonu gibi görünüyor, sanki balon doğru bağlanmamış ya da tutunmamış gibi. Havlu almak için banyoya koşuyorum ve temiz mi kirli mi havlu alacağıma karar vermem gerektiğinde donup kalıyorum. Fark etmez. Bu tam bir felaket. Tüm havlularımı alıyorum, bir tane temiz havluyu ihtimale karşı bırakıyorum ve hepsini yere koyuyorum. Yatağımın olduğu yere yürüyorum ama bu, kurşun yarasına yara bandı yapıştırmak gibi bir şey. Havlular saniyeler içinde sırlıslık oluyor ve kullanılamaz hale geliyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Yatağımın yanında durup ellerimi yorganın üzerine koyduğumda, yatağımın ne kadar su tuttuğunu hissedebiliyorum. Yatağın ve tüm yatak takımlarının tamamen sırlıslık olduğunu anlayabiliyorum. Üzerine ağırlığımı verdiğimde, suyun sıkışıp yere sıçradığını duyabiliyorum.

Siktir.

Bu çok kötü.

Tavan gıcırıyor ve yukarı baktığımda, tam önümde çöküyor.

Bölüm 38

Brooks

"Burada ne yapıyorsun?" Hiç beklemediğim kişiye tıslıyorum. Çenem sıkılı ve dişlerim birbirine sürtünüyor.

"Ne demek istiyorsun? Sana mesaj attım." Bana yaklaşır ve benim tepkim geriye yaslanmak olur, aramızda daha fazla mesafeye ihtiyaç duyarım. Yaslanmak yetmezse geri adım atarım.

"Sürpriz!" Rebecca sevinçle bağırır, ellerini başının üzerine kaldırır.

Kafamı sallayıp, "Bu berbat bir sürpriz" derim.

Koridora bakıyorum ve Lia'nın gittiğini görüyorum. Peşinden koşmak istiyorum ama olay çıkarmak istemiyorum. Rebecca buna değmez. Kimsenin bu konuşmayı dışarı sızdirmasını ve bu geceyi bu saçma sapan dramaya çevirmesini istemiyorum. Hayatta olmaz. Ne Lia için ne de benim için.

"Sana cevap yazmadım. Buraya nasıl geri geldin?" Bu bölgede genellikle görev yapan güvenlik görevlilerini arıyorum ama sadece bir tane bulabiliyorum. Bu gece bu pozisyonda personel sayısı azdır ve Rebecca bunu kendi lehine kullanmanın bir yolunu bulmuştur. Tipik.

"Ne? Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Parmağını göğsüme koyup bana bakıyor, sanki eğilip beni öpecekmiş gibi.

Kimsenin bunu duymasını istemediğim için yakınımıdaki arkadaşlarımdan ve ailemden uzaklaşıyorum. "Rebecca. Hayır. Pek değil. Seninle en son konuştuğumda, sevgilinin yanına dönmek için eşyalarını topluyordun. Hatırlıyor musun?" diye sertçe fısıldıyorum.

Gözlerini devirdi, cildinden heyecan yayılıyordu. "Neden affedip unutamıyorsun? Bir hataydı. Özür diledim."

Yaşadığımız onca şeye rağmen, hala umursamıyormuş gibi konuşuyor. Bir yanım, ileride arkadaş olarak değil, birbirini tanıyan insanlar olarak yeniden bir araya gelebileceğimizi ve ona baktığımda değiştiğini anlayabileceğimi düşünüyordu. Bugün o gün değil. Bunun hiç gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum.

"Sen söyledin. Hiç ciddi değildin. Ne o zaman ne de şimdi."

"Sadece oturup konuşmamız lazım. Bunu halletmeliyiz.

Bence..."

"Hayır. Ne düşündüğün umurumda değil. Cümlelerin devamını dinlemek istemiyorum." Ellerimle yüzümü ovuşturarak, kendimi başka bir etkiye girmeye zorluyorum. "Buraya geldin ve sanki hiçbir şey olmamış gibi oyuncu alanına gizlice geri döndün. Sanki bu senin hakkınmış gibi. Bu sana tuhaf gelmiyor mu?"

Rebecca'nın sorunu, istediğini elde etmek için ne yapması gerektiğini çok iyi bilmesi. Biz birlikteyken de yapmıştı, şimdi de yapıyor. Başka biri olduğunu haykırmak istiyorum. Çok çabuk giden biri. Peşinden gitmek istediğim biri. Bunu hak etmeyen biri. Lia'nın, yıllardır isteyerek görmediğim bir kadın hakkında çok fazla sorusu olduğundan eminim.

Rebecca içini çekerek, gözlerini gözlerime diyor ve eski duyguların ön plana çıktığını hissetmiyorum. Bana hissettirdiği tek şey öfke ve hayal kırıklığı.

Onu dinlemesini sağlamaya çalışıyorum. "Dinle, buraya böyle gelmek mi istiyorsun? Bir daha bunu yapmanı istemiyorum. İşler böyle yürümüyor. Bunu sen karar veremezsin. Sen hazırsın diye ve ben sana mesaj atmamış olsam bile seni görmek istediğimi varsayıyorsun."

"Sadece beş dakika istiyorum." Sesi neredeyse üzgün geliyor ama bu yeterli değil.

Elimi kaldırdım, kelimenin tam anlamıyla onun durmasını istedim. "Beş dakikan yok. Senin için başka bir şeyim yok. Lütfen mesaj atma. Aramayın. Senin için peşinde koşacak bir şey kalmadı."

"Brooks." O yaklaşınca, sanki elleri beni yakacakmış gibi hemen geri çekildim.

"Hayır. Şansını kullandın. Ben sana asla yetmedim. Tek fark, artık *senin bana* asla yetmediğini bilmem." Gülerek

Çünkü bu çok açık. Bunu daha önce nasıl görmedim? "Sana sadece iyi Şeyler diliyorum."

Dönüp çıkışa doğru yürüyorum. Rebecca beni ağırmayınca, rahatlama hissi kemiklerime işliyor, damarlarımda dolaşan kana yayılıyor. Telefonumu ıkarıp Lia'yı arıyorum ama cevap vermiyor. Bir kez daha deniyorum ama sonuç aynı.

Siktir. Bu gece bu konuyu bırakmam mümkün değil.

Birkaç dakika içinde arabama binip doğrudan Lia'nın dairesine gidiyorum.

Bu gece Lia'nın duygularının incindiğini düşünmekten nefret ediyorum. Nefes almaya çalışırken nefesimin kesilmesi gibi bir Şey. Rebecca'nın mesajlarını kendime saklamanın bir zararı olacağını düşünmemiştim - kelimenin tam anlamıyla hiç ilgilenmedim - ama belki de bu yanlıŐtı?

Tüm durumu gözden geçiriyorum ve önemli noktalar beynimde parlıyor, sanki "Hey, pislik. Bunu unutma!" diyorlar. Ve kendimi gerçekten pislik gibi hissediyorum. Rebecca'nın böyle ortaya çıkacağını ya da güvenlik görevlilerinin eksikliğinden yararlanarak bana ulaŐacaėını hiç düşünmemiştim.

Lia'nın apartmanının önüne gelene kadar kendimi zorluyorum. Buradan kapısının aralık olduğunu görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Bu normal değil. O kapıyı asla açık bırakmazdı.

Koşarak kapıya varır, kapıyı çalar ve "Lia? İçeride misin?" diye seslenirim. Kimse cevap vermez, ben de kapıyı dikkatlice açar ve etrafa bakarım.

Su. Her yer su içinde. Dairesi sular altında.

Lia'yı kollarını kavuŐturmuŐ yataının yanında dururken görüyorum.

"Merhaba. Ben Brooks." Onu korkutmak istemediğim için bir kez daha kendimi tanıtıyorum.

Onun odasına girince, Lia'nın dikkatini çeken Şeye bakıyorum. Tavan açılmış ve hala su akıyor. Yatağı enkazla kaplı. Kahretsın.

Onun önünde durarak kolunun yanına hafifçe dokunuyorum. "İyi misin?"

Gözleri beni mahvediyor. Kırmızı ereveli gözleri, soluk teniyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Hiçbir Şey söylemeyince, onu sıkıca tutup yataktan uzaklaŐtırıyorum. Hala daha fazlasının, hatta

hatta geri kalan kısmı da çökebilir ve bu durumda burada durmamalıyız.

Yüzünden akan gözyaşları, su baskınıyla karışıyor ve bu beni çok üzüyor.

"Lia, kimseyi aradın mı? Yaralandın mı?"

Ben sorduğumda, itfaiyeciler içeri girip hemen durumu değerlendirmeye başlarlar. Etrafa birkaç kez bakıp bize dönerler. "Bu kimin dairesi?" diye sorar adamlardan biri.

"Benim," diye Lia boğuk bir sesle cevap veriyor. Bu, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmek üzere olan bir başka haymaker vuruşu.

"Sizi buradan çıkarmamız gerekiyor. İhtiyacınız olan eşyaları bir çantaya koymanız için size bir dakika verebilirim. Zamanımız azalıyor."

Lia kıpırdamıyor. İtfaiyeciye bakıyor, itfaiyeci de bana bakıyor.

Dönüp ona bakarım. "Lia, bir çanta hazırlaman lazım," diye tekrarlarım.

Hiçbir şey söylemeden banyoya gider ve birkaç şey alır. Bir çanta ile çıktığında, bir sonraki durağı kanepenin üzerindeki çamaşır sepetidir — katlanması gereken temiz çamaşırlar gibi görünüyor. Sepetten alabildiği her şeyi aldığını izliyorum.

Lia, hazırladığı çantayı, iş çantasını ve cüzdanını mutfak tezgahına koyar.

Biri içeri girer ve ev sahibi gibi görünür.

"Siktir. Bu kötü," diye hiç de nazik olmayan bir şekilde sızlanıyor. "Binaya suyu kestik." İtfaiyecilerden biri kenara çekilirken, Lia'ya bakar ve tam o anda, Lia'nın parıldayan ışıkları, deliğin yanındaki tavanın bir parçasıyla birlikte düşer. "Lia, burada kalamazsın. Bu sorunu hallettikten sonra seni arayabilirim, ama bu birkaç gün sürebilir. Kalacak bir yerin var mı?" diye sorar ev sahibi.

Lia hiçbir şey söylemez.

"Evet," diye araya giriyorum. "Benimle kalabilir."

Lia başını hızla bana çevirir, kaşları şaşkınlıkla çatılır. Tavandan su akışı durur, ama başka bir parça daha düşer.

"Tamam, gitme zamanı," diye ısrar eder itfaiyeci ve herkesi dışarı çıkarır. Ben Lia'nın çantalarından birini alırken, o diğerlerini alır. Dışarı çıktığımızda, itfaiyeciler ve ev sahibi ne yapmaları gerektiği konusunda derin bir

ne yapacaklarına dair derin bir sohbeta dalarlar. Lia ve beni kapısının önünde bırakırlar.

"Benim evime gidelim," diyorum, başımı arabamın park edildiği yere doğru eğerek.

"Hayır." Bana ilk kez konuşuyor. "Ne demek 'hayır'?"

"Yardıma ihtiyacım yok. Sen gidebilirsin," diye cevaplar, yüzü ifadesiz ve hala kapıya dönük. Kolları kavuşturulmuş ve omuzları kulaklarına kadar çekilmiş.

Derin bir nefes alıyorum. "Lia, açıklamama izin ver. Bu gece görüldüğü gibi değildi. Ve seni burada bırakacağımı sanıyorsan, yanıyorsun."

"Rebecca beni evine davet ettiğini biliyor mu?" Bu sefer Lia bana döndüğünde titriyor, Aralık başındaki soğuk ıslak teninden yararlanıyor.

"Rebecca hiçbir şey değil. Söz veriyorum, her şeyi açıklayacağım." Onu dinlemesini sağlamaya çalışıyorum, ama muhtemelen duygusal olarak aşırı yüklenmiş durumda olduğunu biliyorum. "Donuyorsun, sıırıslıksırlımsın ve seni burada bırakmayacağım."

Lia titrek elleriyle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Ona sarılmak istiyorum ama onun ihtiyacı olanın bu olmadığını biliyorum. Ya da istediğinin.

Yaklaşımımı değiştiriyorum. "Titriyorsun. Bu halde araba kullanmamalısın. Benim evime gidelim ve en azından bir plan yapalım. Yarın seni istediğin yere götürürüm." Onu güvenli bir yere götürmem gerektiği için yalvarıyorum.

Bana bakıyor ve gözleri tamamen donuklaşmış—alıştığım o zümrüt parıltısı hiç görünmüyor. Hiçbir şey söylemiyor ama arabama doğru yürümeye başlıyor.

Siktir. Kabul ediyorum.

Bölüm 39

Lia

Tek rahatladığım an, Brooks'un evinin kapısını açtığımızda Rocky'nin bizi karşılaması. Beni görünce kuyruğunu sallıyor.

"Sanırım seni hatırlıyor," diyor Brooks.

Cevap veremiyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama içimden gelmiyor.

Çömelip, soğuktan neredeyse uyuşmuş ellerimi Rocky'nin kulaklarının arkasına koyuyorum. Onu okşuyorum, hala titreyen parmaklarımda hissettiğim sıcaklık cennetten bir parça gibi.

Brooks kapıyı arkamızdan kilitler, alarmı kurar ve çantalarımı alır. "Sana misafir odasını göstereyim," diye mırıldanır.

İsteksizce Rocky'den uzaklaşıp Brooks'u takip ediyorum. Onun yardımına ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum. Buraya ya da ona ait olmadığımı hissediyorum. Shelbie'yi aramamış olmamın tek nedeni, çok yorgun olmam ve onun isteyeceği ayrıntıları ona veremeyeceğimden dolayı. Tamamen bitkin durumdayım.

Bacaklarım beni merdivenlerden yukarı, misafir yatak odasına taşıyor. Brooks çantalarımı yere koyar ve bir kapıyı açar.

"Burada tam donanımlı bir banyo var. İhtiyacın olan her şey var ama yoksa bana söyle." Brooks dolaptan birkaç havlu alır ve tezgahın üzerine koyar. Gözleri benimkilerle buluşmaz, yanımdan geçip banyo kapısını kapatır.

Suyu açıp soyunuyorum. Giysilerimi çıkarırken vücudum titriyor ve çok mu geçirdiğimi yoksa gerçekten üşüdüğümü anlayamıyorum. Duşta vücut şampuanı, lüks şampuan ve saç kremi var. Önemli değil, tek istediğim sıcak su.

Duşa girip, neredeyse çok sıcak olan suyu vücuduma vurmaya başladığımda, buhar odayı doldurmaya başlar. Duş zemini üzerine çömelir, dizlerimi göğsüme çeker ve başımı öne doğru eğirim. Göğsümü doldurup ciğerlerimi genişleten türden yavaş bir nefes almaya çalışırken, buhar beni sarar.

Birkaç deneme gerekiyor ama sonunda başarabiliyorum. Nefes almama odaklanıyorum, parmaklarımı esnetip gererken kalp atışlarımı fark ediyorum. Bu gecenin stresinden eklemelerim ağrıyor — bazıları iyi ve beklenmedik, ama çoğu öyle değil. Birkaç dakika sıcak suyla ve nefesimi toplayarak, beynimdeki sis biraz da olsa dağılıyor.

Dairem. Ruhumu döktüğüm ve kendime ait hissettiğim yer. Ailemden sonra ilk kez evim gibi hissettiğim yer. Mahvolmuş. Uzun saatler çalışarak, uykumu ve arkadaşlarımla ve ailemle geçireceğim zamanı feda ederek elde ettiğim her şey mahvolmuş. Sadece yatak odamda kaybettiğim şeyleri düşünmeye başlıyorum ve sayı beni derinden etkiliyor.

Brooks. Başka biriyle öylece duruyordu. Belki de başka planları olduğu için bunu sır olarak saklamamızı tercih etti? Düşüncem tamamlanmadan, şimdiden bundan şüphe duymaya başladım. Hikayenin tamamını bilmiyorum, aslında hiçbirini bilmiyorum, ama onun öyle bir adam olduğuna inanmıyorum.

Hâlâ acı veriyor. Karanlıkta kalmak, ikimizle ilgili şüphelerle boğulmak. Bu ne anlama geliyor? Bu gece ne oldu?

Bundan sonra ne olacak?

Saçımı yıkamak ve cildimi ovmak için ayağa kalkıyorum. Su, soğumaya başlayana kadar beni rahatlatıyor. Çıktığımda havluyla kendimi sardığımda, burada giyecek kuru giysim olmadığını fark ediyorum. Misafir odasında, Brooks'un eşyalarının bir kısmının yatağın ucunda katlanmış olduğunu görüyorum, muhtemelen benim giymem için. Bir çift basketbol şortu ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum, saçımı havluyla sarıyorum.

Banyoda cildim için krem buluyorum. Hala geçmeyen pürüzlü bölgelerim var ve sıcak suda çok uzun süre kaldığım için hassaslaşmışlar. Yüzüme de nemlendirici sürüyorum,

Çünkü saçımı kurutmadan önce tavandan su damladı ve muhtemelen yirmi dakika fazla süren bir duş aldım.

Saçlarımı açıp sallıyorum, uçlarını havluyla kuruladıktan sonra Fransız rgs yapıyorum. Kollarım bu şekilde tutmaktan ağrıyor, eklemelerim ve kaslarım yorgunluktan çığlık atıyor.

Koridora adım attığımda, Brooks'un izlerini ararken elimden geldiğince kendimi toparlamaya çalışıyorum. Onu göremiyorum ama Rocky merdivenlerin altında beni bekliyor. Ben yavaşça merdivenleri inerken o kıpırdanmaya ve ayaklarını yere vurmaya başlıyor. Glmsemiyorum ama göğsümde bir hafiflik hissediyorum.

Oturma odasına doğru yürürüm ve Rocky, ben kanepeye sırtımı dayayarak yere otururken peşimden gelir. Bacaklarımı V şeklinde aarım ve Rocky, bacaklarımın arasına oturarak rahat bir pozisyon alır. Kollarımı ona dolayarak onu okşamaya başlarım. Ben başımı onun sırtına dayarken, o başını yana doğru eğirir. Nefes alıp verme ritmi beni sakinleştirmeye devam eder. Sanki benim bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibidir.

Brooks gelene kadar birkaç dakika öyle oturduk.

"İşte buradasın," diyor. "Seni gerçekten çok seviyor olmalı, çünkü az önce kasesine yemek koydum ama o yemeği bıraktı. Kesinlikle ilk kez oluyor." Brooks karşımızdaki kanepede oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini ovuşturuyor. "Sanırım yemek yemedin. Yemek sipariş ettim, her an gelebilir."

Yemek denilince midem guruldadı. Wes'le öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. Doritos'umu bile bitiremedim, Blake gibi bir NBA yıldızının yanında parmaklarımın turuncu olmasını istemedim.

"İstediğin kadar çok ya da az konuşabiliriz, ama birkaç şey söylemem gerekiyor," diyor Brooks. "Birincisi, burada istediğin kadar kalabilirsin. Misafir odası ve bolca yer var. İkincisi, Rebecca ile olanlar göründüğü gibi *değildi*. Üçüncüsü, ne zaman istersen, bu gece Blake ile olanları dinlemek isterim."

Blake'in adı geçince, sanki her şey günler önce olmuş gibi geliyor, ama aslında tam anlamıyla bugün oldu. Hayallerimin gerçekleşmesinin ve bu konuda beceriksiz olmadığımın mutluluğunu yaşayalı sadece birkaç saat oldu — en azından o anda öyle hissediyordum. şimdi ise o kadar emin değilim.

Brooks'un telefonu çalıyor ve o kapıya doğru kalkıyor. Elinde yiyecek poşetleriyle geri dönüyor ve mutfağa doğru yürüyor. Ben onu takip ediyorum, Rocky de beni takip ediyor ve bara oturuyorum. Birkaç kap çorba, salsa ve queso, tavuk parçaları ve birkaç sandviç var. Hepsi kesinlikle farklı yerlerden alınmış.

"Senin ne tür bir rahatlatıcı yemek isteyebileceğini düşünmeye çalıştım." Brooks çatal bıçak takımı ve bir bardak su koydu, sonra yanıma oturdu ve tabağıma birkaç şey koydu. Çorbayı kaseye döktüm ve bir kaşık aldım.

Rocky'nin yemeğini çiğneme sesi dışında sessizce yemek yiyoruz. Her lokma beni uzayda süzölen bir şey değil, bir insan gibi hissettiriyor. İçimde ne kadar kaldığını bilmiyorum, ama Brooks'un bunu düşünmüş ve beni yalnız bırakmamış olmasına minnettarım, herhalde öyle görünmek istemişimdir.

Belki öyle düşündüm. Ama aslında öyle değil.

Her şeyden biraz yedikten sonra, bar taburesinde geriye yaslanıp saate bakıyorum. Dakikaların geçmesini izliyorum ve sonunda kalan cesaretimi toplayıp "Tamam. Rebecca'yı dinlemek istiyorum" diyorum.

Sözlerim mutfakta asılı kalır ve midemde bir çukur açılır. Bundan sonra ne olacağı konusunda çok korkuyorum.

Bölüm 40

Brooks

Lia bana yeşil ışık yakar yakmaz, Rebecca'nın durumuyla uzaktan yakından ilgili her şeyi içimden döküyorum. Arşivlerin derinliklerine dalarak, sanki kelimeleri kusuyormuşum gibi. Ona ilişkimizi, korkunç ayrılığımızı ve yakın zamana kadar hiç iletişim kurmadığımızı anlatıyorum. Rebecca'nın benimle ilgili dokunduğu her şey konuşmaya dahil oluyor.

Lia hiçbir soru sormuyor. İzliyor ve dinliyor, bazen başını sallıyor, ama bundan fazlasını yapmıyor.

"Onu ben davet etmedim. Bu gece maça geleceğini bilmiyordum. Al, telefonumu al. Mesajlara bak. İstersen sosyal medya hesaplarıma da gir. Onun mesajlarını göreceksin, ama benim cevaplarımı asla görmeyeceksin. Yemin ederim cevap vermedim." Telefonu tezgahın üzerinde ona doğru kaydırıyorum.

"Brooks, buna gerek yok. Sana inanıyorum. Bana inanmamam için hiçbir neden vermedin." Sesi düzgün ve sakindir, ama bunun dışında bana pek bir şey ifade etmez.

Nefesimi bıraktım, sıkıca tuttuğum nefesimi. Bir yanım, onun bu kısmı duyacağından ve benim yine boku yiyeceğimden endişeleniyordu. Sanki bana inanmayacak ya da bunu onun önünde yapma şansı vermeyecekmiş gibi. Sanki yarın onu başka bir yere götürmem için bana yalvaracakmış gibi.

Siktir. Hâlâ bunu yapabilir. Aklımın çok ileri gitmesine izin veremem.

Ellerini açıp kapattı. "Neden bana olanları anlatmadığını anlamıyorum," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, anlatacak bir şey olduğunu düşünmemiştim. Onunla iletişime geçmedim ve telefonumda numarası bile kayıtlı değil. Cevap vermezsem, ipucunu anlayıp yoluna devam edeceğini düşündüm. Onu hayatımdan çıkarmaya veya geride bırakmaya hiç tereddüt etmiyorum."

Lia anlayışla başını sallar. Telefonuma uzanır ve bana geri uzatır.

"Sen geldiğin gece sana neredeyse söyleyecektim, ama her şey çok iyi gidiyordu," diye itiraf ediyorum. "Onun bunu mahvetmesine izin vermek istemedim." Ellerimi ovuştururken parmaklarıma bakıyorum, eklemlerim beyazlaşıyor.

"Brooks, eğer o bir hiçse, bunu mahvedemez."

O haklı olduğu için başımı sallıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Onu teselli etmem gerekirken, suçluluk duygusu içimi kaplıyor, ama sanki o yine benimle ilgileniyor gibi hissediyorum.

"Sana güveniyorum," diyor Lia, sözleri yumuşak ve kararlı. Bu sözler içimi ısıtıyor.

"Bu beni en saf ve naif insan yapabilir, ama doğru. Sana güveniyorum," diye ekliyor.

Bu beni *daha da* kötü hissettiriyor.

Onun oturduğu yerin yanına geçip, bar taburesini bana dönük olacak şekilde çeviriyorum. "Bana güvenebilirsin. Onunla ya da başka biriyle hiçbir şeyim yok, söz veriyorum," diye ısrar ediyorum.

Omuzlarını aşağı ve geriye doğru çeker. "O her zaman bu kadar cesur muydu?" Sözlerinin arkasında bir şaka izi hissediyorum.

Parmaklarım saçlarımı taradıktan sonra ellerimi boynuma koyup öylece bıraktım. "Bunun cesaret mi yoksa durumları kendi lehine çevirme yeteneği mi olduğunu bilmiyorum. Hep böyle olmuştur. Onun ihtiyaç duyduğu durumun bir parçası olmak iyi hissettirir, ama bu durum bir anda tersine dönebilir." Rebecca'nın bana davranışının acısı yeniden yüzeye çıktı; kısa sürdü, ama onu bastırabildim.

Lia anlamaya çalışarak başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de öyle insanlar tanıdım."

"Bir sonraki kısımda açık olmak istiyorum. Tek istediğim kişi sensin. O ilk gecedan beri, tek istediğim sensin." Konuşmaya devam ettikçe sesim alçalıyor.

Başını eğiyor, zümrüt yeşili gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Emin misin?"

Ve sözlerimle cevap vermek yerine, çenesini bana doğru eğip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Beni itmedi ya da direnmedi; aksine, o da beni öptü. Bütün gece boyunca ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissettim.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye söz veriyorum, alnımı alnına dayayarak.

Lia'nın dudakları, sıkı bir çizgiden en azından bir gülümsemenin başlangıcına kadar çekildi. Kollarımı ona doladım ve o da bana sarıldı. Sırtına küçük daireler çizerek, şakağına öpücük kondurdum.

"Dairen için üzgünüm."

"Teşekkürler. Oraya gitme gücüm yok," diye itiraf ediyor esneyerek.

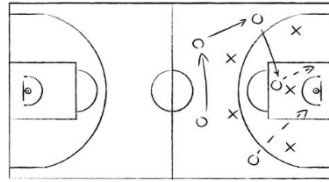
"Hadi yatağa gidelim," diyorum ve elini tutuyorum. Merdivenleri çıkarken arkamdan geliyor. Rocky de peşimizden geliyor, tasmaşının çingırağı nerede olduğunu bize bildiriyor. Misafir odasının önünde durup kapıyı açıyorum, ama Lia beni çekiyor.

"Sorun olmazsa, senin yatağında uyumayı tercih ederim. Seninle birlikte," diye utangaç bir şekilde rica ediyor.

Cevap verirken kalbim kıpır kıpır oluyor. "Sorun değil. Rocky'yi sorun etmezsen tabii. O da benim yatağımda uyuyor sayılır."

"Kulağa harika geliyor," diyor Lia, odama doğru yürürken.

Yorganın altına girerken kendime bir söz veriyorum; zamanı geldiğinde bunu onunla paylaşacağım. Elimden gelirse, onun bizden şüphe duymasına neden olacak hiçbir şey yapmayacağım.

Bu kral boy yatakta neredeyse hiç yer kalmamış gibi hissetmek nasıl bir şey? Rocky ayaklarımın dibinde battaniyenin üzerinde uyuyor ve Lia bana sarılıp yatıyor. Suçlu, battaniyenin altında çok sıcak olduğu için üstüne uzanan 65 kiloluk İngiliz buldogu, ama onun üstünde yatması hareket etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Lia'ya bakıyorum, yavaş nefes alıp verişiyile göğsünün inip kalkışını izliyorum. Elleri çenesinin altında kıvrılmış halde uyuyor.

Siktir. Bu sabah çok minnettarım. Bana yardım etmesine minnettarım. Rebecca ile olan tüm sorunları çözebildiğim için minnettarım. Bu yatakta benimle birlikte olduğu için minnettarım.

Telefonu komodinin üzerinde birkaç kez titreyerek onu uyandırıyor. Kolunu yana doğru uzatıp telefona uzanıyor.

"Siktir," telefonunda gördüğü şeye bakıp inler. "Ne oldu?"

Lia bir eliyle gözlerindeki uykuyu silerken, diğer elinde telefonunu tutuyor. "Kardeşimle kahvaltıya gitmem gerekiyor. Tamamen unutmuşum. Üstelik arabam da yok. Ama sorun değil. Onu dün gördüm. İptal etsem de bir şey olmaz," diye iç geçiriyor.

"Seni kahvaltıya götürebilirim. Önemli bir şey değil."

"Şehrin diğer ucunda," diye itiraz eder ve bana bakar.

Kimsenin kendisi için bir şey yapmasına izin vermeyen kadına dönüp yüzümü ona çeviriyorum ve elimi ensesinin arkasına koyuyorum. Ağzını ağızıma yaklaştırdığımda, o da beni öpüyor ve yüzünde bir gülümseme izi hissedebiliyorum.

Öpüşmeyi kesiyorum. "Sana yardım edeyim. Lütfen bunu bu kadar zorlaştırma." Rocky'nin pozisyonunun izin verdiği ölçüde üzerimdeki battaniyeyi itip, bacaklarımı yataktan sallandırmadan önce alnını öpüyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp esniyorum.

"Benimle gelebilirsin," diyor Lia sessizce. "Mesela... kahvaltıya kalabilirsin. Evde küçük bir lokantaya gideriz. Masamız her zaman arka tarafta olur."

Kardeşiyle tanışmamı istiyor. En sevdiği insanlardan biri. Bu düşünceyle kalbim kabarıyor.

Sözleri birbirine karışarak devam ediyor, "Muhtemelen çok riskli, değil mi? Değmez. Uber çağırabilirim." Yataktan kalkıyor ve yanımdan geçip yürümeye başlıyor.

Kolunu hafifçe tutup kendime doğru çeviriyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Onu durdurup dinlemesini sağlamak için tek etkili yöntem bu gibi görünüyor.

"Lia, seninle gitmeyi çok isterim. İşte bu," ikimizin arasını işaret ederek, "senin işleri zorlaştırmamanın bir örneği."

yüzüne bir öpücük kondurup banyoya doğru yürüdüm.

Dişlerimi fırçalarken gülümsüyorum; sanki Rebecca ormanından bir adım dışarı çıkıyormuşuz gibi hissediyorum. Başka şeyler de çıkabilir, biliyorum, ama tamamen dürüst ve şeffaf davrandım. Saklayacak hiçbir şeyim yok ve Lia'ya her şeyi kanıtlayacağım, bu zorluğun üstesinden her zaman gelebilirim.

Kahvaltıyla başlayarak.

Bölüm 41

Lia

Bunu hiç beklemiyordum. Aslında, son yirmi dört saat boyunca olan her şey için aynı şey söylenebilir. Gıda zehirlenmesi. Maç. Rebecca. Su basan daire. Brooks'un bana bakması. Ve şimdi de gizli erkek arkadaşım kardeşimle tanışıyor.

Brooks'a sessizce araba sürsek mi diye sorduğumda bile, beynimin sessizliğe ihtiyacı varken, tek yaptığı gülümsemek, elimi tutmak ve bileğimin içini öpmekti. Bu ne böyle? Çok tatlı, bunu Shelbie'ye anlattığımda, kelimenin tam anlamıyla öğürmeyebilir.

Dairem konusunda çok gerginim. Ev sahibinden henüz haber almadım, ama eminim hala bir çözüm arıyorlar. Kiracı sigortam var, ama bulabildiğim en ucuz planı seçtim ve bunun daha çok formalite olduğunu biliyordum. Böyle bir şeye ihtiyacın olacağını, başına gelene kadar asla düşünmezsin. Bu durum maddi olarak bana çok pahalıya mal olacak.

Belki Jags için yapabileceğim başka şeyler vardır? Zaten Jags hesabımı ve takımları yönetiyorum ve bazen her şeyi halletmek zor oluyor, ama her zaman bir yolunu buluyorum. Ya da hafta içi daha fazla yoga dersi alabilirim?

O mekanı kaybetmeyi düşünemiyorum bile. Her projede o duvarların içine bir parçamı bıraktım; gurur duyabileceğim bir şey yaratmak için elimden gelen her şeyi yaparken döktüğüm ter ve gözyaşlarıyla. Duygularımı kontrol etmeye çalışırken pencereden dışarı bakarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Onları hissetmek istemediğimden değil, ama şimdi bunun için uygun bir zaman değil. Elimden gelenin en iyisini yaparak beynimle pazarlık yapıyorum. *Dinle, ağlayabiliriz*

ama bu daha sonra olmalı, Wes ve Brooks ile kahvaltıda önce değil. Tamam mı?

Brooks'a bakıyorum, o da gülümsüyor ve 38 dakikalık yol boyunca akşam yemeği için araba kullanıyor. Bir eliyle elimi tutuyor, diğer elini direksiyona koyuyor ve ben aramızdaki her şeyi anlamaya çalışıyorum. Önemli anlarda dürüst davrandı ve Rebecca'nın tüm hikayesini anlatırken onun gerginliğini hissedebiliyordum. Sözleri birbirine karışıyor, çok hızlı konuşuyor ve durup nefes almak zorunda kalıyordu.

Birinin telefonunu veya sosyal medyasını kontrol etme ihtiyacı duyan bir partner olmak istemem, ama onun bunu teklif etmesi, neredeyse bakmam için yalvarması, çok şey anlatıyor. Ona güveniyorum. Onun hakkında paylaştıkları ve davetsiz ama sanki oraya aitmiş gibi ortaya çıkışı, bir şekilde mantıklı geliyor.

Brooks arabayı park eder ve bana bakar. "Wes'e ne kadarını anlatmak istersin? İş için mi buluşuyoruz, yoksa ona sırrımızı açıklamak mı istiyorsun?" diye tatlı bir sesle sorar.

İşte yine her şeyi düşünüyor, çünkü benim aklım bu kadar ileri gitmemişti. Birkaç saniye düşünürüm ve Brooks elimi sıkınca cevabı bulurum.

"Ona söyleyelim. Her zaman Wes ve ben vardık. O bunu kaldırabilir."

Brooks'un yüzündeki gülümseme midemi bulandırıyor. Tanrım. Elim sadece arabadan inip benim tarafıma gelmek için bırakıyor.

İçeri giriyoruz ve rahatladım, kimse umursamıyor. Brooks'u tanımadılar mı, yoksa başka bir şey mi var, bilmiyorum, ama minnettarım. Wes ikimizi görüyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Buraya gelirken ona mesaj attım ve ona bir sürprizim olduğunu söyledim.

Wes'in yaptığı ilk şey beni kucaklamak, bu kucaklama beni derinden rahatlatıyor. Onun yanında olmak, sanki güvenli bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyor. Dairemin su basmış olduğunu biliyor ama detaylara girmedik. Beni bir saniye ileri geri sallıyor, sonra ben onu itiyorum çünkü tanıştırılmak için sabırsızlandığını biliyorum.

"Brooks, bu benim küçük kardeşim Wes."

Brooks elini uzatır ve Wes onu yavaşça, sanki trans halindeymiş gibi sıkar.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Kahvaltınıza katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor Brooks, yüzünde yüz wattlık bir gülümsemeyle Wes'e.

"Ne zaman istersen. Brooks Pittman. Kahvaltıya gelebilirsin. Ne zaman istersen."

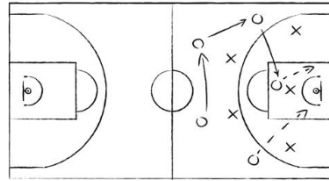
Wes'in hayranlık duymasına gülüyorum ve en sevdiğim iki erkekle vakit geçireceğim için heyecanlıyım. Brooks koltuğa oturur, ben onun yanına otururum ve kardeşim karşımıza oturur.

"Lia, dün gece televizyonda olduğunu duydum," diyor sevdiğimiz garson Julie, Wes'e portakal suyu ve bana kahve getirirken.

"Evet. Çılgın bir durumdu, ama çok eğlenceliydi." Onun spor hayranı olmadığını biliyorum, ama ben gençken buraya gelmeye başladığımızdan beri bizim hayranımız.

Brooks'un içecek siparişini alır ve menüleri getirir.

"Lia, sana da geleceğiz, ama önce Brooks'la başlamam gerek." Wes dikkatini benden başka yöne çevirir. "Birçok sorudan ilki. Şimdiden özür dilerim. Ama elinde bir basketbol topu varken, her dokunduğunda onu potaya sokmak istemek ve elli sayı yapmak nasıl bir duygu? Dün gece yaptığın gibi?" Wes ikimize gülümser ve Brooks da ona gülümsediğinde, ben neredeyse yere yığılırım.

Kahvaltımızı bir süre önce bitirdik ve Julie'nin masasını planladığımızdan daha uzun süre işgal ettiğimizi düşünürsek, büyük bir bahşış bırakmamız gerekeceğini biliyorum.

"Henüz üniversite planın var mı?" Brooks Wes'e sorar.

Kafasını sallar. "Henüz değil. Teklif alıp alamayacağıma bağlı."

"Senin oynadığını izlemek isterim. Lia ve ben maça gelebiliriz.

Duyduğum gibiysen, seni

Ayrıca takımda hala okullarıyla bağlantıları olan bazı arkadaşlarım var."

Wes'in ağız açık kalır, çenesi göğsüne degecek kadar aşağı iner. "Bu... çok... çok havalı olurdu." Kardeşimin böyle küfür etmesini duymak bana hala komik geldiği için gülüyorum.

"Bekle, sen ve Lia? Yani?" Wes beklediğim soruyu soruyor. "Dinle, bu bir sır," diye vurguluyorum, "ama çıkıyoruz."

Jags'ta işe girmeden önce çıkmaya başladık."

Wes şakacı bir şekilde masaya ellerini vurur ve hemen kollarını kavuşturur. Dudaklarını ince bir çizgi halinde birleştirir ve cevap verir, "Tamam, tamam. Sır tutabilirim. Sorun değil. Seninle benim daha yakın olduğumuzu sanıyordum, ama ne bileyim ki?"

"Benim yüzümdendi. Şimdiye kadar aramızda sakladık. Sen bunu öğrendiğin ilk kişisin." Brooks araya girerek küçük bir yalan söyler, ama Wes'i özel hissettirir.

Brooks insanlarla böyle bir ilişkisi vardır.

Babam bu an için her şeyi yapardı. Hayatımın şu an olduğundan farklı olmasını dilemek bir anlığına içime işliyor. Wes ve ben hayatımızın birçok önemli anını sadece ikimiz, ya da mümkünse teyzem ve amcamla birlikte geçirdik ve bunun için minnettarım. Ama ara sıra, ailemin burada olup bunu görmeyi ne kadar çok isteyeceğini düşünüyorum.

Öbür dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum, ama umarım babam bu notu alır ya da bunun olduğunu bilir, çünkü bunun hoşuna gideceğini biliyorum.

Bölüm 42

Brooks

"ÜÇ AY MI? ŞAKA MI YAPIYORSUN," Lia diğer odadan bağıyor. Ev sahibiyle telefonda konuşuyor ve sanırım konuşma pek iyi gitmiyor. "Oh, üzgünüm, en az üç ay." Konuşmaları sürerken sesinden alaycı bir ton duyuluyor.

Onu duymamış gibi davranıp, teslim edilen market alışverişlerini yerleştiriyorum. Evde hiç yiyecek bulundurmadığımdan değil, ama maç programıma bağlı. Ayrıca, genellikle sadece kendim için plan yaparım.

Lia mutfaka gelir, gölgesi Rocky de hemen arkasından gelir.

"Dün ayrıldıktan sonra tavanın daha büyük bir kısmı çöktü," diye ağlıyor. "Yatak odamdaki her şey mahvoldu. Bütün giysilerim. Yatağım. Kitaplarım. Her şey."

"Bu çok kötü. Ne olduğunu biliyorlar mı?"

Bar taburesine otururken gözleri yaşarır. "Görünüşe göre, üstümdeki daire banyoyu açmış ve unutmuş. Hafta sonu için daireyi terk etmiş gibi."

"Vay canına. Beklediğim cevap bu değildi."

Lia omuz silkiyor. "Onarımın en az üç ay süreceğini düşünüyorlar."

Onu buraya getirdiğimde söylediğimde ciddiydim — kalabilir. Benim sadece yerim var. Şimdi, kalmak *isteyip istemediği* tamamen farklı bir soru.

O konuşmaya devam ediyor. "Otele param yetmez. Shelbie'ye onunla kalmak istediğimi mesaj attım, ama onun bir yatak odalı dairesinde zaten bir oda arkadaşı var.

daire. Birisi zaten kanepede yatıyor. Teyzem ve amcamın evinde yer yok. Wes'i de rahatsız etmek istemiyorum."

Önündeki tezgaha yaslanarak, "Biliyorum, ilk cevabın hayır ya da yapamam olacak, ama izin ver de teklifimi dinle" diyorum. Bir süre duruyorum ve o kaşlarını kaldırıyor. "Burada kalabilirsin. Yeterince yer var. Ayrıca, deplasman maçları için birlikte seyahat edeceğiz. İstemiyorsan anlarım, ama bunu hak etmediğini veya yük olmak istemediğini kendine inandırmaya çalışıyorsan... Lia, sana yardım etmeme izin ver."

"Sence de çok hızlı değil mi?" Başını kaldırırken sessizce soruyor. "Taşınıp senin odanda mı kalayım? Misafir odasında mı?"

Omuzlarımı silkiyorum ve cevap veriyorum, "Sana kalmış. Yani, sonsuza kadar burada kalacağını söylemiyoruz. Ya da belki kalabilirsin? Bilmiyorum. Sadece, bu konuda sana yardım edecek imkanlarım var diyorum. Sen rahat olursan, ben de rahat olurum."

"Sana fazla mı geliyorum?" diye sorar alçakgönüllü bir şekilde. "Bunun her şeyi mahvetmesini istemiyorum. Biliyorum, bazen çok fazla oluyorum ve sinir bozucu şeyler yapıyorum, ve daha önce hiç böyle biriyle yaşamadım ve..."

Parmağımı ağzına koyup güldüm. "Lia, seni asla fazla bulmadım. Açıkçası, sana doyamıyorum. Belki de bu iyi bir şeydir? Denemeden bilemeyiz."

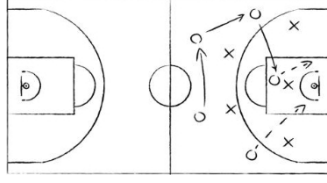
Bana baktı, sonra tabureden indi ve Rocky'yi okşamak için diz çöktü.

"Tamam," diye kabul etti, bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Ama sadece eğer deneriz ve olmazsa, sorun değil. Seçeneklerimi gözden geçirdim ve hepsi 'hayır' gibi görünüyor, ama bir şeyler yaparım."

Ona doğru yürüdüm ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Son yirmi dört saatte çok şey yaşadık ve sanki bir dönüm noktasına gelmişiz gibi hissediyorum. Parmaklarım sırtından yukarı doğru kayarak saçlarına ulaştı. Örgülerini çözdüğünde saçları kıvrılmıştı. Lia kollarını boynuma doladığında, "Tamam. Yapabilirim" diye mırıldandım.

Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. Rocky arka ayakları üzerinde kalkıp pençelerini bacaklarımıza koyarak dikkatimizi çekmeye çalışınca bizi kesiyor.

"Şimdi, kıyafetler için bir fikrim var," diyorum, telefonumu çıkarıp bir arama yapıyorum.

"Bekle, istediğin zaman arenaya girebiliyor musun?" Lia, şifremi girdikten sonra kapıyı açık tutarken soruyor.

Sesindeki hayranlığa gülümsemeden edemiyorum. "Belki? Kimse yokken hiç denemedim... Her zaman birileri bir şeyler yapıyor gibi görünüyor."

"Burada ne yapıyoruz?"

Onun elini tutup koridorlarda onunla birlikte yürümek istiyorum, ama bunu göze alamam. Genelde antrenman yapmaya geldiğim günlerde, koçluk veya antrenörlük ekibinden birini görürüm. Bunun yerine, yan yana yürüyoruz ve sonunda kilitli olmadığını bildiğim bir kapının önüne geliyoruz — telefonla bildirdiğim kapı. İçeriden tanıdıkların olması her zaman yardımcı olur, örneğin izin günlerinde sana yardım etmekten çekinmeyen ekipman yöneticileri gibi.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, parlak gözlerine bakarak etrafına bakınıyorum. Nerede olduğumuzu hiç bilmiyor.

"Belki? Ne yaptığımızı bile bilmiyorum." Lia'nın sesi, yakalanmamaya çalışıyormuş gibi alçak sesli.

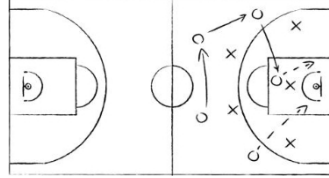
Kapıyı açıp ışıkları yakıyorum ve içeri giriyorum. "Burası, her sezon sonu fazla takım kıyafetlerinin geldiği yer. Son birkaç yıla ait, hiç satılmamış ürünler var. Sen, benim küçük Jags hayranım, ihtiyacın olan her şeyi alabilirsin. Ayrıca, senin bedenine uygun birçok ürün olacağını tahmin ediyorum, çünkü sen tam olarak iri ve hantal bir NBA oyuncusu veya koçu değilsin."

Ağzı açık kalır. "Bu gerçek olamaz," diye ısrar eder. "Beni buraya sokmak için para mı ödedin? Bunların hepsinin bedava olması imkansız."

"Söz veriyorum. Tek yaptığım, bu odanın kilidini açtırmak için bir iyilik istemektir. Gerçekten, organizasyondan herkes buraya gelip kalanları alabilir. Kuralları çiğnemiyoruz," diye onu teselli ediyorum.

Lia'nın ağızı açık kalır, gözleri raftan rafa, sweatshirtlerden tişörtlere, ayakkabılara atlar. Yaklaşır, bedenleri kontrol eder, eşyaları kendine tutar. Bana döner ve yüzünde yorgunluk izleri görürüm, "Teşekkür ederim. Bunun için. Her şey için," der.

"Bundan daha değerli birini düşünemiyorum," diye cevap veriyorum. Ve bu doğru.

"Maç filmini izlerken böyle mi hissediyorsun? Çünkü bu beni kusmak, yüzümü kapatmak ve sonra her şeyden uzaklaşmak istememe neden oluyor." Lia ellerini gözlerinin önüne koyar ve dramatik bir şekilde bana bakmaya başlar.

Kanepede oturuyoruz, Rocky aramızda horluyor ve maçı tekrar izliyoruz. "İlk başta, NBA'ye seçildiğimde. O zaman herkes yaptığım her hatayı takip ediyor gibi hissettim; sanki taraftarlar benim bir fiyasko olduğumu düşünüyorlardı. Lia, bu gerçekten inanılmaz," diyorum coşkuyla. "O kabine aitmişsin gibi konuşuyorsun."

"Ait mi? Cesur bir ifade." Lia alaycı bir şekilde gülüyor ve iltifatımı reddediyor.

"Bunu hak eden cesur bir kadın için. Sormak istedim, Blake nasıldı?"

Durur ve bana uzun uzun bakar. "Harikaydı. Kendime, tüm zamanların en iyilerinden birinin yanında oturduğumu sürekli hatırlatmak zorunda kaldım. Ama reklam aralarında bana ipuçları verdi ve beni cesaretlendirmekten başka bir şey yapmadı."

Bu düşünceyle içim ısınır. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu kadar destekleyici olmasına sevindim. Lia tekrar televizyona döner ve ilk çeyreğin bitmesini izler.

"Başlangıçta sesim sessiz ve biraz titriyordu. Ayrıca, beynimin ön kısmından rastgele istatistikler getirip duruyordum. Bu

akıcı değildi." Kendini izlemekten veya dinlemekten hoşlanmadığı şeyleri sıralıyor.

Uyuyan köpeğin üzerinden elimi uzatıp onun uyluğunu sıkıyorum. "Evet, başlangıçta çok az, neredeyse fark edilmeyecek kadar gergindin. Sanki en büyük sahnelerden birinde ilk kez sahneye çıkıyormuşsun gibi." Onun uyluğunu sallıyorum. "Kendine biraz güven."

Lia yavaşça nefes verir ve yastıklara yaslanır. "Tamam. Kendime değer veriyorum." Gülümsemesi zayıf ama en azından var.

"Sence kaç kişi senin yaptığını yapar? Kendini öyle ortaya koyar? Çok fazla değil," diye hatırlatırım ona.

"Sanırım haklısın. Megan'ın benim için kefil olması gerçekten cesaret vericiydi."

"İnsanlar bunu yapmaya devam edecekmiş gibi hissediyorum. Sen buna değersin."

"Bu gece bunu ikinci kez söylüyorsun." Vücudunu bana doğru çevirip başını kanepeye yasladı.

Bunu fark etmesini seviyorum. "Haklısın. Çünkü senin buna inanmanı istiyorum."

Hâlâ bacağına dayalı olan elime uzanır ve onu ters çevirir. Lia elini elime koyar, bir kez sıkar ve televizyonda oynat düğmesine basar, bir sonraki çeyreğe hazırdır.

Bölüm 43

Lia

Mahkemeye giden koridordan geçiyorum, zıplayan basketbol toplarının ve gıcırdayan ayakkabıların sesini duyuyorum. Mükemmel. Buraya, rutinime geri dönmenin verdiği bir hafiflik, bir heyecan var. Görünüşe göre, personel arasında yayılan gıda zehirlenmesinden herkes kurtulmuş.

Her hafta başlangıcında yaptığımız gibi Megan'ın ofisine giriyorum ve genel müdürümüzün onun karşısında oturduğunu görünce hazırlıksız yakalanıyorum.

"Oh, özür dilerim. Daha sonra tekrar gelirim," diye kekeliyorum ve sanki ofisinin zemini lavmış gibi dururken neredeyse tökezliyorum.

Hızla ayağa kalkar. "Hayır, hayır. İkimiz de sizinle görüşmek istiyoruz."

Neden? Panik damarlarımdan akıyor ve hemen terlemeye başlıyorum.

Megan sıcak bir gülümsemeye, "Trent Jones ile tanıştın mı?" diye sorar.

Hayır. NBA'in en genç genel menajeri Trent Jones ile neden tanışayım ki? Sadece benim duyabileceğim bir şekilde alaycı bir şekilde konuşurken, o ayağa kalkar.

"Lia, seninle tanışmak çok güzel," diyor. "Ben Trent Jones. Otur lütfen."

Siktir. Beni ve Brooks'u biliyorlar. Bitti. Kovulmak üzereyim. Oturup en kötüsünün gelmesini bekliyorum.

"Öncelikle teşekkür etmek istiyorum," diye başlıyor Trent. "Geçen gece oyuna yardım etmek için devreye girmen inanılmazdı. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Sahibi arkadaşlarım da duymamıştı."

Huh... birini işten çıkarmak için ne garip bir başlangıç.

"Sadece müdahale etmekle kalmadın, aynı zamanda çok da başarılıydın. Megan'dan iş başvuru formunu getirmesini istedim, böylece önceki iş geçmişini görebileyim, ama burada bu işi profesyonel olarak yaptığını gösteren hiçbir şey yok. Öyleyse, bana bundan bahsetsene?" diye sorar.

Bu, benim beklediğim bir şey değildi. Derin bir nefes alıp cevap verdim: "Çocukluğumdan beri basketbola, özellikle de Jags'a takıntılıyım. Bu alanda işler olduğunu fark ettiğimde, antrenmanlara başladım. Utanç verici ama maçı açıp sesi kapatır, sanki kabindeymişim gibi yorum yapardım."

Trent, Megan'a bakar, ellerini çırpır ve birbirine sürter. "İşte bu. Bu inanılmaz bir şey. Sen tutkulusun. Bu oyunu seviyorsun," diye vurgular.

"Evet, efendim," diyorum.

Trent gülüyor. "Lütfen bana efendim deme. Kendimi seksen yaşında hissediyorum."

Megan araya girer. "Devraldığı sosyal medya hesaplarında harika işler çıkardı."

"Biliyorum. Sahiplerim de başlattığın köpek kampanyası hakkında aradılar. On beşten fazla NBA takımının bağış yaptığını biliyor musun?" diye bizimle paylaşıyor. "Gerçekten bir fark yarattın."

Belki de kovulmayacağım?

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Nazik sözlerin için teşekkür ederim. Megan'dan öğrenmek harika bir deneyim oldu. Burayı çok seviyorum." Omuzlarımı silkiyorum ve ellerimi kucağıma koyuyorum, parmak eklemlerim sıkılmaktan kemik beyazı olmuş.

"İkincisi," diye devam ediyor Trent, "çok iyiydin, maçlar sırasında başka fırsatlara da açık olup olmadığını görmek istedim. Belki reklam aralarında veya çeyrekler arasında saha içinde röportajlar yapabilirsin. Ya da bunu ev maçlarının özetine dahil edebilirsin?"

"Maçtan sonra sahaya çıkıp Jags oyuncularıyla konuşmamı mı kastediyorsun? Çok isterim."

"Sadece Jags oyuncularını değil. Aslında tüm oyuncular. Protokolümüzü herkese bildirirsek, tüm takımlar bunu kabul edecektir."

Ağzım açık kalır. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Megan beni kurtarıyor. "Lia, sen harika olursun. Senin gibi bir kadınla tanışmak çok ferahlatıcı; oyunu seven ve bu kadar coşkuyla konuşan biri. Spor alanında öne çıkan kadınları dahil etmek harika bir hamle olduğunu düşünüyoruz."

Yanağımdan bir damla gözyaşı düşüyor ve onu silmek için kıpırdamıyorum. Megan ve Trent bunu görüyor, gülümsüyor ve bir şekilde elimde bir mendil buluyorum. Gözlerimi siliyorum ve sonra onları havalandırarak geri kalan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Derin bir nefes alıp, "Ciddi misiniz?" diye soruyorum. Sesim duygudan titriyor, ama umurumda değil.

"Evet. Seni mümkün olduğunca uzun süre Jags'ta tutmak istiyorum," diyor Trent. "Senin gibi insanlar nadirdir. Kendini ortaya atıp ne gerekiyorsa yapan insanlar."

Vay canına. İnanmadığım için daha fazla gözyaşı döküyorum. İş ahlakımla her zaman gurur duymuşumdur, ama Megan veya Trent gibi birinin bunu bu şekilde söylemesi bambaşka bir şey.

"Evet. Yüzde yüz evet."

Megan ayağa kalkar ve bana doğru yürür, kollarını açarak sarılmak için bekler. Ben de ayağa kalkar ve ona sarılırım. Trent elimi sıkmak için uzanır, ben de elini sıkarım, belki biraz fazla sıkarım ama çok heyecanlıyım.

"Harika. Böyle bir iş yaptığın maçlar için sana nasıl bir tazminat vereceğimizi düşüneneğiz, ama şimdilik bunlar senin için." Trent arkasına uzanıp bana mor ve beyaz çiçeklerden oluşan kocaman bir buket uzatır. Üzerinde bir teşekkür notu vardır ve tüm koçlar ve yönetim tarafından imzalanmıştır.

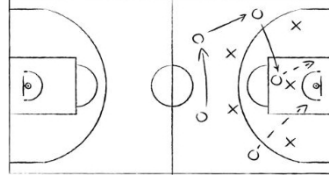
"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," diyorum, burnumu çiçeklere yaklaştırıp tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Sizinle iletişime geçeceğim," diyor Trent, ikimize el sallayarak. Megan ve ben, emin olana kadar uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz.

Trent'in gittiğinden emin olana kadar birbirimize bakıyoruz.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum.

Megan derin bir nefes alır, nefesini verir ve "Vay canına, haklısın" diye cevaplar.

"Trent'in Megan'ın ofisine gelmesine inanamıyorum. Zor bir gün geçirdin," diyor Brooks, bana bir kadeh beyaz şarap doldururken.

Bardağı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alıyorum. Şarap kadehini adaya geri koyarken dikkatli davranıyorum, çünkü narin ve pahalı bir eşya gibi geliyor. Bu güzel kadehi kaba bir şekilde tutup kırarsam, sanki güzel eşyalara sahip olmayı beceremeyen bir mağara adamıymışım gibi, tam Lia tarzı bir davranış olur.

"Neye ihtiyacın var?"

Bu, Brooks'un defalarca sorduğu sorulardan biri. Çoğu zaman, bir şey istemeye cesaretim olmuyor.

Bu sefer çantamdan Kindle'ımı çıkarıp "Rahatlayıp kitap okumak istiyorum" diye cevap veriyorum.

Gülümser ve merdivenlere doğru yürür. "Senin için mükemmel bir yer biliyorum."

Sessizce yürüyoruz; tek ses, arkamızdan gelen Rocky'nin tasmaşının çingirak sesi. O genellikle bizden birinin olduğu yerde olmak ister. Brooks, daha önce açmadığım bir kapının önünde duruyor. Evet, burada kalıyordum, ama kesinlikle meraklılık etmek istemiyordum. Aslında istiyordum, ama kendimi tuttum. Brooks kapıyı açıp içeri giriyor ve benim de girmem için yer açıyor.

Burası bir kütüphane. Tam bir kütüphane. Yerden tavana kadar uzanan kitap rafları tüm duvarı kaplıyor ve kitaplarla dolu olmayan yerler ise yapbozlarla dolu. Köşede büyük bir koltuk ve kanepeler, mini bir oturma alanı ve yarısı tamamlanmış bir yapbozun bulunduğu bir masa var.

"Brooks Pittman, benden bir şeyler saklıyorsun. Bana her şeyi anlat," diye bağıriyorum ve hemen rafları hareket ettirip, ne tür kitapları olduğunu bakıyorum.

O alaycı bir şekilde gülüyor ve koyu renkli saçlarını eliyle tarıyor. "Ameliyatımdan sonra, okumaya ve bulmacalara takıntılı hale geldim. Rehabilitasyonda olmadığım zamanlarda yapmak istediğim tek şey buydu.

Buraya taşındığımda bu kitap rafları zaten buradaydı ve ben de onları saklamaya karar verdim."

Ağzımın açık kaldığını biliyorum, ama buna inanamıyorum. Kitaplar her türden, sanki her şeyi okuyor gibi. Gözüm, Kindle'imda okuduğum popüler bir fantastik serinin box setine takıldığında, çığlık atıyorum. "Dur, bunu okudun mu? Ben ikinci kitaba yeni başladım!"

O, yanakları biraz kızarak başını salladı. "Evet. Beş kitabı da altı günde okudum. Yemek yemek ve duş almak için bile zar zor ara verebildim. Karanlık bir dönemdi."

Heyecanla nefesimi tutuyorum. "Hemen kes şunu. Yani sana bunları anlatabileceğim ve sen de ne demek istediğimi anlayacak mısın?" Rüya mı görüyorum? Bu, bir kadın tarafından yazılmış bir erkeğe çok yakın, gerçek olamayacak kadar. Okumayı seven bir NBA oyuncusu mu?

Brooks ellerini cebine sokarak öne doğru adım attı. "Evet. Bunu yaparsan çok sevinirim. Aslında, bir sonraki kitabı okurken Tamlin hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum." Kitabın sırtına hafifçe vurdu.

Ona yan gözle bakıyorum çünkü benim bilmediğim bir şeyi bildiği açık. Vay canına. Bu, benim bile bilmediğim bir rüyaydı.

"Brooks! Romantik fantastik kitaplar okuyorsun!"

"Sırlarımızı paylaşmak ister misin?" diye soruyor ve ben cümlesini bitirmeden başımı sallayarak evet diyorum.

Brooks burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar bana yaklaşır. Onun kokusunu içime çekerim, kitap kokusunun üstüne çam ve narenciye kokusu gelir. Cennet gibi.

"Benim de bir Kindle'ım var. Orada benim" —sadece ikimiz olsak da, etrafta başka kimse varmış gibi davranarak— "romantik kitaplarım var."

Elimle çığlığımı bastırıyorum ve dizlerime beni ayakta tutmalarını hatırlatıyorum.

"Bu şaka değil. Ciddi misin?" Yüzünü ve vücut dilini inceleyerek bana şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum.

O gülümsüyor. "Gerçekten. Çok kolay bağımlılık yapıyordu; doyamıyordum."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hala romantik kitaplar okuyor musun?"

"Bazen, özellikle de deplasman maçları için seyahat ederken." Bu sırrı benimle paylaşırken gülümsemesi daha da genişliyor. "Bu kitaplardan çok şey öğrendim."

Brooks ellerini belime koyuyor ve beni kapı çerçevesine doğru itiyor, ahşap sırtımın ortasına hafifçe çarpıyor. Bir kolunu üstüme koyarken, diğer eliyle yüzüme dokunuyor, saçlarımı okşuyor ve bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor.

"Kapı eğriliği gibi mi? Ben onu çok iyi bilirim." Yavaşça hareket ediyor, dudaklarımız buluşmadan önce burnu benimkine değiyor. Dili alt dudağımı okşuyor ve ben onu içeri alıyorum. Kalçalarım ona bastırıyor ve bir kolumu uzatıp üstümde tuttuğu elini kavıyorum. Bileğini tutuyorum ve o ağızma iniyor.

"Sana bir sır borçluyum," diye fısıldıyorum dudaklarına. Gözleri beni yakıyor ve yemin ederim, karamel kahverengisinin kenarlarında alevlerin dans ettiğini görebiliyorum. "Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım." Onu tekrar öpüyorum, dudaklarının benimkine karşı bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildiğini hissediyorum.

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldanıyor, dudakları tekrar benim dudaklarıma değmeden önce.

Evet, yapmalıyız.

Bölüm 44

Brooks

TERAPİ SEANSI SIRASINDA neyle karşılaşacağınızı ASLA BİLEMEZSİNİZ. Bazıları bir arkadaşla sıradan bir sohbet gibi gelirken, diğerleri sanki aynı kutudan çıkmamış gibi birbirine hiç uymayan bir yapbozun parçalarına bakmak gibidir.

Jen karşımda otururken, her zamanki yerim olan deri koltuğa yerleşip ayağımı yere vuruyorum. Sezonun tam ortasında olduğumuz için, ziyaretlerimiz düzensiz ve genellikle sanal oluyor. Bugün, tüm yıldızlar hizaya girip beni seansıma şahsen getirmiş.

"Omuz sakatlığından beri konuşmadık," diye başlıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bugün kendimi iyi hissediyorum. Dizimdeki gibi uzun süreli bir sorun olmayacak gibi görünüyor, yani doğru yönde ilerliyor gibi."

Jen duraksıyor — bu konuda çok başarılıdır. Bir sonraki soruyu sormadan önce, her zaman bana devam etmem için zaman tanır.

"İlk başta çok korkutucuydu," diye devam ediyorum. "Sanki sahada dururken herkes bana doğru koşuyor gibiydi. Dizimdeki sakatlığın verdiği hissi çok hatırlattı."

"Bununla nasıl başa çıktın? O dönemin zor olduğunu biliyorum. İstediğin yere geri dönmek için zihinsel ve fiziksel olarak çok çaba harcadın."

Yatak odama, uyku hapını almadan ve her şeyden uzaklaşmaya ihtiyaç duymadan önceki ana geri dönüyorum. Birkaç gün geçse bile

geriye dönüp baktığımda bunun pek yardımcı olmadığını anlıyorum, ama bazen hissetmek zorundasın.

Ellerimi ovuşturarak itiraf ediyorum, "İlk birkaç gün kötüydü. Şükran Günüydü ve annem bana gelmesi gerekiyordu, ama seyahatinde gecikmeler oldu ve eve gelemedi. Bu beni sinirlendirdi, ya da çileden çıkardı, nasıl görmek isterseniz öyle deyin."

Jen başını sallar, yüzü tamamen ifadesizdir. "Son kısmı anlat bana. Seni sinirlendiren kısmı."

Jen'de saygı duyduğum bir şey, beni yargılamaması ve doğru şeyi yapmadığımı hissettiren sorular sormamasıdır.

Parmak eklemlerim cildime baskı uygulayarak beyazlaşıyor. "Buna depresif dönem mi denir, yoksa başka bir terim mi, bilmiyorum, ama sanki geriye uçmuşum gibi hissettim. Neredeyse dizimden sakatlandığım zamanki kadar kötüydü. Herhangi bir şey yapma düşüncesi bile beni çok zorluyordu. Telefonumu kapattım. Kimseye mesaj atmak ya da başka bir bildirim görmek istemiyordum. Temel olarak, iki günümü yatakta geçirdim, bunlardan biri Şükran Günüydü."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Jen.

Bir yanım, onun bu konuyu fazla uzatmak istememesine minnettar. Bunu yüksek sesle söylemek, kendimi lanet bir ezik gibi hissettiriyor. Sanki temel duygularla başa çıkamıyormuşum gibi. Ama bu muhtemelen doğru değil.

"Evde antrenörlerle biraz rehabilitasyon yaptım ve sonra antrenmanlara geri döndüm. Kendimi daha iyi hissettim."

"Daha iyi ne demek?"

"Sanki kalkıp bir şeyler yapabilirmişim gibi. Gerçekten yapmak istediğimden değil, ama mümkün olduğunu hissettiğim bir şeydi. Sanki tamamen kara bir bulut değil, daha çok açık gri bir bulut gibiydim."

"Peki bugün nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Dudaklarıma bir gülümseme yaydım ve Jen'in bana gülümsediğini gördüm.

Kalemini bırakıp bana baktı. "Brooks, seni hiç böyle gülümserken görmemiştim. Neden bu kadar iyi hissettiğini düşünüyorsun? Bazen terapi sırasında insanlar sadece karanlık tarafa odaklanmamız gerektiğini düşünürler, ama bu doğru değildir. Tüm ışığı incelemek ve anlamak önemlidir."

Peki... hadi bakalım. Jen Lia'yı bilmiyor değil, ama onun hakkında çok fazla konuşmadık. Çoğunlukla ele almamız gereken başka birçok konu vardı ve doğru zaman gibi gelmiyordu. Sanırım hayatının ilerleyen dönemlerinde gizli kardeşlerin ve bir ebeveynin olduğunu öğrendiğinde böyle olur.

"Uzun mu, kısa mı anlatayım?" diye şaka yapıyorum.

Saatine bakar ve "Uzun versiyonunu. Her zaman.

Zamanımız var."

Ona her şeyi anlatıyorum. İlk gece Lia ile nasıl tanıştığımı ve ilk kez bir şeylerin sonunda yolunda gittiğini hissettiğimi. Onun nasıl Jags için çalışmaya başladığını. Sırrı. Rebecca'yı. Lia'nın benimle kalmasını.

"Brooks Pittman," Jen coşkuyla, "Benden bir şeyler sakladığından korkuyorum. Sorun değil, ama burada her şeyin güvende olduğunu bil. Bunları tek başına taşımak zorunda değilsin. Birazını bana ver... sadece birkaç dakika olsa bile."

Bir nefes verip arkama yaslandım.

"Anlatacak çok şey var, ama bence en önemli olanla başlayalım." Bu kısmın geleceğini bilmeme rağmen, sözleri midemi bulandırdı. "İlk olarak, Lia çok sevimli birine benziyor. İhtiyacı olduğunda ona yardım etmenin senin için ne kadar önemli olduğunu anlatman, sağlam bir ilişkinin işaretidir. Ayrıca, Rebecca konusunda yaptığın hatayı kabul etmen gerçek bir olgunluk göstergesidir. Sorumluluk almak zordur ama önemlidir."

"Sanki bir parçam bunu gündeme getirmekten çok korkuyordu. Sanki hiçbir şeyi mahvetmek istemiyormuşum gibi," diye itiraf ediyorum.

Jen başını sallar. "Anlıyorum. Özellikle senin gibi, bunu gizli tutmaya çalıştığın bir durumda. Ama dürüstlüğün gücünü biliyorsun."

"Biliyorum. Biliyorum. Lanet olsun, biliyorum." Başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"Brooks," diyor, başımı kaldırıp ona bakmamı bekliyor. "Çözülmüş şeyler için kendini suçlayamazsın. Bunun ne anlamı var? Buradan çıkarılacak ders, mümkün olduğunca açık davranarak ilerlemektir."

Haklı. Sözleri beni etkiler ve sanki üzerimde taşıdığım ağır yükün bir parçası kalkmış gibi hissederim.

"Dikkate almanız gereken bir şey, mesleğinizin çekiciliği ve kontrol edemediğiniz şeylerdir," diye ekliyor Jen. "Sakatlıklar oldukça yaygındır ve size belirli bir süre garanti verilmez. Sakatlıkların sizi neyin beklediğini belirleyemezsiniz, ancak bunun dışında sahip olduğunuz şeyleri listelemek önemli bence. Basketbol dışında sizi mutlu eden başka kimler veya neler var? Bunlar kontrol edebileceğiniz şeylerdir."

Beynim bir liste yapmaya başlar. Ailem. Lia. Rocky.

"Sporcular farklı türde insanlardır. Sanki tüm hayatınız, size sonsuza kadar hizmet etmesi imkansız bir spora adanmış gibidir," diye hatırlatıyor Jen. "Hala spor alanında çalışan insanlar için bile, ister koçluk olsun ister bir takımda çalışmak olsun, bu sporcu olmakla aynı şey değildir. Basketbol konusunda harika şeyler başardınız, ama bunun dışında daha da harika şeyler başaracaksınız. Anlatabildim mi?"

"Evet, ama bunu düşününce terliyorum." Dürüst tepki hemen gelir ve alnımı kaplayan teri elimin tersiyle silerim.

Jen gülerek cevap verir: "Güzel bir tepki." Defterini kapatır, bu da birlikte geçirdiğimiz zamanın neredeyse bittiği anlamına gelir. "Bir sonraki seansımızdan önce düşünmen gereken birkaç şey var. İlk olarak, ruh halinle ilgili kısa bir günlük tutman senin için faydalı olabilir. Depresyon tek tip bir şey değildir ve herkes için aynı değildir. Antidepresan veya anksiyete ilacı almak istemediğini biliyorum, ama düşük dozda bir ilaç almayı düşünebiliriz. Belki sezon dışında? Ama ilk adım, nasıl hissettiğini anlamaya çalışmak."

Tıbbi bir yaklaşım önerisi, ilk birkaç kez tartıştığımızda olduğu kadar beni rahatsız etmiyor. Hiç düzenli ilaç kullanmaya ihtiyaç duymadım ve ilk başta bu, yeterince çaba göstermediğim için bir kaçış gibi gelmişti. Şimdi ise böyle bir şeyi denemenin nasıl olacağını merak ediyorum.

"Sonra, Lia'ya karşı açık ol," diye devam ediyor Jen. "İyi ve kötü yanlarını. Uzun zamandır kendine ve yakınlarına bakıyor gibi görünüyor. Senin onun için bir şeyler yapmana, örneğin kalacak bir yer bulmana yardım etmene izin vermesi zor olabilir. Konuşmaya devam et."

Haklı. Dürüst olmak gerekirse, genelde haklıdır. Başımı sallıyorum.
"Evet. Teşekkürler, Doktor."

"Ve son olarak, Jags'a başarılar. Son zamanlarda çok formdasınız."

Bölüm 45

Lia

"Aylar önce biletleri tükenen bir konserin biletlerini nasıl aldığını bir daha anlatır mısın?" Shelbie, dev pretzelimizi alırken soruyor.

Gitmeye değer tek alışveriş merkezinin yemek katındayız. Giysilerimin çoğu, bana uyan ve işime yarayan Jags takım kıyafetleri olduğu için, alışveriş yapma zamanının geldiğine karar verdim.

Özellikle de seçkin bir gruba katılmak üzere olduğum ve kendimi iyi hissetmek istediğim için.

"Brooks'un kardeşi Zack. Cosmos takımında oynuyor ve Willow'un nişanlısı Tripp Owens'ın en yakın arkadaşı. Ayrıca Zack, Emilie ile evleniyor ve Emilie son birkaç yıldır Willow ile birlikte çalışıyor." Bağlantıyı doğru bir şekilde anlatmaya çalışarak açıklıyorum.

"Koltuklarınız var mı, yoksa nasıl olacak?"

Pretzeli kesip, peynirin buharının yükseldiği baharatlı queso sosuna batırıyorum. "Hayır, hepimiz bir locada olacağız. Brooks'un birkaç takım arkadaşı da geliyor. Sonra hep birlikte Oasis'e gideceğiz."

Shelbie kaşlarını kaldırıyor. "Bir dakika, ne demek istiyorsun?"

"Her konserden sonra Willow yerel bir mekan kiralar ve ekip, arkadaşlar ve aileler dışarı çıkar. Brooks Oasis'i önerdi ve Willow çok sevdi. Plan bu." Sanki hiç gergin değilmişim gibi anlatıyorum.

Shelbie, pretzel çatalını ağzına götürürken bana bakar ve blöfümü görür. "Korkuyorsun."

İnlerim. "Evet. Panik yapıyorum."

"Mantıklı. Seni tanıdığımndan beri Willow'a takıntılısın. Çok heyecanlı olmalı." Bana bakar ve "Daireyle ilgili bir haber var mı?" diye sorar.

"Mutfaktaki eşyalarımı ve oturma odasındaki kanepeyi kurtarabildiklerini, ancak diğer neredeyse her şeyin kaybolduğunu belirten bir e-posta aldım."

"Buna inanamıyorum. Ama bak, seksi NBA oyuncusuyla evcilik oynayabilirsin." Shelbie omuzlarını silkiyor. "Bir soru var: Brooks'un sosyal medya hesaplarındaki Rocky'nin fotoğrafları... O mu, sen misin?"

Ağzımdan bir kahkaha kaçıyor. "Hepsi onun. Hiç köpeği olmamıştı ve tamamen köpek babalığına kapıldı."

Brooks her zaman Rocky'ye göz kulak oluyor. Artık ona ev yapımı köpek maması hazırlamaya ve doğal beslenme yöntemlerini araştırmaya başladı. Rocky'nin en çok sevdiği oyuncağı bulmak için tonlarca oyuncak sipariş ediyor ve geri kalanını barınağa bağışlıyor. Onu gerçekten çok seviyor ve benim etkinliğim sayesinde bir araya gelmelerine çok seviniyorum.

"Ve biz evcilik oynamıyoruz," diye itiraz ediyorum. "Kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Onda yer vardı."

Shelbie gözlerini devirdi. "Tamam, üç hafta oldu. Kaç kez onun yatağı dışında bir yerde uyudun?"

Gülümsedim ve ağzıma çok büyük bir lokma attım. Cevap sıfırdı, ama o bunu zaten biliyordu. Bu retorik bir soruydu.

Shelbie yüzümü inceler ve sorar, "Hey, boynundaki şey ne?"

Parmaklarım kulağımın hemen altında ve boynuma doğru yayılan pürüzlü bölgeyi bulur.

Ona ve masaya bakarım. "Aynı tür kuru cilt. Sonunda beni muayene edecek bir doktor buldum, ama bekleme listesi sekiz ay uzunluğunda."

"Bekle, yani bir doktora görünmek için o kadar uzun süre beklemek zorunda mısın? Bu çok saçma," diye haykırır.

"Biliyorum. Hala vasat bir sigorta kullanıyorum, ama Ocak ayında Jags planına hak kazanacağım. Belki o zaman birini bulabilirim?"

Ona söylemediğim şey, aynı zamanda ciddi eklem ağrıları da çektiğim. Belki stres yüzündendir, belki de olan bitenle ilgilidir.

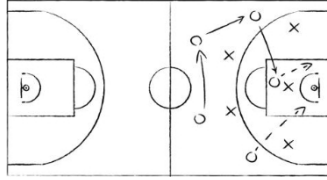
Cildimle mi ilgili? Bilmiyorum. Her Google'da aradığımda, öleceğimi düşünüyorum, bu yüzden olduğu gibi bırakmaya çalışıyorum. Stresle bir ilgisi olmalı, hayatım çok çılgın geçiyor. Bu tür bir ağrı ilk kez yaşamıyorum; uyumayı, yemeyi unuttuğumda veya çok fazla iş yaptığım bir rutine girdiğimde ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

"Bunu söylemek istemedim," diye özür diler Shelbie. "Bu benim için hoş bir davranış değildi."

Bu şeyleri nereden biliyor? Aynada gördüğüm bu küçük lekeler beni çok rahatsız ediyor. Kuru lekelerin çoğu sırtımda ama bazen saklanması daha zor olan yerlerde de çıkıyor. Genelde vücudumla ilgili utangaç biri değilim ama bu lekeler beni rahatsız ediyor. Sanırım bunun sebebi, ne olduklarını bilmiyor olmam. İnsanların benim bulaşıcı bir cilt hastalığı falan olduğumu düşünmelerini kesinlikle istemiyorum.

"Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum. "Endişelenme."

Bu konuşmayı küçük bir yalanla kapatıyorum.

Konser başlamak üzereyken VIP locasındayız. İnsanlar gelmeye devam ediyor ve bu garip çünkü onları tanıyorum ama tanımıyorum. Yani, ben mağarada yaşamıyorum, bu yüzden Tripp Owens geldiğinde hayranlık duymamaya çalışıyorum. Basketbol en sevdiğim spor ama zamanım olduğunda futbol da yapıyorum. Onun, Zack Brooks'un kardeşi Zack ile birlikte Upstate Cosmos takımında oynayan bir Super Bowl şampiyonu ve MVP olduğunu biliyorum. Tripp ayrıca Willow ile çıkıyor ve ben sporcuların aşk hayatları veya dedikoduları hakkında bilgi sahibi biri olmasam da, tüm bunların gelişme şekli o kadar ilginçti ki, her bilgi kırıntısını yutmamak imkansızdı.

Henüz tanışmadığım Zack Andersen, süite girip bize doğru koşar. Zack biraz daha kısa olmasına rağmen Brooks'u kucaklayarak sarılır.

Zack sonunda onu bırakınca Brooks, "Eşin nerede?" diye sorar.

Gülümsemesi bulaşıcı ve parlak. "Willow ile sahne arkasında," diye açıklıyor. "Bu gece yeni açılış sanatçıları var, o da her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için uğraşıyor." Dikkatini bana çevirip elini uzatıyor. "Ben Zack, ve sanırım senin sayende yerel hayvan barınaklarından birine üç ayda bir bağış yapmaya karar verdim. Ne harika bir fikir!"

Elini sıkıyorum. "Lia. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. "Ve teşekkürler. Biraz ilgi gördüğüne sevindim."

"Rocky gibi köpeklere yardım etmek zor, değil mi?" Brooks'un sırtına vurur.

"Doğru."

"Merhaba, ben Tripp. Bu gece geldiğin için teşekkürler." Tripp, Zack'in yanında dururken el salladı.

"Lia. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, paniğe kapılmamaya çalışıyorum."

Tripp omuz silkiyor ve cevap veriyor: "Willow'la yıllardır birlikteyim ama hala ara sıra kendimi kaybediyorum. Anlıyorum." Onun hakkında konuşma şekli beni çok mutlu ediyor. O her zaman Willow'un en büyük hayranı gibi görünüyordu ve şimdi ben de bunu hissediyorum.

Tanımadığım bir çift içeri girer ve Tripp'i bulur.

"Sizi Ivy ve Holland ile tanıştırayım," diyor Tripp. "Washington bölgesinde harika bir pansiyon işletiyorlar. Bir hayır etkinliğinde tanıştık ama hemen kaynaştık."

Ivy, Holland'ın elini tutarken hepimize gülümsüyor. "Bu adamı ormandan çıkarabildiğimde, genellikle büyük bir şehirde, doya doya eğleniyoruz." Holland hiçbir şey söylemiyor, sadece gülümsüyor ve Ivy'nin başının üstüne öpücük konduruyor.

Ivy bardan içki almaya gider ve erkekler spor haberlerini paylaşarak sohbet etmeye başlarlar. Ben de katılmak isterim ama haddimi aşmak istemem. Ayrıca Jalen gelir ve bana doğru gelir.

"Bayan Stone! Bu gece içerik görevinde misiniz?" diye alay eder ve bira bardağıyla şarap kadehime dokunur.

"Bu gece bir şey yok. Sadece takılıyoruz," diye mümkün olduğunca sakın bir şekilde cevap veriyorum. Brooks ve benim hakkımda her şeyi bildiğini biliyorum. Başını sallıyor ve sessizce ekliyor: "Biliyor musun, sen ona gerçekten çok yaklaşıyorsun." Bu sözler beni hazırlıksız yakalıyor ve tepkimi gizlemek için şarabımdan bir yudum alıyorum. "İnsanların bildiğinden daha fazla mücadele ediyor, ama sen geldikten sonra mutlu ve daha çok kendisi gibi oldu. Bana Steph ile tanıştığım zamanları hatırlatıyor."

Jalen'ı yeterince tanıyorum, karısından bahsettiğini anlıyorum.

"Bu beni mutlu etti. Gerçekten." Elimi göğsüme koydum. "Ayrıca, bunu kimseye söylemediğin için teşekkür ederim. Ya da sanırım söylemedin..." Sözlerim beynimden önce çıkıyor çünkü Jalen'ın kimseye söylediğini bilmiyorum.

O gülüyor. "Sırrın bende güvende. Brooks, yollarımız nereye çıkarsa çıksın, hayatımın bir parçası olacak türden bir insan. Rakip takımlarda oynasak bile, o hala benim en iyi arkadaşım ve onun için elimden geleni yapacağım."

Tam o sırada Brooks gelip Jalen ile sohbet etmeye başlar. Her gün görüştükleri halde, saatlerce konuşabileceklerine yemin edebilirim.

Arenadaki ışıklar sönmeye başlar ve konserin başlamasına sadece birkaç dakika kaldığını anlarım. Bir fotoğraf çekip Wes'e gönderirim.

Wes

gizli kıskanç

neden bu kadar havalısın

Ben

Brooks'a selam söyle

ya da aptalca olduğunu düşünüyorsan söyleme

Heyecan tüm vücudumu sarar, yüzümü kızartır ve beni tedirgin eder. Zack ve Tripp'in el sıkışıp, bir tür el tokalaşması yaparak konsere heyecanlandıklarını görünce, gülümsemeden edemem. Gerçek destek işte böyle bir şeydir.

"Harikalar, değil mi?" Brooks yanıma kayarak soruyor.

"Evet. Zack'i golden retriever yavrusu olarak tanımlaman çok yerinde olmuş." Başımı eğip Zack'in ısıklık çalarak zıpladığını görüyorum.

Brooks belime sarılır, beni sıkıca kucaklar ve sonra vücudunu benimkinin yanına yerleştirir.

"Burada benimle olduğun için mutluyum," diye fısıldadı ve yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

İlk tepkim bu sevgiden kaçmak değil. Aksine, ona teslim olmak istiyorum. Etrafıma bakıyorum ve herkes kendi işine bakıyor gibi görüldüğünde, elimi onun yüzünün yanına koyup beni doğru çeviriyorum. Öpüşmek için eğiliyorum. Yavaş ama hızlı bir öpücük. Dudaklarının benim dudaklarımdaki hissi, dolgun ve yumuşak, bana neredeyse her şeyi yapabileceğimizi hissettiriyor.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, o bana gülümserken; aynı gülümseme, beni dizlerimin üzerine çökertmişti ve yine çökertmişti.

Böyle bir akşamın benim için bir seçenek olabileceğini asla tahmin edemezdim. Heyecan verici ama aynı zamanda olayları perspektifine oturtuyor. İşler asla düşündüğün gibi gitmez, iyi ya da kötü olsun. Kalçamı Brooks'un yanına dayadım ve bana attığı bakış her şeyi yerine oturtuyor.

Hiç böyle hissetmemiştim. Ne

kadar minnettarım.

Ne kadar kolay.

Ona aşık olmaya başlıyorum. Ya da belki de çoktan aşık oldum.

Bölüm 46

Brooks

LIA'NIN WILLOW'LA TANIŞMASINI İZLEYİN bugüne kadar en sevdiğim etkileşimlerden biridir.

"Seni seviyorum. Yani, seni sevmiyorum. Seni tanımıyorum. Senin müziğini seviyorum. Hepsini. Büyük hayranınım. Üzgünüm. Garip ya da sinir bozucu bir durum yarattığım için..." Sözleri birbirine karışır ve Willow, Lia'yı kucaklayarak onu susturur.

Willow'la birkaç kez daha tanıştım, çoğunlukla Cosmos süitinde, ve o en nazik insanlardan biri. Her ödülü kazanmış ve zamanımızın en başarılı sanatçılarından biri olan onun gibi birinin bu kadar samimi ve nazik olması çok ferahlatıcı.

Lia bana bakar ve Willow ona sarılırken "OH MY GOD" der. Kızıma gülümsemeden edemem. Onun heyecanı tüm bunlara değer. Kendisine bir şey borçlu olduğunu düşünen biri değil ve bu her şeyi değiştiriyor.

Barda içki alıyoruz. Willow ve Tripp konser sonrası için Oasis'i kiraladılar. Bütün arkadaşlar, aile ve konser personeli rahatlayıp eğleniyorlar. Willow bu geceden sonra ara verecek, bu yüzden normal bir afterparty'den biraz daha rahat bir ortam var.

Willow, Lia'yı kendisi ve Emilie'nin yanına masaya davet eder. Ben de içkimi beklerken başımı sallayarak Lia'yı gitmesi için cesaretlendiririm.

"Hey Siri, Usher'ın 'U Got It Bad' şarkısını çal," diye Clayton şakacı bir şekilde telefonuna bağırır.

"Bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Sana hayatında bir kez yaşayabileceğin bir akşam yemeği için bu barı öneriyorum, sen ise beni kızdırıyorsun?" diye bağırırım. O bana

elini uzatır ve ben de gülerek elini çıkarım.

"Hadi ama. Şaka yapıyorum. Yani... Şaka yapmıyorum ama, kendini daha iyi hissedeceksen öyleymiş gibi davranabiliriz." Bir içkiyi sallayarak bana göz kırptı. "Ama bu çok güzel. Zack'e burayı söylediğin için teşekkürler. Ayrıca, fıstık ezmeli viski içkisini çok sevdi."

Tiksinti ile yüzümü buruşturuyorum. "Bu beni şaşırtmadı."

"Yani... o pislikten kurtardığın kadına sırlıslıkla aşık oldun mu? Bu nasıl oldu?"

Onunla tartışmaya bile değmez; ayrıca, haklı da. "Uzun bir hikaye ve kamuya açık değil."

Clayton dudaklarını sıkıştırıp bana anlamlı bir şekilde bakıyor.

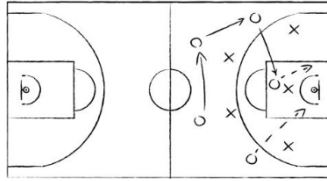
"Hangi geceler boş olduğunu bana mesaj at, birlikte bir şeyler içmeye gidelim. Sana elimden geleni yaparım," diyorum. Barın önünde sıra oluşmaya başlıyor ve Clayton benden uzaklaşıp sipariş almaya başlıyor.

Gülümser ve "Anlaştık. Geldiğin için tekrar teşekkürler dostum. Seni görmek güzeldi" diyor.

Masaya geri dönüp Zack'in yanına oturuyorum. Zack, Tripp ile Cosmos'un oyun kitabındaki bir taktik hakkında tartışıyor. Lia, Willow ve Emilie ile oturmuş, gülerek, pembe yanakları ve muhteşem güzelliğiyle.

Pencereden dışarı baktığımda, iri kar taneleri düşüyor. Sanki Lia ne düşündüğümü biliyormuş gibi, gözleri benimkilere takılıyor ve ben pencereyi göstererek "havuz gecesi" diyorum. O da dönüp kar yağışını görüyor ve "evet" diyor.

Bu gece eğlenceliydi, ama eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Kız arkadaşımın planları var.

Sezonun ilk karı yoğun ve kalın bir şekilde yağıyor, hızla birikiyor. Yollar kaygan olduğu için normalden daha yavaş sürmek zorunda kaldık. Eve döndük ve uygulamayı kullanarak havuz örtüsünü kaldırdım — bu, evde asla kullanmayacağımı düşündüğüm şeylerden biriydi.

Ev.

Lia burayı ev gibi hissettiriyor. Birlikte geçireceğimiz geceler için oturup yemek planları yapmayı seviyor. Ya da kurutucudan battaniyeleri çıkarırken gülümsüyor ve hemen beni bulup, battaniye hala sıcakken ikimizi de sarıyor.

Ve bu çok korkutucu. Tüm bu düzenleme geçici olması gerekiyor. Yakında dairesi hazır olacak ve oraya geri dönecek, geriye sadece ben ve Rocky kalacağız. Yemin ederim, o kapıdan girdiğinde köpeğin kuyruğu benden daha çok sallanıyor — köpek çok üzülecek.

Terapi seansımın önemli anları beynimde tekrar tekrar oynuyor. Bu durumu tamamen kontrol edemem, ama açık olabilirim. Bunu yapabilirim. Ona söyleyebilirim.

Siktir. Neden rollercoaster'ın tepesinde, düşmek üzereymiş gibi hissediyorum?

Lia havluya sarılmış, saçları dağınık bir topuz halinde aşağı iner. Gözleri parlayarak, "Hala mayom yok," der.

"Oh, ne yazık," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Bundan nasıl kurtulacağım?"

Yanımdan geçerken bana hızlıca bir öpücük verir. Havlu göğsünü örtüyor ama karşımda durduğunda sırtının kızardığını görüyorum — kızarıklık, kurdeşen ya da başka bir şey.

"Bebeğim, sırtın," diye haykırıyorum. "Ne oldu?"

Elini geriye doğru uzatıp omzunun üst kısmına dokunuyor. Bu hareket, elindeki deri ile sırtındaki kızarıklık arasındaki kontrastı daha da belirgin hale getiriyor. Yaklaşıp ellerimi hafifçe omzuna koyuyorum, parmaklarımın altında pürüzlü kabarcıklar hissediyorum.

"Oh, önemli bir şey değil," diyor Lia omzunun üzerinden.

Parmaklarımla havlusunun üst kısmını tutup çekiyorum ve kızarıklığın sırtının tamamını kapladığını görüyorum.

"Lia, sırtının tamamı..."

"Biliyorum. Doktor randevum var." Yine beni başından savmaya çalışıyor ve veranda kapısına doğru yürümeye devam ediyor.

Elini tutarak onu durduruyorum ve bana dönmesini sağlıyorum, yanakları pembeye dönmüş. "Hey, nereye gidiyorsun?" diye nazikçe soruyorum.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye itiraz ediyor. "İğrenç olduğunu biliyorum, ama bulaşıcı olmadığını da biliyorum, yani endişelenecek bir şey yok."

Bunun iğrenç olduğunu düşünüyor. Bunun beni rahatsız ettiğini düşünüyor. Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Randevun ne zaman?"

Gözleri yere, sonra tavana bakarken şöyle diyor: "Şey, iptal listesinde bekliyorum. Ama Temmuz ayında bir tane var."

"Temmuz mu? Yani... neredeyse sekiz ay sonra mı?" diye soruyorum, kaşlarımın alnıma bastırdığını hissederek.

Lia iç çeker. "Elimden gelenin en iyisi bu."

"Doktorların çalıştığı bir kuruluştaki çalıştığının farkında mısın? Ve eğer onlar sana yardım edemezlerse, muhtemelen yardım edebilecek başka birini tanıyorlar mıdır?"

Ağırlığını kaydırarak kollarını göğsünde daha sıkı bir şekilde kavuşturur. "Senden bir iyilik istemiyorum. Kimseyi bu konuyla rahatsız etmek istemiyorum. Ben bir oyuncu değilim. Her şeyi kontrol altında tutuyorum."

"Sen takımın bir parçasısın," diye vurgularım. "Ve kontrol altında mı? Sanki çok acı veren bir şeyin var ve sırtının büyük bir kısmını kaplıyor. Doktora gittiğinde tüm vücudunu kaplamış olacak mı?"

"Neden kızgınsın? Bu seni hiçbir şekilde etkilemiyor," diye tersler ve yanımdan geçip merdivenlere doğru yürür.

Onu takip ediyorum. "Biliyor musun? Kızgıyım. Ve bu beni etkiliyor."

Cevabımdan şaşırılmış olan Lia, birkaç basamak yukarıdan dönüp ters bir şekilde, "Anlat bakalım," diyor.

Sanki bana meydan okuyor gibi hissediyorum. "Benim ya da başka birinin sunabileceği yardımı kabul etmek yerine acı çekmeyi ve ıstırap yaşamayı tercih etmene kızgıyım. Evet, bu beni kızdırıyor. Ve bu," ikimizin arasını işaret ederek, "beni etkiliyor. Sen benim hayatımın bir parçasısın. Seni önemsiyorum. Hem mutlu hem de sağlıklı olmanı istiyorum."

Yukarı koşup çantasını toplayıp gideceğinden korkuyorum, ama bunu öylece bırakamam.

"Sana bakmak istediğim için bana kızgın mısın? Devam et. Bana yardım etmeme izin vermeyecek kadar kızgın ol. Ama bu

Bu, denemeyi bırakacağım anlamına gelmez. Sanırım sonsuza kadar elimden geleni yapmaya çalışacağım. Sana hak ettiğin her şeyi vereceğim. Seni elimden geldiğince uzun süre yanımda tutmak için yapmaya hazır olduğum çok şey var, bunu neden anlayamıyorsun?

Sesim zayıflıyor ve planladığımdan daha yumuşak çıkıyor.

Lia'nın gözleri büyür. "Sonsuza kadar mı?" diye sorar, merdivenlerden inip bana yaklaşır.

"Ya da sen bana izin verdiğin sürece," diye itiraf ediyorum, o önümde dururken ellerimi beline koyuyorum. "Gelecekte olabilecek şeyleri düşünüyorum ve sen oradasın. Her zaman oradasın."

Sessiz kalıyor, ama bana daha yakın olan merdivene iniyor. Aramızdaki hava gergin, ağır ve dolu. Sanki birlikte ve ayrı ayrı sakladığımız sırlarla dolu gibi.

"Ciddi misin?" diye soruyor Lia yumuşak bir sesle. "Her ne kadar ben çok... su basmış daireler, rastgele hastalıklar ve..."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum. "İstediğin kadar çok olduğunu söyleyebilirsin... ama yine de benim için doğru miktarda olduğunu hissediyorum." Havada bir çatırtı duyuluyor; cildimde bir ürperti hissediyorum. Bir şey geliyor.

Parmağımı dudaklarından çekip, onun itiraz etmesini, karşı koymasını beklerim. Bunun yerine, o eğilir ve dudaklarını benimkilere değdirir. Kollarımı beline dolayarak onu merdivenlerden kaldırırım. Bana yapıştığında, elleri havludan boynuma geçer ve bizi birbirimize daha da yaklaştırır.

Lia öpüşmemizi keser ve ağaçların arasından sızan güneş ışığı gibi parlayan gözleri, içimi dökmek istememe neden olur. Bilmek istediği bir şey var mı? Ona söyleyeceğim.

"Brooks, sana bir şey söyleyeceğim. Cevap vermek zorunda değilsin. Ama..." Lia derin bir nefes alır, iç çeker ve "Sana aşığım" der.

Hava bozulur. *İşte orada*. Dudaklarımın üzerine yayılan sırtışı engelleyemiyorum.

"Sana sonsuza kadar seni istediğimi söylüyorum, ama sen benim seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerine bakmadan önce başka bir yere bakıyorum. "Tabii ki seni seviyorum," diye ısrar ediyorum.

Bana doğru düşer ve ilk kez gerçek anlamda onu kucaklamama izin verir. Hiçbir şekilde direnmez.

"Seni tutuyorum," derim ve onu yukarı taşıyorum.

Sonunda ona sırrımı, onu nasıl sevdiğimi söylediğim için kendimi daha hafif hissediyorum.

Ve bunu sonsuza kadar yapmaya devam etmeyi planladığımı.

Bölüm 47

Lia

Herkes evlerine gittikten sonra özel antrenman salonundayım. Brooks, kondisyon programında bir değişiklik olduğunu söyledi, ama ben bunun, ihtiyacım olursa yanımda olabilmek için olduğunu biliyorum.

Brooks'a onu sevdiğimi söylememin üzerinden üç gün geçti. O da beni sevdiğini söylemesinin üzerinden üç gün geçti. Daha fazla sır paylaşmaya başlamamızın üzerinden üç gün geçti. Bunun zorlu anlar yaşamadan devam edeceğini beklemiyorum, ama tek yapabileceğimiz her günü olduğu gibi yaşamak.

Bugün takım doktoruna gideceğim ve enerji dolu biriyim. Cevapları almaktan dolayı gerginim, ama bunun ne anlama gelebileceği konusunda endişeliyim. Brooks haklıydı; Temmuz ayına kadar beklemek kesinlikle işe yaramazdı.

Doktor kendini tanıttığında, nazik ve sıcakkanlı davranarak endişemi fark eder. Üstümü çıkarır ve bralette'imi giyerek sırtımı gösteririm.

"Başka herhangi bir semptomunuz var mı? Ağrı var mı?"

"Bazen ellerim ve bileklerim çok ağrıyor," diye itiraf ediyorum. "Sanki daha önce hiç kullanmadığım kasları kullanarak garip bir egzersiz yapmışım gibi." Ellerimi uzatıyorum ve o her bir eklemi muayene ediyor ve bazı hareketler yaptırarak esneme egzersizleri yapıyor.

"Ne kadar ağrıyor? Ya da kaşınıyor mu?" Doktor önümde durup cevap bekliyor.

Uyumakta zorlandığım tüm geceleri, kuruluşu gidermek için kullandığım losyon ve kremlerin neden olduğu yanma hissini hatırlıyorum.

Beynim bana durumun daha kötü olabileceğini söylemeye çalışıyordu, ama ben bunun ne kadar kötü olduğunu düşünmeye hiç zaman ayırmadım.

"Duruma göre değişir," diye cevaplıyorum. "Bazı geceler uyku sorunu yaşadım ve losyonların yanma hissi gibi şeyler oldu."

O iç çeker ve tekrar arkama geçer, cildime yakından bakar. "Başka nerede kızarıklık veya bunun gibi bölgeler var?" Bunu sırtımdaki cilde nazikçe dokunarak sorar. "Göz kapaklarım, kafa derim ve bazen dirseklerimde. Hiçbir zaman sırtımdaki kadar kötü olmamıştı."

Başını salladı ve beni dinleyiş şekli beni şaşırttı. Gördüğüm çoğu doktorun beni olabildiğince çabuk muayene edip göndermek istediğini hissediyorum. Belki de takım doktorlarıyla bağlantı kurmak, ihtiyacım olduğunu bilmediğim gerçek bir avantajdır.

"Buradaki her şey hassas ciltler için uygun görünüyor, bu harika," diyor ve düzenli olarak kullandığım ürünlerin listesini incelerken.

Boynumdaki ve kirpik çizgimdeki diğer lekelerle bakıyor ve sonra gömleğimi giymemi istiyor.

"Hatırlatmak isterim ki, bu sorunu çözmenizin ilk adımı benim. Ama bence bu şiddetli plak tipi sedef hastalığı. Sırtınızdaki lekeler, bilinen sedef hastalığının belirtileriyle aynı değil, ancak tedavi etmezsek öyle olabilir. Diğer semptomlarınızla birlikte, psoriatik artriti de göz ardı etmek istemem. Her ikisi de otoimmün hastalıklardır. Bu terimi biliyor musunuz?" Sesi nazik ve yumuşaktı.

Yutkunuyorum. "Evet. Vücut kendi sağlıklı kısımlarına saldırıyor, değil mi?"

"Aynen öyle. Otoimmün hastalıklar asemptomatikten şiddetliye kadar değişir ve hiçbir hasta birbirine benzemez. Size bir dermatolog ve romatologdan randevu alacağım."

"Sigortam biraz yetersiz..." diye açıklamaya çalışıyorum.

"Endişelenme. Bir iyilik isteyeceğiz ve ben onlara bunu söyleyeceğim. Bir çözüm bulacağız." Telefonunu çıkarır ve şöyle der: "O zamana kadar yeterince su içmeye, iyi beslenmeye ve stresi kontrol altında tutmaya çalış. Stres, otoimmün hastalıkların alevlenmesinin en büyük tetikleyicilerinden biridir."

Neden stresli olmamayı düşünerek hemen strese giriyorum?

Nedenini açıklayamıyorum, ama gözyaşlarım akmaya başlıyor. Doktor sürekli "biz" kelimesini kullanıyor ve bu sınırdaki bir yabancıya benim tarafımda olması beni duygulandırıyor. Onun desteği ve teşhisim hakkındaki tahmini beni daha da duygulandırıyor — hangisinin daha önemli olduğunu seçemiyorum.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, ama size bazı cevaplar ve ihtiyacınız olan yardımı sağlayacağız." Elini nazikçe kolumun üstüne koyuyor.

Bu küçük bir jest, ama beni bu kadar etkileyecek bir jest olmamalı. Ne kadar durdurmaya çalışsam da gözyaşlarım akıp gidiyor. "Sana bir dakika vereceğim ve seni yönlendirdiğim doktorların ofislerini arayacağım.

. İkisi de harika doktorlar, en iyi ellerde olacaksın," diyor güven verici bir şekilde.

Neden ağlamayı durdurmanın bir yolu yok? Yani, ağlamaya devam etmekten memnunum, ama Muppet şovundaki karakterler gibi ses çıkarmadan birine bir şey söylemek için altı saniye zaman alabilir miyim?

"Teşekkür ederim. Her şey için..." Sesimi bir oktav düşürmek için nefes almaya çalışıyorum. "Her şey için. Size minnettarım." Gömleğimi alıp giyiyorum.

"Lia, biz senin için buradayız. Sen ekibin bir parçasısın." Kafamı öne eğip çirkin hıçkırıklar çıkarırken elini omzuma koyuyor.

Keşke yanımda olmasını istediğim tek kişi annem olsaydı diye düşününce içim parçalanıyor. On beş yıldan fazla bir süredir aramızda olmayan kadın. Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Elimle gömleğimi tırmalayarak kalp atışlarımı hissetmeye çalışıyorum; düzensiz ve çok hızlı. Kendimi sakinleştirmek için kullandığım görsel imgelerden biri olan dalgaların kıyıya vurmasını hayal etmeye çalışıyorum. Ne yaparsam yapayım, sanki su işbirliği yapmıyor.

Masaya uzandım, gözlerimi ön kolumla kapattım ve baskıyı kabul ettim. Belki gözlerimi zorla kapatırsam kendimi toparlayabilirim. Beni gerçeğe geri götürecek ipi bulabilirim, orada ben iyiyim ve her şey yoluna girecek. Beynim ateşli bir şekilde ipi arıyor ve her şey sessizleştğinde onu bulduğumu düşünüyorum.

Sen zor şeyleri yapmak için yaratıldın.

Annem, ne zaman incinsek, zorluk çeksek ya da bir şeyde yeterince iyi olmadığımızdan şikayet etsek bana bunu söylerdi. Bu onun her zaman kullandığı mantrasıydı: Sen zor işler yapmak için yaratıldın.

şeyler. Bunu hiç şüphe duymadan, büyük bir inançla söyledi. Sözleri sevgi ve kararlılıkla doluydu. Bu, beni bir duygudan veya zorluktan kaçmam için değil, tam tersine onlara tüm hızımla koşmam için söylenmiş bir sözdü.

Sen zor şeyleri yapmak için yaratıldın.

Kendim için, annem için, onunla asla kuramayacağım yetişkin ilişkisi için ağlıyorum. Bilinmeyene, benimle zaman geçiren doktora, yardım kabul etmenin beni daha az değerli yapmadığını anlamama yardım eden adama minnettarlığımdan gözyaşları dökülüyor.

Ellerimi göğsüme bastırarak, ciğerlerimi dolduran havayı hissedip tekrar dışarı verirken hıçkırıklarım diner. Telefonumu alıp şu anda en çok ihtiyacım olan kişiye mesaj atarım.

Ben

Wes

Emin

İyi misin?

Arabaya doğru yürürken Brooks'a mesaj atarım.

Ben

Brooks

İyi görünüyor. Dikkatli ol.

Doktoru görmeyi sormuyor ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

Bölüm 48

Brooks

Lia yatağa girip hemen başını göğsüme koyduğunda neredeyse uykuya dalmıştım. Bir şey söylemeden ya da takım doktoruyla görüşmesinin nasıl geçtiğini sormadan önce, göğsünü sarsan hıçkırıklar yatağı titretti. Rocky ayaklarımızın dibindeki yerinden kalkıp Lia'nın sırtına sokuldu.

"Bebeğim, ne oldu?" diye soruyorum ve onu kendime çekiyorum. Sırtının ağrıdığını biliyorum, bu yüzden onun yerine kolunu ovuyorum.

Bir süre sessiz kalır ve bu sorun değil. Bir yanımda, bu gece buraya dönmeyeceğinden, belki de kardeşinin yanında kalacağından biraz endişeliydi. Eve, bana döndüğünü görmekten çok mutluyum.

Hazır olduğunda, Lia oturur ve sırtını başlığa dayar. Ben de aynısını yaparım.

"Doktorla görüştüğümüzden sonra eğitim odasıydım ve bir anda büyük bir dalga beni vurdu. Keder. Anne babam olmadan uyandığım ilk günkü kadar taze bir keder. Annemi görmek için her şeyi yapardım. Babamı. Elimi tutup bana her şeyin yoluna gireceğini söylemelerini isterdim."

Kahretsin. Gözlerinden kırmızı ve şişmiş gözyaşları akıyor.

"Hayatım boyunca nispeten sağlıklıydım," diye devam ediyor Lia. "Hiç hasta olmadım. O otoimmün hastalıklar hakkında konuşurken, bunun ne kadar korkutucu olduğunu ve annemi ne kadar çok istediğimi düşünüyordum."

Ah, işte bu. Doktor, tedavisine yardımcı olabilecek bir doktorla bağlantı kurmadan önce en iyi tahminini yaptı.

"Ve bunun ne anlama geldiği konusunda çok korkuyorum, ama aynı zamanda onları özlememi de sağladı. Kemiklerime kadar. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde. Bu yüzden Wes'i görmek istedim..."

Hıçkırıklar sesini bozarken, neredeyse cenin pozisyonunda kucağıma düşüyor. Ağlamasına izin veriyorum ve her şeyi hissetmesine izin veriyorum. Bir elini tutuyorum, diğer elimle saçlarını okşuyorum.

"Ne zaman hasta olsam ya da kendimi iyi hissetmesem, annem saçlarımı okşardı," diyorum Lia'ya. "Ameliyat sonrası hastanede yatarken de öyle yapmıştı. Anneni özleyeceğini ve yanında olmayacağını düşünemiyorum." Eğilip yanağındaki gözyaşlarını öpüyorum.

Nefes almaya çalışıyor ama tek yapabildiği keskin nefesler almak. "Çok uzun zaman oldu ve..." Lia cümlesini bile tamamlayamıyor.

Onu rahatlatacağını düşündüğüm her şekilde dokunmaya devam ediyorum, kendini daha iyi hissetmesi için elimden geleni yapıyorum. Rocky de aynısını yapıyor ve başını bacaklarına yaslayıp yatağın kenarında kıvrılıyor. "Sana bir sır vereyim mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallayarak evet diyor.

"Annem Şükran Günü için eve gelemedi. Hava kötüydü ve uçağı iptal edildi. İki gün yataktan çıkmadım. Herkes bana ne yaptığımı sorduğunda yalan söyledim. Onlara yirmi yedi yaşında olduğumu ve tek istediğimin annem olduğunu söyleyemedim."

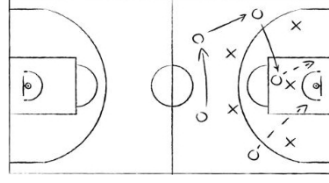
Lia oturur ve beni dizlerimin üzerine çöktürecek gözlerle bakar. "Brooks. Üzgünüm. Bilmiyordum," diye özür diler.

"Sana söylemedim. Kimseye söylemedim. Önemli olan, anneni sevmek için asla yaşlı olmaman."

Parmak uçlarıyla gözyaşlarını siler. Bana baktığında, içim acıyor. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, kızaran yanakları orman yeşili gözlerini daha da canlı gösteriyor. Lia dudaklarını dudaklarıma değdirir ve sanki birbirimize bu şekilde aitmişiz gibi hissederim. Gözyaşları, keder, sırlar ve her şey.

"Hadi duş alalım," diyorum. "Duş aldıktan sonra her zaman kendini daha iyi hissedeceğin." "Sana hala bir sır borçluyum," diyor, yataktan kalkmamı izlerken.

"Aceleyle gerek yok," diye onu teselli ediyorum ve o da elini elime koyuyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Gidersem de, seninle birlikte giderim."

Lia'nın bu geceki halinden, son iki gününün zor geçtiğini asla tahmin edemezsiniz. Bu sabah, ağlamaktan oluşan şişliği azaltmak için tüm püf noktaları ve hileleri öğrendim. Dizimden sakatlandıktan sonra, karanlık ve çalkantılı depresyon dönemimde bunlardan bazılarını bilseydim keşke.

Lia, Jags markalı bir mikrofon tutuyor, sahanın kenarında duruyor ve ses kontrolü yapıyor. Bu gece sahada çalışıyor, oyuncularla röportaj yapma fırsatı buluyor. Büyük bir yayın için değil ama yine de çok havalı.

En sevdiğim kısımlardan biri, hayranların ve diğer oyuncuların onunla etkileşime girmesini izlemek. Birçoğu onu sosyal medyadan veya DO IT FOR THE DOGS kampanyasından tanıyor. Selfie çekmek veya high five yapmak istiyorlar ve bu çok sağlıklı bir şey.

Megan kameramanın yanında duruyor ve Lia ile birkaç çekim deniyor. Lia'nın sarı kıvrıkcık saçlarını düzeltiyor ve mikrofonu nereye tutması gerektiği konusunda ona tavsiyelerde bulunuyor. Isınma müziğinin sesini bastırarak kadar yüksek sesle gülüyorlar ve bu beni gülümsetiyor.

Maçın başlamasına sadece on beş dakika kaldı ve taraftarlar yerlerini buluyorlar. Özel davetlimi arıyorum, o bench'ten yaklaşık üç sıra geride oturuyor olmalı.

Ve işte orada.

Wes.

Lia'nın telefonunu karıştırıp onun telefon numarasını aldım ve ona üzerinde adı yazılı iki bilet olduğunu söyledim. Bana şaka yaptığımı düşündü ve emin olmak için FaceTime'dan aramamı istedi. Gerçekten ben olduğumu anladıktan sonra biletleri memnuniyetle kabul etti.

Lia'nın bu gece sahada olacağını biliyordum ve Wes'in onu görmesinin hoş olacağını düşündüm. O çok havalı şeyler yapıyor ve bunu en sevdiği insanlardan biriyle paylaşmak isteyeceğini biliyorum. Lia onun burada olduğundan habersiz ve ona sürpriz yapmak için sabırsızlanıyorum.

Wes beni görüp el salladığında, Lia maç öncesi röportaj için yanımıza geliyor. Açık mor renkli pantolon giyiyor; neredeyse leylak rengi ama biraz gri, üstünde ise beyaz bir bluz var. Pantolonun paçaları geniş ama poposu üzerinde yeterince dar, bu gece yatakta onunla birlikteyken ağzımın suyunu akıtacak kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Durun, *bizim* yatakta.

Megan dikkatimi çekiyor. "Brooks, Lia için hazır mısın? Bir saniye sürer."

Başımı sallıyorum ama onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi düşünüyorum. Asla işleri aceleye getirmek istemiyorum ve ona şeytani bir gülümseme atıyorum.

Belki de ne düşündüğümü tam olarak biliyor, çünkü elini mikrofonun üzerine koyar, başını çevirir ve fısıldayarak "Kes şunu" der.

Kamera çekime başladığını belirten işareti alırız ve Lia, "Brooks Pittman, diziniz nasıl?" der.

Parmaklarım bandı ararken, "İyi. Muhtemelen sakatlanmadan öncekinden bile daha iyi. Bu gece sahaya çıkıp galibiyet almaya hazırım" diye cevap veriyorum. Lia bana bakarken ellerimi belime koyuyorum.

"Duymak istediğimiz de buydu. Şimdi, ligin en iyi takımlarından biriyle oynuyorsunuz, ama diğer konferanstan. Bazıları bunun NBA Finalleri'nin erken bir ön izlemesi olabileceğini söylüyor. Bu maçı kazanmak için yapmanız gereken tek şey nedir?"

Mikrofonu ağzımın önüne tutuyor. "Topu kaptırmamalıyız," diye vurguluyorum. "Her top önemli ve onlara bedava sayı vermemeliyiz."

"İyi şanslar, Brooks."

"Sana da, Lia," diyorum, kamera üzerindeki kırmızı ışık sönerken.

Megan ve kameraman bir sonraki işe koşturuyorlar — her ne ise — ve ben onunla sadece bir saniye vakit geçirebileceğimi biliyorum.

"Sana bir hediye aldım. Bankın arkasında duruyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Lia bana ve bankaya bakar ve Wes'i bulması bir saniye sürer.

"Yapmadın!" diye bağırır.

"Yaptım," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "İnan bana, onu buraya getirmek zor olmadı."

"Öyle koltuklar varken, eminim." Bana başka bir şey söylemek istediğini anladığım bir şekilde gülümser. Daha fazlasını. Ama burası uygun bir yer değil. "Bu gece iyi şanslar."

Wes'e koşup ona sarılmasını izlerim.

Birkaç kadeh içki içtim ve gözleri benimkilere takıldığında, ona hızlıca bir öpücük gönderdim.

Yanakları, buradan bile görebileceğim kadar kızarmış.

Bölüm 49

Lia

UYUMAK EN İYİSİDİR. Brooks film izlemeden önce rehabilitasyon için erken çıktı ve ben hala Rocky ile yataktayım. Köpeğiniz olduğunda yataktan kalkmanın ne kadar zor olduğunu kimse size söylemez. Onu burada bırakmam mı gerekiyor? Hem de bu kadar sıcacık yatarken? Hayatta olmaz. Bu sabahı daha iyi hale getirecek tek şey ne olabilir? Brooks, yanımda olsaydı. Ve bir fincan sıcak çay ya da Dr. Pepper olsaydı. En sevdiğim içeceklerden herhangi biri olurdu.

Brooks. Bu adam beni çok kötü etkiliyor. En iyi şekilde etkiliyor. Dün, maçtan önce şişliği indirmek için buz torbası ve göz maskesi kullanırken yanıma atladı. Beni sorgusuz sualsiz desteklemesi, alışmaya çalıştığım bir şey.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak omuzlarımdaki kas düğümlerini hissediyorum. Muhtemelen maçta gergin olduğum için. Televizyonda yayınlanan bir maçta kabinde olmak kadar korkutucu değildi, ama aynı derecede tatmin ediciydi. Kitaplar ve kaslarım için bir başka "bana çimdik atın" anı. Rahatlamak için yapabileceğim yavaş yogayı düşünerek eriyorum. Benim bir özelliğim, sadece kendim için olan yoga seanslarını sevmemdir — başka kimseye sorumlu olmadığım zamanlarda.

Zamanım bol olduğu için yatağa uzanıp dün geceki maçı tekrar tekrar izledim. Wes, Jaguars'ın uzatmalarda kazandığını izledi ve ben de sahada röportajlar yaptım, hepsi de stadyumun en iyi koltuklarından. Dün gece telefonum çalmaya başladı, çıldırmıştı.

Brooks'un maçtan sonra formasına imza atıp ona ve Jalen'in formasını Wes'in arkadaşına atması da durumu daha da kötüleştirdi.

Wes'in hayranlık duyduğu komik bir sosyal medya paylaşımı olmalı ve onu çok görmek istiyorum. Telefonumu arıyorum ve dün gece şarjının bittiğini hatırlıyorum. Şarj cihazından çıkarıp açıyorum, Rocky yanıma uzanıyor. Sanki her zaman bana dokunmak zorunda gibi. Ekran açıldığında, bildirimler arka arkaya geliyor. Birbiri ardına, kısa mesajlar ve sosyal medya bildirimleri.

Ne oluyor?

Ona uzanıyorum ama tek gördüğüm şey arka arkaya gelen bildirim bannerları. Mesajlarımı açıp Shelbie'nin iletişim bilgilerine gidiyorum, çünkü o favorilerim arasında ve en üste sabitlenmiş durumda.

Shelbie

Aman Tanrım, iyi misin?

O fotoğrafları nasıl ele geçirdiler?

beni ara

Neden iyi olmayayım ki? Ne fotoğrafları? Sanki bir masa oyunu oynuyorum ve herkes kuralları biliyor ama ben körü körüne oynuyorum. Sosyal medya uygulamasının yanında kırmızı baloncuğu görüyorum, bu da bir şeylerin patladığını gösteriyor çünkü çok fazla bildirim var.

Jaguars için kullandığım hesabımı açtığımda, onu görüyorum. Ya da bir kısmını. Brooks ve benim havuzda öpüşürken çekilmiş bir fotoğraf. Onun evinin garajına girdiğim, onun da beni kapıda karşıladığı bir video. Willow'un konserinde çekilmiş bir fotoğrafımız.

Aman Tanrım.

Sonra manşetleri görüyorum.

Hile mi? NBA yıldızı Brooks, Jags çalışanı ile gizli bir ilişki yaşarken yakalandı.

Kameraya Yakalandı: Brooks ve Lia'nın Ateşli Havuz Gecesi.

İçeriden Bilgi Skandalı: Brooks'un İlişkisi ile Lia Takım Kararlarını Etkiliyor mu?

Hayır. Hayır. Hayır. Battaniyeleri üzerinden atıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Hemen Shelbie'yi arıyorum, ilk alınışta cevap veriyor.

"Lia, sonunda! Seni arıyordum!" Shelbie selam olarak bağıırır.

"Telefonumun şarjı bitmişti. Ne oluyor lan?"

Shelbie yavaşça nefes verir. "Sır ortaya ıktı. O dedikodu hesaplarından biri bir sürü video ve fotoğraf yayınladı. Birkaç anonim ihbar." Sesi kesilir ve ben heykel gibi kalırım.

Hiçbir şey söyleyemiyorum. Kaslarım donmuş. Beynim durmuş.

"Lia? Orada mısın?"

"Hayır." Söyleyebildiğim tek şey bu. "Hayır mı?

Oradasın."

"Ne?"

"Lia, her şey yoluna girecek," diye ısrar ediyor Shelbie, beni teselli etmeye alışıyor. "Bu da geçecek. Brooks seninle mi?"

"Hayır. Antrenman var. Telefonu kapalı. Film ekimi günü." Ağızımdan çıkan ses bana ait değıl gibi. Kendimden çok bir robota benziyor.

"Dinle, belki patronunu aramalısın?" diye inlerim. "Siktir."

"Jags'ın sosyal medya hesabını kapatmanız gerekebilir.

şu anda söylüyorum, durum çok kötü."

Nefes alamıyorum. Megan. Megan ne diyecek? Beni kesin kovacaklar.

"Kapatmam lazım. Seni sonra ararım."

Shelbie bir şey söylemeye çalışır ama ben yine de telefonu kapatırım. Buradan çıkmam lazım.

Yukarı koşuyorum, bir kazak ve tayt giyiyorum ve çantamı alıyorum. Ön kapıyı açtığım da, sanki cehenneme adım atmışım gibi. Flaşlar patlıyor, sanki bir fırtınanın ortasındayım. Kapılı alana girmemişler ama çitin hemen dışındalar.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Herkes zaten fotoğrafımı çekmiş.

Yüzümü ellerimle kapatmıyorum ya da onlardan kaçmak için hiçbir şey yapmıyorum. Ne anlamı var ki? Zaten kaybettim.

Arabama biniyorum, kapıyı gereğınden fazla sert kapatıyorum ve kapının şifresini giriyorum. İnsanlar bağıırırken dikkatli bir şekilde arabayı çıkartıyorum.

Bazıları sorularını bağıırken, benim adım okunuyor. Neyse ki, hepsi birbirinin üzerine çıkmış olduğu için soruları ayırt edemiyorum. Arkamda kapının kapanmasını izleyip yola çıkıyorum.

Her hareketim kaydediliyor. Fotoğrafları çekiliyor.

Siktir.

Sırrımız ortaya çıktı.

Bölüm 50

Brooks

Lanet olası iyi oynadığımız maçın film seansından çıkar çıkmaz, bir antrenör beni bekliyor. Göz göze gelir gelmez bana el sallıyor. Rehabilitasyonumu zaten yaptım, ne istediklerini anlamıyorum. Ayaklarını sürüyerek telefonuna bakıp sonra bana bakıyor.

"Ne var?" diye kısa bir soru soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine telefonundaki bir şeyi gösteriyor. Benim ve Lia'nın fotoğrafları ve videoları. Birkaç tane. Her birini kaydırırken, her biri mahremiyetimin ihlali gibi geliyor. Havuz. Konser. Benim evimde.

"Ne oluyor lan?" diye bağıryorum. "Nasıl?"

"Bu sabah bıraktılar. Az önce bir hesapta Lia'nın senin evinden ayrılırken çekilmiş birkaç fotoğraf gördüm," diye açıklıyor antrenör.

"Çıkarken mi?" Midemde panik hissi başlar. Onu çıkarken gördülerse, bu onu bekledikleri anlamına gelir. *Kahretsin*. "Nereye gitti?"

"Brooks, hiç bilmiyorum." Telefonunda bir şeyler kaydırıyor ve "Bunların bazıları iğrenç," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, soyunma odasına geri dönerken.

"Tipik trollerin yanı sıra, ondan önce kovulan stajyerden bahsedenler de var. Durum kötü. Ve temelde Lia'nın bu fırsatları elde etmesinin tek nedeninin seninle yatması olduğunu söylüyorlar."

Bu sözler beni bir tuğla duvar gibi durdurur. Dönüp ona bakarım. O da teslim olarak ellerini sallar. "Ben kesinlikle öyle düşünmüyorum," diye kekeler ve benden uzaklaşır. "Sana neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Tamam, bir düşünelim. Megan'ı bulman gerekiyor. Lia'nın hesabını ve Jags'ın hesabını da varsa onu da kapatmasını sağla. O halletsin."

"İyi fikir. Ben hallederim. Ama sen gitmelisin."

"Evet. Lia'yı bulmaya gidiyorum."

O çoktan Megan'ın ofisine doğru koşmaya başlamış, ben ise tam tersi yönde, dolabımdan eşyalarımı almaya gidiyorum. Diğer personel veya takım arkadaşlarım tarafından durdurulma riskini göze alamayacağım için neredeyse sprint yapıyorum.

Biri beni durdurursa ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Hiçbir fikrim yok.

Bunun olabileceğini düşünmüş müydüm? Bir nevi. Birinin bizi birlikte görmesi, bir kez fazla görmesi ve bunun üzerinde düşünmesi olasılığını düşünmüştüm. Ama bu, en büyük etkiyi, en keskin kesiti yaratmak için kasıtlı olarak saklanmış bir şey gibi görünüyor.

Arabamdayım ve telefonumu kontrol ediyorum. Lia'dan haber yok, bu da diğerlerinden haber aldığım anlamına geliyor. Onu arıyorum ve doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Tekrar.

Ve yine.

Ve yine.

Telefonu kapalı olmalı.

Siktir. Nereye gideyim? Onun gidebileceği pek fazla yer yok. Ayrıca onun arkadaşlarıyla tanışmadım, bu yüzden bunun bir olasılık olup olmadığını bilmiyorum.

Arka aynadan, antrenman tesisinden beni takip eden biri olup olmadığını kontrol ederken bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Hayır, sanmıyorum.

Kontrol edebileceğim ve yerini bildiğim ilk yer, onun eski dairesi. Arabayı sürdüğüm her saniye, bu gerçeğin farkına varıyorum. Herkes biliyor. Daha fazlasını ne kadar bildiklerini bilmiyorum ama Lia ile benim bir tür ilişkimiz olduğu kesin.

Havuzda çekilmiş bulanık fotoğrafımız birdenbire aklıma geliyor. Direksiyonu kavrayan parmaklarım kemik beyazı ve kendime 100 mil hızla gitmemem gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Son ihtiyacım olan şey lanet bir trafik cezası.

Onun eski dairesine yaklaşırken, bunun onun ve benim için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Onu bulduğumda ne olacak? Belki de geri kalıp Megan ile konuşmalıydım? Hayır. Lia'nın iyi olduğundan emin olmalıyım. Kahretsin, eminim çok korkmuştur.

Park ediyorum ve onun arabasını arıyorum ama göremiyorum. Bu çok kolay olurdu.

Kapısına koşarak gidip çalıyorum. Kimse cevap vermiyor. Binanın önüne geri dönüp sinir bozucu bir şekilde zili çalıyorum, ta ki sel gecesi apartmanın dışında olan bir komşu kapıyı açana kadar.

"Ben Lia'nın arkadaşıyım," diye aceleyle söylüyorum. "Bugün onun dairesinin durumuna bakmaya gelecektik. Benden önce gelmiş olabilir mi?"

Kafalarını salladılar. "Hayır. Onu görmedik."

Arabama geri dönüp otoparkta hızlıca bir tur atarak Lia'nın arabasını kaçırmadığımdan emin oluyorum.

Burada değil.

Arabaya geri dönüp onu aramaya çalışıyorum, ama sesli mesaja düşüyor. Telefonu hala kapalı.

Tekrar denemeden önce, Megan'ın numarası arabanın ekranında yanıp söner. "Şu an uygun değil, Megan," diye terslerim.

"Lia ile birlikte misin? Ona ulaşamıyorum."

"Hayır, değilim." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Dikkatli olmam gerektiğini hissediyorum, ya da belki de siktir et ve ona her şeyi anlatmalıyım.

"Onu mu arıyorsun?" Sesi arabanın hoparlörlerinden yüksek sesle geliyor. "Tabii ki onu arıyorum," diye bağıriyorum. "Bana bağıriyip onu kovabilirsin, ya da onun güvende olduğundan emin olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsan onu yapabilirsin. Ve eğer düşünüyorsan..."

"Brooks. Seni burada durdurayım. Seni aramamın tek nedeni onun iyi olduğundan emin olmak. Onu bulduğunda lütfen bana haber ver."

Kahretsin. Hazırlıksız yakalandım ve kaba konuşan biri olmaktan daha nazik birine dönüşmeye çalışıyorum, ama bu kolay değil. Ama deniyorum.

"İyi. Tamam. Evet, yapabilirim." Lia'yı önemseyen ve sadece onu kontrol etmeye gelen Megan için sözlerimi yumuşatmaya çalışırken, neredeyse dilim dolanıyor.

"Sonrasını sonra konuşuruz, tamam mı?" "Tamam."

Sonra telefonu kapatıyor ve ben direksiyona vurmaktan kendimi alamıyorum.

Lia nerede lan?

Başka nereye gideceğimi bilmediğim için evime geri dönüyorum. Belki geri dönmüştür? Bu düşünce aklımdan geçse de, buna inanmıyorum. Midemde derin bir boşluk var ve endişe ve kaygıyla dolu. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Sokağıma girdiğimde, çitimin dışında paparazzileri gördüğümde, öfke içimi kaplar, sıcak ve ateşli. Kapıdan girerim ve polisi arar, yardıma ihtiyacım olabileceğini söylerim.

İçeri giriyorum ve paparazziler kapı kapalı olsa bile acımasızca davranıyorlar. Rocky beni karşılıyor ama kulakları geriye yatmış ve tereddütlü.

Eğilip onu okşuyorum ve göğsüme çekiyorum. "Bütün bunları sevmiyorsun, değil mi?"

Rocky bana bakar ve onu evlat edindiğimden beri ilk kez, ilk tanıştığımız zamanki gibi görünür. Korkmuş. Gergin. Midemde bir boşluk hissedirim.

Mutfağa doğru yürürken, tüm perdelerin kapalı olduğundan emin oluyorum. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama biri biz buradayken, kendi evimizin güvenliğindeyken fotoğraflarımızı çekmiş.

Ev. Bu kelime yabancı geliyor, Lia burada olmadığına pek uymuyor gibi.

Sırtımı buzdolabına dayayarak yere oturuyorum, Rocky bacaklarımın arasına oturuyor. Kollarımı ona doluyorum ve birkaç kez yavaşça nefes alıp veriyorum.

Bu ne anlama geliyor? Lia'nın bu fotoğrafları benim sızdırdığımı düşünmesi imkansız. Bu, çözebileceğimiz bir sorun olmalı. Bu, Jags için ne anlama geliyor? Onu kovacaklar mı?

Çok fazla soru var, yeterli cevap yok ve bunaltıcı bir endişe var. Bu onun korkusuydu, ya da belki daha kötüsü. İnsanlar onun işini sorguluyorlar çünkü biz

Ne demek bu? O kendi başına yetenekli biri ve onunla çalışanlar bunu biliyor.

Lia'nın yalnız başına bu yorumları okuduğunu düşününce göğsüm sıkışıyor. Lanet troller. Onlar Lia hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ya da onun benim için ne kadar değerli olduğunu.

Onu bulmam lazım.

Bölüm 51

Lia

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olana kadar arabayla dolaştım. Brooks'un evinden yeterince uzaktayım, ama paparazzilerin beni takip etmesine veya daha fazla fotoğraf çekmesine izin veremem. Bugün yeterince yaptılar. Bir yanım teyzem ve amcalarımın yanına gitmek istiyordu, ama bu riski göze alamazdım. Bunun yerine, arabamı lokantadan birkaç blok ötedeki bir yerleşim sokağındaki park yerine çektim.

Rüzgar etrafımda esiyor, nefesimi kesiyor ve yanaklarımı yakıyor. Kar taneleri kaldırımları kaplarken, bulutlar bu sabah güneşi gizliyor. Her şey dağılmadan önce, uyandığımda, uykudan dinlenmiş olduğum anı özlüyorum.

Yürüyüş mesafesi uzak değil ama ceketimi Brooks'ta unutmuşum. Tayt ve boğazlı kazak kıyafeti hiç de işime yaramıyor. Parmaklarım ağrıyor, çünkü onları örtmek için kollarımı yeterince aşağı çekmeye çalışıyorum.

İçeri girdiğimde Julie beni görüyor, bir fincan kahve doldurup en sevdiğim arka masaya koyuyor.

"Bu yoğunluk geçince yanına gelirim." Dikkatini gerektiren bir masaya doğru geçerken omzumu sıkıyor.

Kabine girerken, yıpranmış döşemeler rahatlık veriyor. Julie bir anlığına gözlerimi yakalıyor ve benim kendimi kaybetmemi beklediğini biliyorum. Adil olmak gerekirse, burası benim yerim. Bu lokantada çok ağladım ve Julie çoğunda yanımdaydı.

Kahveme krema ve tek şeker koyarken kas hafızam devreye giriyor. Fincanı parmaklarımla kavrayarak parmaklarımı ısıtıyorum. Arabaya bindiğimden beri titriyorum — bu, Aralık ayının soğukluğundan daha fazlası.

Şimdi ne yapacağım?

İlk kez, o fotoğrafları birinin nasıl elde etmiş olabileceğini düşünüyorum. Havuzda bizi mi izliyorlardı? Fırsat mı kolluyorlardı? Bu iğrenç hissi kafamdan atmaya çalışıyorum, en azından deniyorum, çünkü tüm bunlar çok tiksindirici geliyor.

Bir yanım, Brooks ve benim sonunda ilişkimizi kamuoyuna açıklayacağımızı düşündü

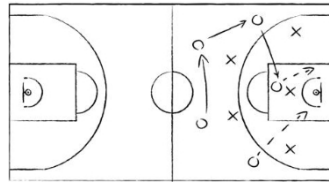
—yani, bu eninde sonunda gerçekleşecekti. Sırlar sonsuza kadar saklanmak için değildir. Bu, bizim bilgimiz veya iznimiz olmadan birinin çektiği, grenli, kirli, mide bulandırıcı fotoğraflarda olmamalıydı.

Kahvemi yudumlarırken, gözlerimin önünde yükselen buharı izliyorum. Lokantanın tavanını süsleyen parıldayan tatil ışıkları dikkatimi çekiyor. Noel'e sadece bir hafta kaldı. En sevdiğim tatillerden biri.

Sonra birden fark ettim ki, kendime ait bir yerim yokmuş gibi hissediyorum. Uyum sağlayabileceğim hiçbir yer yok. Gidebileceğim bir yer olup olmadığından emin değilim.

Işıklar bana uzun süredir güvenli limanım olan, şu anda inşaat halindeki dairemi hatırlatıyor. Brooks, gerekmediği halde sorumlulukları hemen üstlendi. Şimdi her şey karmaşık ve karmakarışık, cildim kemiklerime sığmayacak kadar gergin.

Gözyaşları sessizce yüzümden akıyor. Onları durdurmaya ya da saklamaya çalışmıyorum. Bunun yerine, arkama yaslanıp, beni ayakta tutan tek şey gibi kahve fincanını sıkıca tutuyorum ve acı dalgasını hissediyorum.

"Bir şeyler yemelisin," diye itiraz ediyor Julie, önüme bir krep ve birkaç parça domuz pastırması koyarak.

"Hayır, ben iyiyim. Ben sadece..."

"İyi değilsin. Saatlerdir burada oturuyorsun. Lütfen bir şeyler ye."
Saatlerdir mi? Nasıl?

"Senin için birini aramamı ister misin?" diye sorar Julie, tıpkı eski günlerdeki gibi gözleri şefkatle dolu.

En son yapmak istediğim şey yemek olsa da, bir çatal alıyorum. Julie'nin arkasında duran biri, "Hayır, ben buradayım," diyor.

Wes.

Dışarıda yanakları pembeye dönmüş ve ceketinden kar kokusu geliyor. Julie, yanıma değil, yanıma kayarak oturduğunda ona gülümsüyor ve elini omzuma koyuyor.

Wes'in omzuna başımı yaslıyorum, tıpkı onun küçükken bana yaptığı gibi. Basketbol maçını kaybettiğinde, kendini yaraladığında ya da kabus gördüğünde benim yatağıma girerdi. Uzun zamandır birbirimize önemli olan şekilde bakıyoruz. O benim kolumu okşuyor ve eğer hala gözyaşlarım kalmış olsaydı, gömleğini ıslatırlardı.

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" diye soruyorum. "Sadece biliyordum," diye cevaplıyor ve beni daha sıkı sarıyor.

Bölüm 52

Brooks

Bugün ikinci kez LIA'nın apartman kompleksine giriyorum — saatler geçti ama burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Bunun en iyi fikrim olduğunu kesinlikle düşünmüyorum, ama elimdeki tek fikir bu. Telefonumdaki tüm sosyal medya uygulamalarını silmek zorunda kaldım çünkü aktivite miktarı mide bulandırıcıydı. İnsanlar neden kendilerini etkilemeyen şeyleri bu kadar önemsiyorlar ki?

Lia'nın kapısını çaldığımda çaresizlik hissi beni sarar, onun orada olamayacağını biliyorum. Bu noktada depresyonu adeta tadabiliyorum.

Birkaç dakika bekledikten sonra arabama doğru yürüyorum, kar yüzüme çarpıyor ve bir kısa mesajın titreşimini hissediyorum.

Wes

Onu arıyor musun bilmiyorum,

umarım arıyorsundur

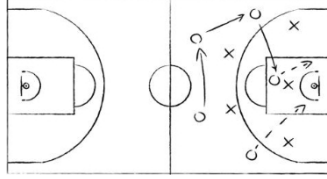
ama o lokantada

Sonunda uzun bir nefes veriyorum. Lokanta. Wes'le birlikte. Sanki vücudum mengeneyle sıkışmış gibiymiş de birdenbire sıkışması gevşemiş gibi. Onun iyi olduğunu bilince kaslarım yavaş yavaş gevşiyor.

Ben

Arabadayım ve şehri geçiyorum, ve sadece bir varış noktam olması bile, lanet olsun, kendimi daha iyi hissettiriyor. O yakın. Yalnız değil. Onu gördüğümde ne söyleyeceğimi ya da bunun nasıl biteceğini bilmiyorum, ama bununla sonra ilgileneceğim.

Tek bildiğim, onu kaybetmemek için elimden geleni yapacağım.

Lokantaya adımımı attığımda, sanki bir mıknatıs gibi, Lia beni kendine doğru çekiyor. Onu görmeden önce Wes'i görüyorum. Daha önce bize hizmet eden aynı garson tezgahın başında duruyor ve sanki orada olduğum için mutluymuş gibi bana gülümsüyor. Kahretsin, umarım haklıdır.

Wes beni görür ve ben onlara ulaştığımda kabinden dışarı kayar. "Nereye gidiyorsun?" Lia kardeşine sorar.

O hiçbir şey söylemez, sadece yolumdan çekilir. Gözleri bana takılır ve kalbim göğsümde parçalanır. Son birkaç gündür verdiği mücadele ve şimdi de bu mu? O daha iyisini hak ediyor.

"Brooks, burada ne işin var?" Lia burnunu çeker.

Karşısına otururum. "Seni arıyordum."

"Öyle mi?" Gerçekten şaşırılmış görünüyor, sanki benim böyle bir şey yapacağımı hayal bile edemiyormuş gibi. "Başın belaya girecek diye korkmuyor musun? Bunun için seni okuldan uzaklaştırma cezası alabilirler mi? Yani, kulağa saçma geliyor ama eminim sözleşmende bir tür ahlak maddesi vardır ve..."

"Lia. Dur." Ellerini ellerimle kapattım. "Bunların hiçbirisi umurumda değil. Benim umurumda olan sensin."

Zengin yeşil gözleri etrafına bakınıyor, duvarlara kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Dizinin masayı hafifçe salladığını hissediyorum.

"Bu senin kariyerin. Geçim kaynağın," Lia benimle tartışmaya çalışıyor. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

"Brooks." Gözlerini devirip çenesini biraz öne doğru eğiyor. "Aynı şey değil. Senin kaybedeceklerin benimkinden daha fazla."

"Haklısın. Öyle. Ama bu basketbol değil. Lia, *seni* kaybedemem. Hayatımın en berbat randevusunda ortaya çıkıp beni sana aşık edemezsin. Bunun böyle olması için." Masaya daha fazla yaslanıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Göz kapakları ağırlaşır ve gözyaşlarını silmeye çalışır. "Senden bunu isteyemem," diye itiraz eder. Sesi, alıştığım parlak ve kendinden emin kadından farklı olarak, zayıf ve boğuktur.

"İyi ki sormadın."

Lia'nın sarı saçları öne doğru düşüyor, sanki kasları başını dik tutamayacak kadar ağrıyormuş gibi. Yorgun olduğunu biliyorum; yorgun olmaması imkansız.

"Hakkımda korkunç şeyler söylüyorlar. Senin hakkında. Jags hakkında. Hatta Megan hakkında bile. Bu sadece benimle ilgili değil."

Lia'nın herkesi düşünme ihtiyacı, buradan bile ağır geliyor. O, herkesi düşünmeye ve kendini en sona koymaya o kadar alışmış ki. "Peki ya bunun seninle ilgili olmasına izin verirsen? Ve diğerleriyle değil?" diye soruyorum.

Cevap verirken sesi çatlıyor, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Ellerini daha da sıkıca sıkarak, hızlıca cevap veriyorum, "Peki, sana nasıl yapılacağını öğreteceğim. Böylece, bu sonsuza kadar süren şeyi deneyebiliriz."

"Sanki bu çok kolaymış gibi konuşuyorsun." Elleri ellerimden çekilir ve saçlarını yüzünden uzaklaştırır.

"Hayır, Lia. Bunun degeceğini söylüyorum."

İlk kez, bir direnç hissetmiyorum. Dilinin ucunda bir cevap ya da bakışlarında bir şüphe yok — bir boşluk var. Sadece birkaç saniye sürer ama bu saniyeler uzar, Lia ile beni birbirimize bağlayan ip daha da gerilir.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Önce seni öpeceğim." Kabinden kayarak çıkıp, onunla göz hizasına gelmek için diz çöküyorum. "Sonra da seni eve götüreceğim."

Lia elini bana uzatır ve ben onu kullanarak ikimizi ayağa kaldırırım. Dudaklarım onun dudaklarına çarpar ve ona daha fazla sır veririm. Bu, hayatının geri kalanı gibi hissettiren türden bir öpücük. Sanki montajın kemiklerini görebiliyormuşsun gibi ve her şey mükemmel görünüyor.

Dudakları dolgun ve benim dudaklarıma bastırıyor. Ellerim onun belini bulurken, o da gömleğimin önünü kavıyor. Ayrıldığıımızda, alnını öpüyorum, sonra da başının üstünü. Sanki onu tutuyormuşum gibi bana yaslanıyor. Sanki sonunda pes etmiş gibi, ve ben başka türlüünü istemezdim.

Bölüm 53

Lia

Jags Arena'da, varlığından bile haberdar olmadığım bir konferans odasındayız. Bu toplantıyı Trent ayarladı ve Megan ile organizasyonun diğer bazı yöneticileri de orada olacak, ama Brooks olmayacak.

Lise mezuniyeti gibi koridorlarda yürüdüm, sanki buradaki son günümüş gibi. Tek fark, burada yeterince zaman geçirmemiş olmamdı. Bu kuruluştaki dört yıl geçirmek için her şeyi yapardım, ama ne yazık ki, sanırım benim zamanım doldu.

"Lia, geldiğin için teşekkürler. Eminim tüm bunlar hakkında endişelenmişsinizdir," dedi Trent, ben yerime oturur oturmaz.

Ağır ağır nefes alıyorum, tıpkı çalıştığım gibi. Parmaklarım, kimsenin göremeyeceği masanın altında, kucağımda birbirine sıkıca baskı yapıyor. Yavaş ve sürekli bir şekilde ağrıyorlar. Takım doktorunun söz verdiği gibi, gelecek hafta doktor randevum var ve tüm bunlar yaşanmadan önce onu görebildiğim için minnettarım.

Omuzlarımı dik tutarak başımı sallayıp, "Davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum. O yüzden hemen başlayalım" diyorum. Şaşkın bakışlar üzerime çevriliyor, ama şu anda ihtiyacım olan tek şey, bunu kendi yöntemimle yapmanın verdiği küçük kontrol hissi. "Öncelikle teşekkür etmek istiyorum. Bu iş gerçekten bir hayalin gerçekleşmesiydi. Aslında hayallerimden bile daha iyiydi. Bana verilen fırsatlar ve kurduğum dostluklar," o anda Megan'a bakıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor, "umduğumdan daha iyiydi.

"İkincisi, özür dilemek istiyorum. Bu iş gerçekleşmeden önce Brooks ile tanışmıştım, ama eminim başka yollarla da halledebilirdim. Kendim, o veya organizasyonla ilişkili hiç kimse için olumsuz dikkat çekmek istemedim ve..."

"Lia, bir saniye durur musun?" Trent elini kaldırarak araya girdi.

Masadaki kimsenin ne düşündüğünü anlayamıyorum. Hepsi nefeslerini tutmuş, nefes almaya korkuyor gibiler - bir şekilde ben de onları anlayabiliyorum.

"Şimdi, bu durum kötü görünüyor. Doğru olmasa bile. Hepimiz biliyoruz ki, Brooks ile olan durumun kamuoyuna açık olmadığı için, sana herhangi bir ayrıcalık tanınmış olamaz. Ama dışarıdan bakıldığında? İnsanlar kendi sonuçlarını çıkarıyorlar." Trent ellerini ovuşturur.

"Keşke bana söyleseydin. Sana yardım edebilirdim," diyor Megan, yüzünde hafif bir hayal kırıklığı beliriyor.

"Öyle olsa daha iyi olurdu. Şimdi elimiz kolumuz bağlı." Trent başını sallar, masadaki diğerleri de öyle. "Maalesef, bu işi yapmana izin veremeyiz."

Kusacağım. Kusmuğum geçen herkesin gözü önünde sergilenecek. Mide bulantısı beni sarar ve kafam pamukla dolu gibi hissederim. Kafamı öne eğiyorum, daha çok kendimi toparlamak için.

"Tamam. Anlıyorum. Tekrar teşekkürler..." Trent sözümü kesmeden önce, ellerimle masadan iterek ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Lia, hayır. *Bu* işi yapamazsın. Şu anda yaptığın işi. Brooks ile birlikte projeyi yönetemezsin."

"Anlamıyorum." Omuzlarımı silkiyorum çünkü beynim bu konuları bir araya getiremiyor.

Trent gülümser. "Son birkaç ayda olağanüstü bir iş çıkardın. Çok çalışıyorsun, yeni şeyler öğrenmeyi seviyorsun ve zorlukları seviyorsun. Jags organizasyonu için tam da aradığımız kişisin."

Masadakiler başlarını sallayarak onaylarlar.

Kaşlarımı kaldırarak yavaşça cevap veriyorum: "Bunun bir şaka olduğunu hissediyorum." Bu, söylenebilecek en eloquent şey değil, ama aklıma gelen tek mantıklı şey bu.

Megan masaya yaslanarak ısrarla, "Değil. Sen sporda güçlü, motive edici bir kadınsın ve seni kaybetmek istemiyoruz. Bazı yeniden yapılanmalar yapmamız ve sana başka bir iş bulmamız gerekiyor" der.

"Peki ya stajyer? Benden önce kovulan?"

Megan gülerek bir anlığına ellerini gözlerine koyar. "Bu iki durumu karşılaştırırsak, gece ile gündüz kadar fark var. Söz konusu Jags yöneticisi evliydi ve karısı tesisine gelip onunla yüzleşti, stajyer de ofisini mahvetti. Bu, yapılmaması gerekenlerin harika bir örneği. Bu durumla aynı değil."

Trent araya girer. "Brooks ile olan ilişkinin de eklenmesiyle burada çalışmaktan rahatsızsan, bunu anlarız. Ama burada devam etmeni umuyoruz."

Kafamı sallıyorum. "Ciddi olamazsınız."

Neredeyse herkes gülüyor ve masadaki diğerlerine bakıyor. "Evet, ciddiyiz," diye ısrar ediyor Megan.

Bu beklediğim bir şey değildi. Bürokratik bir "sessiz bir kuralı çiğnedin" bahanesi yerine, benim değerimi kabul ediyorlar. Benim organizasyona katabileceğim şeyleri, kiminle çıktığımdan veya bunun nasıl görüldüğünden daha ön planda tutuyorlar.

"Bu alanda senin gibi insanlar için büyük bir güç var. Spor seven yeni nesil kızlara ilham veriyorsun ve bunu Jags morunda yapmanı umuyoruz," diyor Trent, geniş bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak.

Kafamı sallayarak gerçekten uyanık olduğumdan emin olduktan sonra, "Tamam.

Şimdi ne olacak?"

İnsan kaynaklarından biri araya girer: "Öncelikle, Brooks ile olan ilişkinizle ilgili bazı evrak işlerini halledeceğiz. Ardından, birlikte bir açıklama hazırlamak istiyoruz. Size birkaç öneri sunabiliriz, ancak değişiklik yapmaktan da memnuniyet duyarız. Ayrıca, Brooks zaten bir açıklama yaptı, bu yüzden..."

Gözlerimi dikleştiriyorum. "Bir dakika, ne demek istiyorsunuz?"

Megan bana bakar, kaşları çatılmıştır. "Bir açıklama yaptı ve toplantıdan birkaç dakika önce yayınlandı. Sana söyleyeceğini sanıyordum."

İnsan kaynaklarından gelen kişi bir klasörü açar, bir kağıt çıkarır ve bana doğru kaydırır. "Hepsi onun kararıydı, kişisel bir açıklama."

Son zamanlarda, evimden çekilen fotoğraf ve videolar benim bilgim ve iznim olmadan kamuya açık bir şekilde paylaşılarak mahremiyetim ihlal edildi. Bu spora, bu takıma ve bu organizasyona her zaman elimden gelenin en iyisini verdim. Şimdi tek bir şey istiyorum: hayatımın bir parçasını kendime saklamak istiyorum — en beklemediğim anda ama en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkan kadın Lia'nın olduğu kısmı.

Hala erkeklerin hakim olduğu bir sporda Lia, kuruluşların bulmayı hayal ettiği türden bir kişidir. Akıllı, çalışkan ve zorlukları seven biridir. Bir dahaki sefere Lia gibi biriyle tanıştığınızda, sizin ilgilendirmedeği kişisel detaylar yerine, bu spor ve taraftarlara ne kattığını düşünün.

*Bu ricamı saygıyla karşılamanızı
umuyorum. Haydi Jags.
-Brooks Pittman*

Herkesin beni izlediğini görüyorum. Bu çok bunaltıcı.

"Düşünmen için sana biraz zaman verebiliriz. Aceleye gerek yok," diyor Megan beni sakinleştirerek.

Beynim, yaşadığım zihinsel şoku sindirmeye çalışıyor. İçten bir özür dileyip, herkese bu fırsat için teşekkür edip, nezaketle yoluma devam etmeyi umuyordum. Bunun yerine, hayalimdeki işi korumak için düşünmek için zamana ihtiyacım olup olmadığını soruyorlar.

Onlara zamana ihtiyacım olmadığını söylemek üzereyim. Yüzde yüz varım. Ama aniden Brooks kapıdan içeri dalıyor.

"Onu kovamazsınız. Bu saçmalık!" Her adımında konferans odasına doğru ilerledikçe herkesin ağzı açık kalıyor ve elleriyle ağızlarını kapatıyorlar. "Bunun doğru bir şey olmadığını biliyorsunuz ve bana her zaman Jags'ın doğru şeyleri yaparak ilerlediğini söylüyorsunuz. Trent, bunu bana sen söyledin!" Genel müdürün önünde durup onu işaret ediyor. Herkesin gözleri fal taşı gibi açılmış ve Megan gülmemeye çalışıyor.

Bir şey söylemeliyim, ama yapamıyorum. Vücudum donmuş durumda. "Brooks, sakin ol," diyor Trent.

"Hayır, sakinleşemem. Bir eski sevgilim var, keşke beni sonsuza kadar rahat bıraksa, ve bunu sızdıran da o. Fotoğrafları o çekti

fotoğrafları çeken o, ama başı belada olan Lia mı? Bu nasıl olur? Hayatta olmaz."

"Onu kovmayacağız." Trent'in sesi sakın ve soğukkanlı.

Brooks'un yüzündeki ifade paha biçilemez. "Kovmayacak mısınız?" Ellerini beline koyar. "Kovmayacak mısınız?" Bu sefer, bu bir soru değildir. Gözleri benimkilere bakar, ama dudaklarımın ince bir çizgiye dönüştüğünü görür.

"Hayır. Bir çözüm bulmamız gerekiyor, ama onun Jags'ta kalmasını istiyoruz. Senin için sorun olur mu?" Trent'in yüzündeki sırıtış, masadaki herkes gülerken alaycı bir sarkazmla doludur.

"Evet. Benim için sorun yok," diye cevaplar Brooks, göğsü hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyor. Gözleri beni bulur ve yanaklarıma çarpan sıcaklığı saklamak imkansızdır.

Megan gözlerini devirip araya girdi. "Harika. Şimdi, eminim gitmen gereken bir yer vardır, değil mi?"

Brooks başını sallar ve sırıtarak, kızarmış yanaklarıyla dışarı çıkar.

Dürüst olmak gerekirse, bu bir döngünün tamamlanması gibi. İlk tanıştığımızda, Little Dick Randall kaba davrandığında araya girmişti. Gerekli olmasa da, koşarak gelip beni savunmaya çalışması ona çok yakışıyor. Yine de bunu yaptığı için onu seviyorum.

Bunu yapacak kadar beni önemseydiğini.

Beni savunmaya değer olduğumu kanıtlayan bir şekilde sevdiği için.

Bölüm 54

Brooks

"NE YAPMAK İSTİYORSUN?" diye sordu avukatım, masanın üzerine dağılmış fotoğraflara işaret ederek.

Benim ve Lia'nın evimin mahremiyetinde çekilmiş fotoğrafları. Bizim isteğimizle çekilmemiş, hatta çok geç olana kadar çekildiğinden bile haberdar olmadığımız fotoğraflar. Neler olup bittiğini anlamak için ekibimden birkaç telefon ve Jags'ın hukuk ekibinden bir telefon yeterli oldu.

Rebecca.

Biri bizi takip etmesi için birine para ödedi, sonra hemen dönüp o fotoğrafları basına sattı. İstediklerini elde edemeyince, herkesin önünde, sınırı aşan bir öfke nöbeti geçirdi.

"En azından ona gizlilik ihlali nedeniyle dava açacağımızı belirten resmi bir mektup gönderelim. Bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

O da başını sallayarak fotoğrafları toplayıp dosyaya koydu. "Ben de öyle yapmanı öneririm. Jags'ın açtığı hakaret davasıyla birlikte, yaptıklarının ciddiyetini anlayacaktır."

Umarım öyledir.

Jaguars Lia'yı cezalandıracak olsaydı, ruh halim çok farklı olurdu. O böyle bir şeyi hak edecek hiçbir şey yapmadı. İnsanların benim ya da onun hayatının her ayrıntısını kendilerine aitmiş gibi davranmalarından nefret ediyorum. Evet, ben profesyonel bir sporcuyum, ama aynı zamanda hayatı anlamaya çalışan sıradan bir insanım.

Avukatımın ofisinden arka kapıdan çıkarken biri adımı bağırdı. Paparazziler beni nasıl takip etti?

Dönüp Zack ve babamı görünce hemen rahatladım. Kar hafifçe yağıyor.

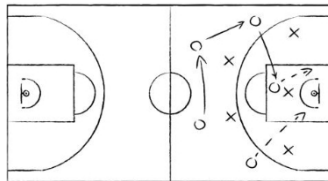
Zack beni kucaklayıp sırtımı okşadı. "Lia, Willow ve Emilie ile telefonda görüşüyordun, toplantı hakkında konuşuyorlardı ve senin buraya geleceğini ağzından kaçırdı."

Beni kontrol etmeye gelmişler.

"Biz istedik. Sen bizden birisin, Brooks." Babam araya girip bana sarılır.

"İlk grup kucaklaşmamız," diye şaka yapar ve bizi sallar.

Beni seven insanlar.

Lia jakuzide, Rocky ise kış havasından korunmak için ısıtmalı battaniyeyle donatılmış köpek yatağında.

O da beni dürter. "İşte orada, Brooks Pittman, hayallerimin erkeği ve toplantımı bölen adam."

Tamamen gereksiz ve dürtüsel bir şekilde araya girdiğimi düşünerek gülüyorum. Koçum bunu duydu ve antrenman sonunda bana sataşmayı bırakmadı.

"Sen onlarla görüştükten sonra bugün insan kaynakları ile güzel bir toplantı yaptım." Jakuzi kenarına diz çöküyorum, buhar yüzüme çarpıyor.

Lia, sıcak tenine buz gibi havayı göğüsleyerek ayağa kalkar ve beni öper. Neredeyse kollarıyla bana sarılır ama kendini durdurur. "Seni ıslatmak istemiyorum," der ve dudaklarını büzüştürür.

Omuzlarımı silkiyorum ve giysilerimle birlikte jakuziye giriyorum. Kar hala etrafımıza hafifçe yağıyor ve su mükemmel bir sıcaklıkta. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken gülüyor.

Burnum neredeyse onun burnuna değiyor. "HR yetkilisi kız arkadaşımı, öpülmesi gerektiği gibi öpüyorum." Tek hissettiğim o... Dudakları, göğsü benimkine değiyor, hiç çekinmeden.

"Teşekkür ederim. Bugün için. Bunun için. Bana inandığın için," diyor Lia, yeşil gözleri kış gecesinde adeta parıldıyor.

Onu sıkıca sarıp, yan yana sallandıktan sonra yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sen de benim için aynısını yapdın. Hatta daha fazlasını."

Bir an böyle kalıyoruz, sonra kendimi tutamıyorum. "Bir sır öğrenmek ister misin?" diyorum.

"Her zaman," diye cevaplar, aramızda ortak bir nefes süzülür.

"Sen, bazı sırların saklanmaya değer olduğunun kanıtısın."

Ve ben başka bir şey söyleyemeden, dudakları benim dudaklarımı bulur, sanki her zaman öyle olması gerekiyormuş gibi. Öpücüğün içinde eriyorum, suyun sıcaklığı ve onun dokunuşu her şeyi silip süpürüyor. Uzun zamandır ilk kez, sonsuzluk tam burada gibi hissediyorum — uzanıp yakalayabileceğim bir şey.

Ve *asla* bırakmayacağım.

Epilog

Brooks

ON BİR AY SONRA

"Bu kampüs muhteşem," diyor Lia, el ele yürürken hayranlıkla.

Michigan'da Kasım ayı olduğu için hava doğal olarak çok soğuk. Avlu karla kaplı ama bu, vücutlarını boyayan ve sezonun ilk basketbol maçına koşan coşkulu üniversite öğrencileri olmadığı anlamına gelmiyor.

"Gergin misin?" diye soruyorum, Lia'ya bakarak.

O dönüp bana en sevdiğim türden parlak bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Evet, kusabilirim, ama kusmayacağım. Sadece Wes'in yapabileceğini bildiğim gibi oynamasını istiyorum. Onun ilk üniversite ev maçında burada olabilmemiz çok hoşuma gidiyor."

Eldivenli elini elimle tutup dışına bir öpücük konduruyorum. "Harika olacak. Endişelenme," diye onu sakinleştiriyorum.

Wes'i ilk kez oynarken izledikten sonra, onun özel biri olduğunu anladım. Eski üniversite koçumu arayıp Jersey'de görülmeye değer bir çocuk olduğunu söyledim ve o da hemen onu izlemeye geldi. Birkaç hafta sonra Wes'e bir teklifte bulundu, ama bu teklif Alabama Üniversitesi için değildi. Yeni okulu Great Lakes Üniversitesi içindi. Genellikle hokeyiyle tanınan bu okulun basketbol programı bazı adımlar atıyordu ve mirasını inşa edecek harika bir koç bulmuştu.

Bu gece, Wes'i sahaya çıktığında, çok beğenilen bir birinci sınıf öğrencisi olarak alkışlayacağız. Sabırsızlanıyorum.

Lia, ağrıdığına yaptığı gibi serbest elini sallıyor. "Bileklerin nasıl?" diye nazikçe soruyorum.

Bana tereddütlü bir gülümsemeyle bakar. "Ağrıyor. Belki soğuktan? Ya da yolculuktan? Ama iğneler yardımcı oluyor gibi hissediyorum."

Geçtiğimiz yıl, Lia'nın durumunu anlamaya çalışmakla geçen uzun bir yol oldu. Birkaç farklı uzmana gittik, tahmin ettiğimden daha fazla test yaptırarak ve sonunda ona yardım etmek için yeterli bilgiye ulaşmış gibi görünüyoruz. Ona resmi olarak şiddetli plak tipi sedef hastalığı ve psoriatik artrit teşhisi kondu. Her ikisi de otoimmün hastalıklar ve muhtemelen onun fark ettiğinden çok daha uzun süredir vücuduna zarar veriyorlardı.

Her şey hassas bir dengedir. Tamamen iyi görüldüğü günler olduğu gibi, ağrıdan dolayı kendini zar zor ayakta tutabildiği günler de vardır. İkimizin de daha iyi olmaya çalıştığı şey dinlenmektir. Lia, alevlenme dönemlerinde düzenli olarak şekerleme yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğreniyor ve ben de onun hiçbir şeyi kaçırmadığını hissettirmek için elimden geleni yapıyorum.

Tüm cevapları bilmiyoruz, ama yaşadıklarından ve her günü sakinlikle karşıladığından dolayı onunla gurur duyuyorum.

"Ah! Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum," diye birden bağırdı. Ona dönüp baktığımda, Lia en karanlık günleri ve ruh hallerini bile aydınlayabilecekmiş gibi gülümsüyordu. "Haftaya NBA TV'de ekstra yorumcu olacağım!"

"Bu harika olacak! Sabırsızlanıyorum." Onun sevdiği şeyi yaparken onu desteklemeyi seviyorum ve o kabindeyken, bundan daha iyi bir şey olamaz.

Sızan fotoğrafların ve ilişkimizin kamuoyuna duyurulmasının ardından, Jags bölgesindeki diğer birkaç yerel spor takımını bir araya getirerek, tamamen kadın sporcularına odaklanan bir yan kuruluş kurdu. Tek bir takım tarafından istihdam edilmedikleri için, bir TV veya radyo ağına benzer şekilde faaliyet gösterme özgürlüğüne sahipler. Bazen DO IT FOR THE DOGS gibi etkinlikler veya spor dünyasına daha fazla kadın kazandırmaya odaklanan diğer kampanyalar oluyor. Bu yaz, Lia birkaç WNBA maçında kabinde yer aldı.

oyunlar, ve o bunu asla itiraf etmese de, NBA maçlarından daha çok sevdiğini hissediyorum.

"Bunu görüyor musun?" diyor Lia, başını öne doğru sallayarak.

Birisi formalarını imzalayıp insanlarla tokalaşırken etrafında bir kalabalık toplanmış. Yaklaşıp Zack olduğunu görüyorum. Great Lakes U Otter forması giyiyor, 18 numara, Wes'in numarası. Kafamı sallayıp gülüyorum ve Emilie bizi hemen görüyor.

"Ona içeri girip seni bekleyebileceğimizi söyledim, ama Zack'i bilirsin." Emilie, Zack bizi fark edip elini sallayarak selam verirken Lia'ya sarılır.

Zack gruptan ayrılır ve bana sarılır. "Sana öğrettiğim otter tezahüratını yapmaya hazır mısınız?" Wes için duyduğu heyecan, ona sarılmak ve bir daha bırakmamak istememe neden oluyor. Onu o kadar uzun süre sabit tutmak imkansız olurdu ama, lanet olsun, o benim kalbimin tellerini çalmayı biliyor.

"Evet, hazırız," diye cevaplar Lia ve Zack onu kucaklar.

"Şampiyonluk yüzüğünü taktın mı?" diye sorar Zack, elimi tutarak.

Kafamı sallarım. "Hayır, bu halka açık yerlerde takılacak bir şey değil."

"Siktir et. Ben Super Bowl yüzüğümü neredeyse bir yıl boyunca taktım." "Sen takarsın tabii." O koluma hafifçe yumruk atarken ben gözlerimi deviriyorum.

Bu an kısa, neredeyse bir saniye sürer, ama beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek kadar güçlüdür. Hayatım dolu ve lanet olasıca olağanüstü. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Zack. Babam. Lia. Rocky. Wes. Bir NBA şampiyonluğu.

Karanlık günler hala oluyor, ama çok az ve seyrek. Ve zorluklarla karşılaştığımda, her zaman bana yardım edecek biri oluyor.

Binaya giriyoruz ve enerji her yerde. Elektrikli, keskin ve havada dolaşüyor. Süite gitmeden önce, Lia koltuklar için ilk girişe yürüyor ve korkuluğa ulaşıp aşağıdaki sahayı izliyor.

Hemen Wes'i bulur ve çığlık atar, ağzını kapatır ve zıplar.

İşte orada, ısınmakta ve konsantre olmuş durumda. Bu gece sahada patlamasını istiyorum, yapabileceğini biliyorum. Tıpkı konuştuğumuz gibi.

Lia elimi tutar ve sıkıca sıkar. "Seni seviyorum."

Onu kendime çekip, dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Etrafımızdaki hayranlar duyulabilir "oooh" sesleri ve düşük ısıklarla tepki gösteriyorlar. "Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldıyorum. Lia başını sallayınca, hayatımın geri kalanında bakmayı planladığım, parıldayan zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum. "Seni daha çok seviyorum."

Ve bunu gerçekten kastediyorum.

SON

Teşekkür

İŞTE SERİ Yazmak gibi bir niyetim yoktu ama YAZDIĞIM İÇİN ÇOK MUTLUYUM. "Bence bu birbiriyle bağlantılı bağımsız bir seri olmalı" dediğimde kahkahalarla gülen ve bunun olacağını bildiğini söyleyip sonuna kadar beni destekleyen kız arkadaşım Liz'e teşekkürler. SENİ SEVİYORUM.

Sporu çok seviyorum — bu sayfaların çoğu, geç saatlere kadar uyanık kalıp Batı Kıyısı NBA maçlarını izlerken yazıldı. Benim gibi spor romantizmini seven okuyucular bulduğum için çok minnettarım. En çok istediğim şey spor yayıncılığı ve gazeteciliği yapmaktı — bunun gerçekleşmemesinin birçok nedeni var — ve bunu Lia'nın gözünden deneyimleyebilmek kalbimi büyük bir sevinçle dolduruyor.

Bir kitabı bitirmenin en sevdiğim yanlarından biri, bu bölümü yazmak, tüm desteği geriye dönüp bakmak ve hayranlıkla dolmak.

Her şeyden önce, Shelbie'ye. Benim en önemli kızım. Karanlık kalbimin eksik parçası. Tanışmamız anlatıldığı gibiydi... garip bir tanışma etkinliğinin olduğu bir üniversite dersinde. Şaka bana döndü çünkü gözlerimi devirirken, kelimenin tam anlamıyla onsuz yaşayamayacağım biriyle yolları kesişiyordum. Tüm sevgin, desteğin, korkutucu şeylere olan sevgin ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Megan, kitap kulübümde bulduğum tatlı kız. Hayatımdaki gerçek kadınlardan esinlenerek sert kadın karakterler yazmayı seviyorum. Megan, seni seviyorum ve senin desteğin olmasaydı burada olmazdım. Beni her zaman desteklediğin için teşekkürler.

Vazgeçmeyi reddettiğim yazar arkadaşlarım. Beni destekleyen, heyecanlandıran, milyonlarca sorumu yanıtlayan ve doğru şeyi yaptığımı

Carly Robyn, Ambar Cordova, Rachel Holm, Cleo White, Grace Pearce, Courtney Corlew ve Stef CR.

Alfa ve beta ekibim — Stephanie, Rose, Georgia, Tricia, Keri, Thao, Keona, Sarah, Holly, Brenda, Sam, Kendra. Bana meydan okuduğunuz ve bu kitabın olması gereken yere gelmesine yardımcı olduğunuz için. TEŞEKKÜR EDERİM. Bu hikayenin her yerinde sizin iziniz var, en iyi şekilde, ve ben başka türlüünü istemezdim.

Gerçek hayattaki Rocky'm. En tatlı İngiliz bulldog. Onu sonsuza kadar benimle birlikte tutacak şekilde yazabildiğim için ağlamıyorum.

Son olarak, bu macerada ve spora olan tutkumda beni destekleyen tatlı kocam Robby'ye. Seni her şeyden çok seviyorum.

RACHEL LABERGE, The Play Caller serisinin üçüncü kitabı YOUR SECRET TO BREAK'in yazarıdır. Okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda muhtemelen donutlar, ekşi şekerlemeler hakkında düşünür veya bir sonraki takıntısını arar. Kocas (Roberto), iki Fransız buldogu (Rafa ve Ruby) ve kedisi (Riley) ile Michigan'da yaşıyor. Instagram, TikTok ve Threads'te **@rachellabergeauthor** (adında "R" harfi gerekmez) adresinden ona ulaşabilirsiniz.

Güncellemeler ve bonus içeriklerden ilk haberdar olmak ister misiniz? Rachel'ın haber bültenine rachellaberge.com adresinden kaydolun.

İçindekiler

Yazarın mektubu Önsöz

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31

[32. Bölüm 32](#)
[33. Bölüm 33](#)
[34. Bölüm 34](#)
[35. Bölüm 35](#)
[36. Bölüm 36](#)
[37. Bölüm 37](#)
[38. Bölüm 38](#)
[39. Bölüm 39](#)
[40. Bölüm 40](#)
[41. Bölüm 41](#)
[42. Bölüm 42](#)
[43. Bölüm 43](#)
[44. Bölüm 44](#)
[45. Bölüm 45](#)
[46. Bölüm 46](#)
[47. Bölüm 47](#)
[48. Bölüm 48](#)
[49. Bölüm 49](#)
[50. Bölüm 50](#)
[51. Bölüm 51](#)
[52. Bölüm 52](#)
[53. Bölüm 53](#)
[54. Bölüm 54](#)
[55. Epilog](#)
[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

